

МАЙТЕ КАРАНСА КЛАНЪТ НА ВЪЛЧИЦАТА

Част 1 от „Войната на вещиците“

Превод от испански: Боряна Цонева, 2011

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

ИЗЧЕЗВАНЕТО НА СЕЛЕНЕ

ПРОРОЧЕСТВОТО НА О

*Един ден ще дойде тя — избраницата,
потомката на Ом,
с огън в косите,
с криле и люспи по тялото,
с вой, напирал в гърлото,
и смърт, в очите отразена.*

*Ще възседне слънцето
и ще надвие луната.*

Момичето спеше в стаята си, с висок таван и бели старателно варосани стени. Беше приветлива спалня в провинциална къща, ухаеща на дърва за огрев и на сладкия дъх на току-що сварено прясно мляко. Рамките на прозорците бяха боядисани в зелено, зелени бяха и ромбовете на килима, застилащ дървения под, и тучните ливади от рисунките, окачени по стените, както и гръбчетата на някои от детско-юношеските романчета, изпълващи рафтовете на библиотеката, наредени до други — червени, жълти, оранжеви и сини. Изобилие от цветове, изпъстрили цялата стая, дръзко разсипани по дамаската на меката мебел, по покривката на спалнята, по кутиите с пъзели и по пантофките, оставени под леглото. Багрите на детството, които не подхождаха на липсата на кукли, вече забравени и бутнати в дъното на шкафа, контрастираха със сериозната работна маса, чиято повърхност бе почти изцяло заета с „Пентиум“ от последно поколение.

Изглежда, момиченцето вече не беше толкова малко.

А и дори все още да беше, изобщо не подозираше, че от тази сутрин щеше да престане да бъде такава.

Слънцето щедро огряваше стаята, промъкнало се през цепнатините на полуотворените щори, докато Анаид (така се казваше момичето) викаше и се мятеше неспокойно в съня си. Слънчев лъч се плъзна по завивката, предпазливо се придвижи до ръката ѝ, заизкачва се бавно, но решително по шията, носа, бузата ѝ и накрая, като докосна затворените ѝ клепачи, я събуди.

Анаид извика и отвори очи. Беше още замаяна. Затаи дъх, изумена от ослепителната светлина, която заливаше стаята ѝ. Беше в онова преходно, полузаспало-полубудно състояние на унес, в което границите между сън и действителност се размиваха, смесваха се и преливаха едно в друго.

В кошмара си, преживян съвсем като истински, беше тичала, тичала дълго в бурята, търсейки убежище под гъстите клонаци на дъбовата гора. Сред трясъка на гръмотевиците чуваше гласа на Селене, която ѝ крещеше да спре, но тя не обърна внимание и не се вслуша в майчиното предупреждение. Навсякъде около нея се сипеха мълнии, стотици, хиляди мълнии. Те я стряскаха, ослепяваха я, заливаха гората с огнен дъжд, докато накрая удари гръм и тя падна поразена.

Анаид примигна и се усмихна облекчено. В действителност виновникът за всичко беше палав слънчев лъч, промъкнал се през щорите на прозореца ѝ без позволение.

Вече не бе останала и следа от гръмотевичната буря, разразила се над долината през нощта. Ураганният вятър бе пропъдил облаците и окъпаното небе сияеше като теменужените води на езеро.

А тази ярка светлина? Нима бе вече толкова късно?

Странно! Как така Селене още не я е събудила за училище?

Скочи от леглото. Стъпи с боси крака на килима и едва не потрепери от студ. Облече се както обикновено много набързо, за секунди, и беше готова, след което се впусна да си търси часовника.

Беше девет часът! Толкова късно! Вече беше пропуснала първия час. А майка ѝ? Как така Селене още не е станала? Да не би да ѝ се е случило нещо? Винаги я будеше точно в осем.

— Селене? — тихичко я повика Анаид, бутна вратата на съседната стая и потисна тревогата от преживения кошмар, която отново я завладяваше.

— Селене? — повтори, изненадана да установи, че в стаята нямаше никого освен нея и ледения северен въздух, който нахлуваше през широко отворения прозорец.

— Селене! — извика високо, сърдита както винаги, когато майка ѝ, ѝ погодеше някоя глупава шега.

Този път обаче Селене не се показва иззад завесите, заливайки се от смях, не се хвърли върху нея да я сграбчи в прегръдките си и двете да се търколят върху неоправеното легло.

Анаид вдиша дълбоко, пое въздух веднъж, после отново и отново, разочарована, че вятърът бе отнесъл неизменното за стаята на Селене ухание на жасмин, което толкова много харесваше. После затвори прозореца, потреперваща от студ. Беше паднал сняг. Въпреки че месец май преваляше и въпреки първите предвестници на пролетта, през нощта бе валил сняг. Черната камбанария на параклиса в Урт осъмна посипана с бяло като шоколадова торта със сметана. Хрумна ѝ, че през високосна година това беше лошо предзнаменование и кръстоса пръсти, за да се „заклучи“ както я беше учила Демертер.

— Селене? — извика пак Анаид и този път я потърси в кухнята.

Тук обаче всичко си стоеше недокоснато така, както го бяха оставили предната вечер, преди нощта с бурята и с кошмара. Анаид изследва старателно всичко. Нищо не откри. Нито следа от чаша с кафе, изпита набързо, от нагрязана бисквита или от вода, жадно изгълтана по никое време. Селене не беше стъпвала в кухнята. Нямаше никакво съмнение.

— Селене! — продължи да я търси Анаид, а тонът ѝ издаваше нарастващата тревога.

Гласът ѝ отекна в пространството, изви се през преддверието и стигна до стария плевник, който използваша от време на време като гараж. Анаид се спря за миг там, на прага, до разнебитената дървена врата, като се мъчеше да свикне с полумрака в помещението. Старата кола беше тук, покрита с прах и с ключове на таблото. Без нея Селене

не можеше да е отишла надалеч. Урт беше уединено място, на сред пътища, водещи за къде ли не. Необходима бе кола, за да отидеш до града, до железопътната гара, до ски пистата, до планината, до езерата, та дори и до супермаркета в края на града. Тогава... щом не беше с колата...

Смътно съмнение се загнезди в нея. Върна се в къщата и старателно я претърси. Действително всички вещи на Селене си бяха по местата, недокоснати. Майка ѝ не можеше да е излязла без палто, без дамската си чанта, без ключове и без обувки.

Тревогата ѝ нарастваше и Анаид усещаше все по-ясно как мъка наляга душата ѝ, също като онази сутрин, когато баба ѝ Деметер се спомина. Беше абсурдно, но по всичко изглеждаше, че Селене се беше изпарила просто така, както си е била, без дори една-едничка фиба за коса, боса и полугола.

Със сърце, което биеше до пръсване, дъщерята буквално изтръгна дебелия си пухен анорак от закачалката в антрето, навлече го как да е, провери дали ключовете ѝ са в джоба, хлопна зад себе си вратата и изхвърча навън. В уличката леденият вятър фучеше през тясното пространство между къщите, като сърдито свиреше и се блъскаше в дебелиите им стени, защитени откъм северната страна.

Урт, с каменни постройки и покриви от шисти, бе разположен в началото на долината Истаин, в подножието на Пиренеите, обкръжен от високи върхове и ледени езера. На площада, обърнат на изток, готов да посрещне на своя олтар първите слънчеви лъчи, се издигаше църквата в романски стил. Горе на високото, над долината и над клисурата, в началото на дефилето се извисяваше голямата порутена кула, обитавана от гарвани и прилепи. В миналото тук пазачът денонощно бдял на поста си с единствената задача да поддържа горящ факела, с който трябвало да запали огън, щом зърне приближаващ неприятел. Наблюдателната кула на Урт била закрилница на долината, сигналът ѝ се виждал от шест съседни селища и, според легендата, именно предупредителният му огън спрял неумолимия поход на сарацинските войски, преминаващи през пиренейските долини някъде през осми век, поели за някой незнаен подвиг.

Докато минаваше през развалините на старите стени на Урт, Анаид беше защитена от вятъра. Излезе ли обаче на откритото равно пространство, северният вятър я блъсна право в лицето. По страните ѝ

се стичаха две едри сълзи, но тя не се побоя, изправи се срещу напора на вятъра и тръгна по пътя към гората, без да спре нито за миг.

Старата дъбрава беше в плачевно състояние. Прекършени клони, овъглени вековни стволоче, паднали листа, обгорени храсталаци... На места бурята бе оставила следи от сериозни поражения, като рани, които само времето можеше да излекува. С бастун Анаид разчистваше педя по педя сивкавия лепкав пласт, покрил земята. Страхуваше се да не открие онова, което търсеше. Тази мисъл я плашеше толкова, че яростно и упорито се мъчеше да я пропъди от главата си. Независимо от всичко и въпреки обзелата я паника си вършеше работата с изключително старание. Беше си поставила задачата да огледа гората от край до край и да изследва педя по педя всяко кътче.

Търсеше тялото на Селене.

Анаид никога нямаше да забрави сутринта, в която изчезна Деметер, нито нощта преди кончината ѝ. Деметер, баба ѝ, беше намерила смъртта си в гората, в бурна нощ преди по-малко от година, на връщане от поредното израждане на родилка, което се бе оказало последно в живота ѝ. Беше акушерка. Като си спомни за това, Анаид отново усети соления вкус на сълзите, които бе изплакала за нея.

Онзи ден осъмна след страховитата буря загърнат в пелена от бледа мъгла. Селене беше разтревожена, понеже Деметер не бе прекарала нощта у дома, а Анаид бе почувствала, че сърцето ѝ се свива от неясен, смътен страх. Селене не ѝ позволи да я придружи в гората, настоя да иде сама, а когато се върна, вкочанена от студ, с очи, помръкнали от болката, не успя да намери думите, с които да ѝ каже за смъртта на баба ѝ. Не беше необходимо, понеже Анаид вече знаеше. Беше усетила горчивия вкус на смъртта да се надига в гърлото ѝ още рано сутринта, веднага щом се събуди и отвори очи. Селене с мъка ѝ обясни, че лично е намерила тялото на Деметер в гората. После внезапно замълча. Обикновено много словоохотлива, майка ѝ стоеше като онемяла и не отговаряше нито думичка на въпросите на Анаид.

През следващите няколко дни домът им се напълни с далечни роднини, дошли от всички краища на земята. Получиха стотици писма, телефонни обаждания, имейли, но никой не се осмели да изкаже каквото и да било предположение относно случилото се. Накрая казаха, че била поразена от гръм, и съдебният лекар — специалистка, пристигнала със самолет от Атина, потвърди слуховете и постави

такава диагноза като причина за смъртта. Анаид не може да я целуне, преди да я положат в ковчега, понеже тялото ѝ бе овъглено до неузнаваемост.

Хората в селото дълго говориха за гърма, ударил бабата на Анаид в нощта с гръмотевичната буря, макар че така и никой никога, дори и Анаид, не си обясни какво бе правила Деметер в гората в късния среднощен час. Откриха колата ѝ, оставена в гората, спряна до канавката на черния път, с отворен прозорец на предната врата до мястото на шофьора, със запалени фарове и с упорито мигащи стопове.

Анаид спря и мисълта ѝ мигом я върна към действителността, там под сянката на гъстите дъбови корони. Бастунът ѝ се бе натъкнал на нещо твърдо, скрито под шумата на окапалите листа. Ръцете не се подчиниха на волята ѝ и неудържимо затрепериха. Сети се за съветите на Деметер, когато я учеше какво да прави, ако я завладее паника, и как да надмогне страха. Наложил си да не мисли за нищо, а после отстрани листата с крак. Дъхът ѝ спря. Беше тяло, още топло, но не беше на човешко същество, а... Беше на... беше вълк, или по-скоро вълчица, понеже ясно се виждаха бозките ѝ, напращели от мляко. Малките ѝ трябва да бяха някъде наблизко. Горкичките, без майчиното мляко бяха осъдени на гладна смърт. Анаид се утеши с мисълта, че може би вече са достатъчно големи, за да оцелеят с помощта на глутницата. Внимателно разгледа звяра. Беше красиво животно. Козината, макар мръсна и изкаляна, беше перленосива, мека и копринена на допир. Дожаля ѝ за младата вълчица и я покори отново с шума от изсъхнали листа, с клони и камъни, за да не стане храна на лешоядите. Вълчицата се беше отдалечила от планината, бе слязла в долината, бе се изложила на опасност, дръзвайки да навлезе в човешката територия, и бе намерила смъртта си. Защо ли го е направила?

Анаид погледна часовника си. Беше дванайсет на обяд. Реши за най-разумно да се върне у дома и да провери дали няма нещо ново. Понякога обстоятелствата вземат неочакван обрат и онова, което часове или минути преди това ти се е струвало страшно, изведнъж престава да те плаши.

С плахата надежда, че може да заvari Селене у дома, Анаид пое по обратния път за вкъщи, потънала в мисли, угрижена, забравила всякаква предпазливост, и за беда се натъкна на другарчетата си от

класа, които излизаха вкупом от училище. Да дава обяснения или да отговаря на тъпи въпроси, беше последното, което би искала да прави точно в момента. Нямахше нито желание, нито настроение да понася подигравките им. Затова се отклони и хукна колкото ѝ държаха краката в противоположната посока, като сви по улицата, която минаваше през моста. Обърна глава, за да провери дали е успяла да им се изплъзне, и това движение я погуби. Не видя синия „Ленд Роувър“, който се спускаше по нанадолнището, и само усети силен удар по крака и скърцане на спирачки. После чу вик. И повече нищо.

Анаид лежеше на земята замаяна, без да помръдне, а шофьорката на колата, туристка, облечена спортно, с руси коси, сини очи и лек чуждестранен акцент, коленичи, наведе се над нея и започна да опипва тялото ѝ, като се заизвинява, искрено разкайна:

— Горкичката тя! Не мърдай, веднага ще повикам линейка. Как се казваш?

Преди Анаид да успее да отвори уста, децата около нея гракнаха в хор, като се надпреварваха кой пръв да отговори:

— Анаид Цинулис.

— Джуджето всезнайко.

— Зубрачката.

На Анаид ѝ се искаше земята да се разтвори и да я погълне. Стисна очи. Не желаше никого да вижда. Беше чула гласа на Марион, най-готиното маце от класа, която организираше най-страхотните купони и никога не я канеше. Беше чула също гласа на Рок, сина на Елена, с когото бе играла като малка, но той вече не ѝ говореше, не я поглеждаше, дори не я забелязваше... Идеше ѝ да умре.

Представи си как всички от класа са се скупчили над нея като лешояди, сочат я с пръст и се присмиват на нещастieto ѝ, как я гледат такава — малка, дребничка, жалка и грозна, и злорадстват, че е пострадала от злополуката.

Искаше ѝ се да умре от обида и срам.

Откакто момичетата израснаха и се развиха, а тя изоставаше, вечно подигравана за детския си ръст, Анаид се чувстваше като марсианка сред тях. Никой, нито Марион, нито останалите, не я канеше на тържеството за рождения си ден. Не я канеха и да излязат на разходка вечер из града, не ѝ доверяваха тайните си, нито си разменяха с нея дрехите или компактдискете. И не защото я мразеха или

завиждаха, че получава най-високите оценки, а просто защото дори не я забелязваха. Проблемът ѝ, големият проблем на Анаид беше, че макар да бе навършила четиринайсет години, на ръст си оставаше като единайсетгодишна, а на тегло — като на девет.

Бе като невидима, оставаше незабелязана където и да беше, навсякъде, освен в класната стая. Там грееше със собствена светлина и тъкмо в това се състоеше нейната трагедия. За зла участ схващаше всичко от една дума и изкарваше най-високите оценки, така че, когато отговаряше в час или получаваше отличен на някой изпит, съучениците ѝ се подиграваха, наричайки я „Джуджето всезнайко“. Като капак на всичко умствените ѝ способности смуцаваха дори някои от учителите и неведнъж беше съжалявала, че не си бе държала езика зад зъбите и се е обадила. Напоследък избягваше да вдига ръка в час и гледаше винаги да остави по някоя грешка в упражненията, за да получи по-ниска оценка. Каквото и да правеше обаче, все си беше Джуджето всезнайко. А това я измъчваше и огорчаваше, чувстваше се унижена. Беше ѝ обидно. И то много!

Докато Анаид лежеше на земята, единственото ѝ желание бе да си вървят и да я оставят на мира, да спрат да я зяпат така, с насмешка и без капка жалост.

— Хайде, деца, бягайте оттук, махайте се! — разпъди ги непознатата.

Същият глас — мек и ласкав към нея, сега прозвуча твърд и непреклонен. И те я послушаха. Хлапетиите от класа бързо се пръснаха, разбягаха се вкупом и в пълен безпорядък, а Анаид, просната наред пътя, чу чаткането от стъпките им, отекващи по каменната настилка на уличките в Урт. Бяха хукнали да разпространят новината как е била блъсната от кола.

— Отидоха си вече, Анаид — прошушна красивата непозната.

Анаид се почувства по-добре и отвори очи. Погледът ѝ срещна съучастническа усмивка и две очи, сини и дълбоки като езера. Беше най-сладкото посрещане, за което можеше да си мечтае, след поредицата от неприятни събития, стоварили ѝ се на главата.

— Мисля, че нищо ми няма — рече Анаид, обзета от внезапен оптимизъм, като си опипваше ударения крак.

— Не, не ставай — помъчи се да я спре туристката.

Анаид обаче вече се бе изправила с един скок и раздвижваше ставите си една по една. Чувстваше се отлично.

— Не мога да повярвам — прошепна непознатата, вдигна крачола на панталона на Анаид и заопипва крака ѝ, там, където предполагаше, че бе посрещнала удара на „Ланд Роувър“, като очакваше да намери счупеното място.

— Наистина съм добре, само драскотина е. Ето вижте. — Анаид ѝ показва крака си и почувства нежната ласка на ръката ѝ — изящна и много бяла, върху коляното си.

— Скачай в автомобила. Ще те заведе лично на лекар — настоящата жена.

И я хвана за ръката, за да ѝ помогне да се качи в колата, която беше взела под наем.

— Не, не! Не мога да отида на лекар — противеше се Анаид.

Непознатата се поколеба:

— Трябва да ти направят рентгенова снимка и някои изследвания...

Анаид горещо ѝ се замоли:

— Наистина ми е невъзможно. Трябва да си ида вкъщи.

— Тогава ще дойда с теб и лично ще говоря с майка ти.

— Не може! — извика Анаид, вече хукнала надолу по улицата, напълно възстановена от падането.

— Почакай! — извика объркана красивата жена, не знаейки какво да прави.

Анаид обаче бе изчезнала в първата пряка вляво и вече отваряше вратата на дома си.

Въпреки добрите ѝ предчувствия в къщата все така нямаше никого.

Селене не се беше върнала.

Анаид седна на люлеещия се стол, който преди време беше любимото място на Демер, и дълго се люля. Постепенно това повтарящо се движение, докато изтласкваше тяло ту напред, ту назад, започна да приспива като в люлка тъгата и безпокойството ѝ, накрая я отпусна, успокои я и разсея тревожните ѝ мисли. Не биваше да прибързва. Трябваше да действа разумно и последователно, да подреди нещата и да ги анализира. Селене беше някъде и ако нямаше как да се

свърже с нея, то поне трябваше да има начин да я издири и да тръгне по следите ѝ.

Преди да потърси помощ от когото и да било, Анаид провери в електронната поща в компютъра на майка си получените и изпратени имейли през последния месец, старателно си записа номерата на последните петдесетина телефонни обаждания, съхранени в паметта на апарата, и прегледа регистрираните операции по банковите ѝ сметки, като така се увери, че не е теглила пари през последната седмица и за трийсетина дни назад не е получавала никаква необичайна сума.

Разгледа и кореспонденцията, пазена в кутия, в по-голямата си част писма до издателства и банки, и прелисти личния ѝ бележник, в който Селене си записваше поети ангажименти, срещи, задачи и имена. Докато проверяваше старателно данните, забеляза, че най-често повтарящият се телефонен номер както при входящите, така и при изходящите обаждания беше от Хака, най-близкия до Урт град, където Селене често ходеше на пазар.

Анаид избра номера, без да се поколебае. От другата страна на линията се чу мъжки глас. „Аз съм Макс. В момента не съм вкъщи. Моля, оставете съобщение след сигнала“ Анаид затвори телефона. Кой ли е този Макс? Защо Селене не ѝ е споменавала никога за него? Приятел ли? Или нещо повече от приятел? Затова пък в електронната ѝ поща и в бележника ѝ нямаше и следа от такъв Макс. Не откри нищо особено. Интересна беше може би само кореспонденцията, станала все по-сърдечна и редовна, с някаква почитателка на майка ѝ, която я уверяваше, че редовно чете нейните комикси, и я молеше за среща, за да се запознаят лично.

Подписваше се със „С“.

Гая проверяваше работите от писмения изпит, седнала до огъня. Понякога, както бе тази вечер, го палеше, без да е необходимо, просто така, заради удоволствието да протегне ръце към пламъците и да се наслаждава на топлата им ласка. Съжаляваше, че бе приела да стане учителка в Урт. Имаше прекалено много ученици, зимата траеше десет месеца и не ѝ оставаше нито време, нито желание да се отдаде на музиката. Беше си въобразявала, че тук ще води спокоен и уединен

живот, че ще има всички условия да композира, но се бе излъгала. И студът не беше единственият виновник нотите да умират, вледенени и онемели, още преди да се родят. Истинската причина бяха непрекъснато изникващите пречки, които се наслагваха и следваха една след друга.

Чувстваше се измамена. Беше се озовала в окото на бурята. Тъкмо в този момент някой позвъни на вратата и по странното безпокойство, което я завладя, разбра, че най-лошото тепърва предстои.

Беше Анаид, дъщерята на Селене, която днес изобщо не бе стъпила в училището. Тъкмо бе проверила нейната писмена работа. Беше добра, прекалено добра. Именно затова ѝ бе намалила оценката с една точка, с оправданието, че краснописът ѝ куца и изписва буквите твърде заострени. И не че имаше някакво специално отношение към момичето... Анаид беше грозноватичка и срамежлива, но безобидна. Не досаждаше и на никого не пречеше. Онова, което я дразнеше, бе, че Селене се перчеше със заслужените успехи на дъщеря си, а отличната оценка само щеше да засили още повече наглото самочувствие на тази самовлюбена червенокоска.

— Какво има, Анаид?

Момичето стоеше като истукано и дума не можеше да обели, за да каже какъв е проблемът. Беше много притеснена, очите ѝ бяха зачервени и изглеждаше изплашена. Гая стана нетърпелива, накара я да си издуха носа и да изпие глътка студена вода. Докато надигаше чашата, Анаид се заля и намокри пуловера си. Не беше грозна, очите ѝ — кобалтовосини и магнетични, винаги бяха очаровали Гая, но беше толкова неугледна и лишена от изящество, горкичката, толкова слабичка, хилава, вечно навлечена с възшироки и раздърпани пуловери и с четирите си редки косъма на главата, късо подстригани и стърчащи изпод вълнените шапки, които така я загрозяваха. Никога не бе разбирала лошия вкус на Селене, да облича така дъщеря си и да фъка косите ѝ ниско, като на момче. Никой, който ги видеше една до друга, не би предположил, че предизвикателната и определено привлекателна червенокоса жена може да е майка на това смотано девойче. Най-после Анаид даде признаци на живот:

— Селене изчезна.

Гая изтръпна, стъписана.

— Кога?

Анаид бе объркана и Гая забеляза, че гузно отбягва погледа ѝ.

— Тази сутрин, като станах, я нямаше, затова не дойдох на училище. Надявах се да се върне, дълго я чаках, но така и не се появи.

Гая предположи, че Анаид може да греши.

— Вероятно е отишла до офиса на Мелендрес и обсъждат предаването на последните приключения на Сарко.

Анаид не мислеше така. Мелендрес беше издателят на комиксите на майка ѝ, но макар Сарко — героят на Селене, напоследък да се радваше на известен успех, всъщност отношенията им бяха като на куче и котка.

— Не е отишла в града, колата е в плевнята.

— Тогава, може би...

Анаид беше напълно убедена в това, което казваше:

— Проверих всичките ѝ обувки и палта, нищо не липсва. А и дамската ѝ чанта, с ключовете, картите и портмонето, също си е на мястото, на закачалката.

Гая пребледня и вдигна телефонната слушалка, напълно забравила за присъствието на Анаид. Докато набираше номера, усети, че вътрешно ѝ кипва, направо се пръскаше от яд. Само да ѝ се мернеше пред очите Селене, такъв шамар щеше да изяде! Щеше да я сграбчи за гривата и хубавичко да я раздруса. Така да ѝ оскубе косата, че да ѝ отпори скалпа. Щеше да я срита и да я размаже, да забие пета в краката ѝ, натъпкани като салам в ботушите на тънки като пирони токчета, толкова биещи на очи, толкова претенциозни и фукливи. И защо? Защо не ѝ беше обърнала внимание навреме? От една година насам, откакто почина майка ѝ Деметер, сама си търсеше белята.

— Елена, ти ли си? Аз съм, Гая. При мен е Анаид, която твърди, че Селене е изчезнала... Злополука ли? Каква злополука? — И се обърна към Анаид: — Елена казва, че си пострадала при злополука, блъснала те е кола тази сутрин.

Анаид мислено наруга Рок и Марион, и всичките си съученици.

— Нищо ми няма, дори не ме удари.

Гая затвори телефона, втрени се в Анаид и внезапно изпита жал към нея. Беше сам-самичка, а бе преживяла толкова нещастия, едно след друго... Но както и да е... Нямаше намерение да анализира грешките на Селене. В края на краищата Анаид беше дъщеря на

Селене, а не нейна. Хвърли поглед на ученическите работи, които проверяваше, после към огъня и не успя да потисне гримасата на досада от проблемите, които вероятно тепърва щяха да се струпат на нейната глава, каквото и решение да вземеше.

— Сега ще дойде Елена и ще те заведе у тях.

Анаид се ококори изненадана.

— Трябва да отидем до полицията.

— Не! — неочаквано рязко извика Гая.

После, като видя нежелания ефект, произведен от реакцията ѝ върху Анаид, се впусна в обяснения и оправдания:

— Представи си, че има някакъв проблем... че се е оплела в някаква каша или се е забъркала с... някого. Ще стане голям скандал. Сами ще я потърсим.

— Но...

— Майка ти не е много добре с главата, върши какви ли не глупости. Нали не искаш да те сочат с пръст по улиците?

Анаид замълча. Знаеше, че Гая, макар и приятелка на Селене, завиждаше на майка ѝ. Завиждаше ѝ за буйната гъста коса — огненочервена и къдрава, за дългите ѝ изваяни крака, завиждаше на обаянието и на освободеното ѝ непринудено държание. Не беше необходимо да си прекалено умен, за да си дадеш сметка, че Гая, фалшиво порядъчна даскалица, би продала душата си на дявола, за да бъде като Селене.

Елена, библиотекарката, която снабдяваше Анаид с детски и тийнейджърски книги, пристигна, пухтейки, задъхана под тежестта на наднормените си килограми. Анаид се притесняваше в нейно присъствие, понеже винаги се затрудняваше да различи кога е бременна, кога е току-що родила и кога не е нито едното, нито другото. Ако не бъркаше в сметките, Елена трябва да имаше вече седем деца, всичките невръстни. Най-големият беше Рок, а на Анаид перспективата да живее с него под един покрив ѝ се стори истинско наказание. Той ходеше, залепен като гербова марка за баща си, ковача на селото, як мъж, със затворен характер, с тъмни коси и мургаво лице. С Рок неведнъж бяха играли в гората и се бяха къпали заедно в речните вировете. Но тогава бяха малки. Сега той имаше мотоциклет, носеше

дънки, плътно прилепнали към тялото, наскоро си беше направил пиърсинг на месестата част на лявото ухо, всяка събота ходеше до града и ако се срещнеха случайно, веднага извърщаше поглед на другата страна, също като останалите, като почти всички.

Елена, за разлика от Гая, беше мила жена и първото, което направи, бе да прегърне Анаид и да я задуши с целувките си.

— Разкажи ми, хубавелке моя, какво точно стана?

— Тя нищо не знае — прекъсна я Гая.

— Все нещо може да ни подсказе, някаква следа, нещо, което не ни е известно...

Гая кипеше от възмущение:

— Знаехме, и ти, и аз, и всички го знаехме. Знаехме, че рано или късно ще се случи.

— Не бързай с изводите.

— Какво искаше Селене? Не стана ли точно това, което сама си търсеше? С късите си полички и предългата си буйна коса, яркочервена и къдрава, която развяваше във всички посоки? Какво целеше с всичките тези репортажи по интернет, с това, че се оставяше да я снимат и да я интервюират в дома ѝ, та и в ателието ѝ, с нейните съмнителни и подлежащи на оспорване изказвания за света на комиксите и с това, че си позволяваше да критикува известни публични личности? А какво да кажем за безбройните глоби, наложени за превишена скорост? А за скандалните ѝ напивания пред очите на всички?

Елена я прекъсна ужасена:

— Гая, моля те, не пред Анаид. Овладей се.

Гая отдавна трупаше негодуванието си. Вече не издържаше и имаше желание да изригне, да изхвърли всичко премълчавано, затова не успя да потисне язвителната си забележка:

— Егото ѝ я погуби.

Анаид се почувства задължена да я защити:

— Селене е специална, различна е... и аз я обичам.

Злостните нападки на Гая я подтикнаха да прояви храброст, дадоха ѝ смелостта да се противопостави, но същевременно я накараха да бъде предпазлива. Анаид реши, че с никого няма да сподели информацията, която бе събрала за последните действия на майка си.

Осъзнала, че е сбъркала, Гая се смути. Не понасяше Селене — самовлюбена нарцисистка, и не можеше да повярва, че бедното момиче, което бе пренебрегвала и оставила в собствената си сянка, забравено и забутано в ъгъла като стара мебел, сега излизаше в нейна защита. Въздъхна.

— Съжалявам, Анаид, нямам нищо против майка ти, само срещу нейната показност и нетактичност. Този неин маниер сама да си създава неприятели, да привлича вниманието на всички върху себе си. Нали ме разбираш?

— Искаш да кажеш, че изчезването ѝ е вследствие на интервюто по интернет? — попита Анаид с нескрита ирония.

Гая съжали, че не си бе затваряла устата преди малко.

— А, не... аз... въъ... просто не ми обръщай внимание. Знай обаче, че много уважавах баба ти Деметер. Тя беше истинска дама.

Елена я хвана за ръцете.

— Кажи ми, Анаид, чу ли нещо през нощта? Нещо усети ли... някакво предчувствие... за нещо лошо, както когато...

Анаид отсече рязко и категорично, без дори да се запита кое ѝ вдъхна толкова сила да отговори с такава непреклонност и увереност:

— Майка ми не е мъртва.

Гая и Елена въздъхнаха облекчено. Увереността на Анаид не оставяше място за никакво съмнение.

— Откъде знаеш?

— Знам го, и толкоз.

Елена седна и за кратко се замисли.

— Нека направим така. Ние двете ще ти помогнем да намериш Селене, но и ти трябва да ни помогнеш. Преди всичко и на първо място ще те помолим нещо, което е изключително трудно за любознателно момиче като теб.

— Какво например?

— Да не задаваш въпроси.

Анаид преглътна мъчително. Трябваше ѝ поне един сериозен довод, за да се убеди, че дискретността ѝ можеше да е от полза за откриването на Селене.

— Да не се е сбъркала в нещо?

Елена и Гая се спогледаха и кимнаха утвърдително.

— Да, така е.

— Добре, тогава приемам. Няма да питам. Какво е второто условие?

— Да не говориш с никого по въпроса, с НИКОГО. Разбрано?

Анаид кимна. Поглътташе жадно думите на Елена. Търсеше да се захване за нещо, което да я накара да повярва, че за изчезването на Селене има някакво логично обяснение. Така и стана.

— А каква версия да измисля за пред хората от Урт?

— Ще кажем... ще кажем, че Селене е тръгнала на пътешествие. За Берлин, да речем. Как ти се струва?

Анаид одобри идеята.

— А междувременно?

— Междувременно аз поемам грижата за теб — обяви Елена.

— Къде ще спя?

— Ами... заедно с...

— Не мога да спя с Рок в една стая? — изписка едва ли не отчаяно Анаид.

— Защо не? Нали сте приятели.

Анаид почувства, че ѝ прилошава. Най-лошото, което изобщо можеше да ѝ се случи, беше не толкова изчезването на майка ѝ, колкото насила да я подложат на най-голямото унижение в живота ѝ — да спи в една стая с Рок.

— Не, не сме приятели.

— Ами... тогава това ще ви помогне да се сблизите. Какво ще кажеш?

— Какво да кажа? Кошмар!

Елена изохка и притисна корема си с ръка. Анаид я изглежда внимателно. Да, наистина, огромният търбух на Елена нещо се бунтуваше. Сигурно пак беше бременна.

За да успокои гузната си съвест, Гая изпъна вдървено ръка да я погали по косите — опит за близост, който от нейна страна означаваше огромно усилие.

— Хайде, ще те придружа до вас да си вземеш нещата, но преди това хапни нещо, днес сигурно и залък не си слагала в устата.

И тя извади студено пиле със зеленчуци и ѝ го притопли на печката, за което, въпреки че мразеше зеленчуците, Анаид ѝ бе искрено признателна. Не беше яла нищо от снощи.

ГЛАВА ВТОРА

ЛЕЛЯ КРИСЕЛДА

Анаид предъвкваше бавно крокета, като мислено се молеше това ѝ занимание да продължи с часове. Чувстваше, че няма сили да вдигне поглед от чинията и да издържи осемте чифта очи, вперени в нея.

Това усещане бе ново.

Беше обект на любопитството и център на вниманието на седемте деца на Елена и на съпруга ѝ.

— Виждате ли как се храни Анаид? Бавно, на малки хапки, като сдъвква добре храната, без да говори с пълна уста, без да се оригва или да трие мазните си пръсти във фланелката... Така се държат добре възпитаните деца.

На Анаид ѝ идваше да потъне в земята от срам. Мъжът на Елена не спираше да говори за нея, като че ставаше дума за шимпанзе от непозната досега разновидност.

Елена се помъчи да отклони разговора:

— Хайде, стига. Оставете я вече на мира. Рок, реши ли вече как ще се маскираш за тържеството у Марион?

Рок отговори без желание:

— Тайна. Не мога да кажа.

Анаид не беше поканена и като се сети за това, крокетът заседна на топка в устата и без малко да я задави. Започна да се изнервя. Беше повече от очевидно, че Рок не желае да говори за това, как ще се маскира, не за друго, а защото тя присъстваше на масата. Къде ѝ беше акълът на Елена? Не разбираше ли, че с Рок бяха като куче и котка? Какво се пънеше да ги сприятелява на всяка цена, и то без да ги пита дали го искат, или не?

Колкото и да се мъчеше, не можеше да преглътне крокета, беше ѝ заседнал на гърлото. Без да вдига очи, се протегна към чашата с вода и отпи глътка.

— Анаид не си избърса устата — нападна я ухилено едно от сополанчетата.

Анаид го фиксира през стъклото на чашата, която изкриви образа му до неузнаваемост, и го срази с убийствен поглед. Беше един от близнаците, с беззъба уста и с огромна цицина на главата.

— Добре, добре. Няма нищо, беше й чиста.

— Не е вярно, беше изцапана от крокета — щурмува и другият близнак, гледайки накриво жертвата си.

„Обединяват се срещу мен“ помисли си Анаид и още не бе решила дали да си изтрие устните със салфетката, дали да лисне водата в лицата на близнаците, или да си плюе на петите и да изчезне оттук. Елена я извади от затрудненото положение:

— Ще бъдете ли така добри да я оставите на мира? Анаид с нищо не е по-различна от вас.

— Напротив! Тя е момиче!

— А момичетата имат цици!

— Но не и Анаид!

— Млък!

Анаид беше почервенияла като домати. Малките чудовища не млъкваха нито за миг. Със сигурност точно сега я обсъждаха, оглеждаха я от главата до петите и я дебнеха, за да открият нещо в нея, за което по-късно да й се подиграят в очите.

— Мога ли да изляза тази вечер?

Беше Рок, искаше позволение от баща си.

— С Анаид, нали?

— С Анаид ли? — възкликна изненадан Рок. — Нима искаш да изляза с Анаид?

Анаид разбра, че с това Рок искаше да каже: „Нима мислиш, че Анаид е нещо, с което може да се излезе на улицата?“

Елена обаче настоя:

— Тя е наша гостенка.

— Вече съм си уговорил среща с приятели, а на тях няма да им хареса да се появя с Анаид...

Незнайно как и откъде Анаид все пак намери сили да се овладее:

— Трябва да мина през къщи да разпечатам темата си по социални науки.

Изстреля го на един дъх. Беше единственото, което продума по време на вечерята, и го направи, за да спаси Рок от неудобството, а и

сама да се измъкне от неловката ситуация. Рок обаче така и не прояви любезността да ѝ благодари.

Веднъж излязла на улицата, тя хукна колкото ѝ държаха краката, тича дълго, задъхано, без да спира, но не си отиде у дома. Потърси спасение в скрито местенце, известно само на нея. Насочи се натам, където беше оплакала в усамотение смъртта на Деметер. В тайната ѝ пещера наред гората.

Преди да почине, баба ѝ Деметер често я водеше в дъбовата гора. Още от ранно детство ѝ помагаше да събира корени от мандрагора, листа от беладона, цветове от татул, стебла от бяла попадийка и всякакви други лековити растения и треви, за да приготвя от тях билкови отвари и мехлеми.

От нея Анаид научи всичко за гората, както и да не се доверява на непознатите видове, да се пази от халюциногенното действие на мухоморките, които никнеха на купчини под гъстия листак на дъбовете, и да не докосва отровните листа на тиса и дивия бучиниш, понеже е смъртоносен.

С Деметер посрещаха зимното слънцестоене, застанали с лице на север в тихата нощ, като съзерцаваха Полярната звезда и черпеха вдъхновение. По време на пролетното равноденствие, с лице, обърнато на изток към изгряващото слънце, двете се подготвяха за вековната премъдрост. При лятното слънцестоене, посред бял ден, с лице на юг, приветстваха образното проявление на мечтите си. Накрая настъпваше есенното равноденствие, слънцето се скриваше на запад и идваше времето да се прибере реколтата, да се съберат плодовете от положения труд и от придобития опит, а те се подготвяха да посрещнат новото начало на вечно възраждащия се цикъл.

Понякога Анаид я домързяваше, уморена от твърде тежките и сериозни задачи, които ѝ възлагаше Деметер, спотайваше се в храсталака, криеше се от нея и не ѝ отговаряше, когато я викаше и търсеше. Именно така откри своята пещера. Беше просто тясна цепнатина в скалата, тя се промуши през нея, пропъзля и се търкулна по наклонен тунел, който, подобно на пързалка за бобслей, я отведе до изумително красива зала с висок таван. След като я изследва подробно, изпаднала във възторг пред изящните ѝ сталактити и подземните ѝ езера и пещери, тя осъзна, че това ще е нейното скривалище, малкото кътче в света — удобно и усамотено, което я беше избрало, а не

обратното, и където отсега нататък щеше да намира убежище винаги, когато изпитваше страх или несигурност.

Тази нощ не я достраша да прекоси гората в тъмното, не се уплаши, като чу писъка на кукумявка, нито докато пропадеше надолу, пързалаяйки се през тунела до дълбините на своята пещера. Там, съвсем самичка, на оскъдната светлина на газениче, старателно издяла две парчета черен камък от метеор във формата на сълзи, също както бе сторила, когато баба ѝ Деметер умря. Камъкът, метеорит, паднал в гората предишното лято, притежаваше твърдостта и лъскавината, които ѝ бяха нужни. Така, и в двата случая, си слагаше на врата една сълза, а другата заравяше пред входа на пещерата. Никой не я беше учил на това, никой не ѝ бе обяснил значението на ритуала. Направи го отново, за да намери утеха. Това беше първичният ѝ начин да маркира територията на скръбта си и да даде израз на болката си. На врата ѝ блестяха две сълзи, по една за всяка от жените, които бе обичала и които я бяха изоставили.

Деметер — здравомислеща и строга, но справедлива.

Селене — екстравагантна и малко смахната, но любвеобилна.

Макар и коренно различни, в сърцето на Анаид двете взаимно се допълваха и съставляваха едно хармонично единство — образа на майката. Когато Деметер почина, тя се вкопчи в Селене като удавник за сламка. Признаваше, че Селене доста често я караше да се срамува, понеже не беше като останалите майки — нито се държеше, нито се обличаше, нито бе скромна и благоразумна като тях. И все пак, въпреки всичко я обичаше.

Сега, когато Селене изчезна, беше останала САМА. Упорито обаче отказваше да се поддаде на страха или на скръбта, затова непрекъснато си повтаряше, че майка ѝ може всеки момент да се върне.

Коленичила пред входа на пещерата, Анаид приключи със заравянето на сълзата и желаше да поостане насаме със спомените си, но някакъв неясен шум, едва доловим странен полъх на вятъра, я накара да скочи и внимателно да се взре в заобикалящия я мрак. Изтупваше мръсотията и изсъхналите листа, полепнали по дънките ѝ, и на три пъти се обърна да се огледа, със странното усещане, че от непрогледната тъмнина на гората някой зорко я наблюдава.

На връщане към градчето неволно ускори крачка. Усещаше неясно безпокойство зад гърба си и макар най-вероятно да бе въображаема заплаха, плод на умората и тъгата ѝ, беше готова да се закълне, че въздухът става все по-рядък, а ясната светлина на луната в нарастваща четвъртина постепенно отслабва и се замъглява.

Без Селене светът, нейният свят, ѝ се струваше по-малък и по-мрачен. Все едно някой бе затворил долината на Урт в мътна стъклена топка.

— Анаид! Анаид!

Анаид, с чанта на рамото, вдигна глава. Елена беше дошла да я чака пред входа на училището.

— Леля ти Криселда току-що пристигна.

Новината толкова я изненада, че дори не знаеше как да реагира.

— Леля ми? Каква леля?

— Сестрата на баба ти. Хайде, да вървим. Не е възможно да не я помниш, тя беше на погребението миналата година.

Анаид отлично си я спомняше, въпреки че по нищо не приличаше на Деметер. Може би ѝ се губеха малко чертите на лицето, меки и неопределени, затова пък пазеше ясен спомен за уханието ѝ на лавандула, както и за ласката на ръката ѝ, когато я милваше по косите. Ръката ѝ, допирът на дланта, ѝ подеждаше като вълшебно успокоително, нещо странно предвид това, че леля Криселда не знаеше що е покой. Дребничка, закръглена и изключително енергична, мисълта ѝ вечно бе заета с хиляди неща и с безброй задачи, които вършеше едновременно, така че в крайна сметка все в нещо се проваляше. Все нещо недоизпипваше, забравяше или изпускаше, било то ястието, някоя чаша, кана или каквото и да било. Докато я притискаше нежно в прегръдките си, Анаид с изненада установи, че за краткото време, откакто бе тук, тя вече беше успяла да обърне наопаки цялата кухня. И защо?

— Беше много мръсна, разхвърляна. Кухнята е душата на дома и трябва да е чиста и подредена.

Анаид не си зададе въпроса кой я бе повикал, как беше влязла в къщата, нито откъде ѝ беше хрумнала налудничавата идея, че първото нещо, с което трябва да се захване, е да изпразни шкафовете и

хладилника, да претършува всичко, да размести бурканите на Деметер, да опита подправките, използвани от Селене при готвене, да строи в редица съдовете и тенджерите и да си пъхне носа в уханните треви, оставени да съхнат на снопчета, увесени на гредите на тавана.

За щастие, леля Криселда бе ограничила действията си само в кухнята. Още не се бе развихрила на широк фронт и не бе връхлетяла като ураган в библиотеката, в хола или в стаите. Анаид беше свикнала с ексцентричностите на Селене и реши да не се сърди. Все пак Криселда я спасяваше, като я измъкваше от ужасното затруднение. Така щеше отново да спи в леглото си и да забрави за кошмара от трите вечери в дома на Елена, както и нощите на разтегателния диван, в една стая с Рок. реши, че я приема, ако това ще е цената да си върне спокойствието, но... Какво означава присъствието ѝ тук, въкъщи? Защо е дошла?

— Знаеш ли нещо за Селене?

— Скоро ще имаме новини, малката ми, много скоро.

И докато говореше, Криселда отново прекара ласкаво ръка по челото на Анаид и изличи тревогите ѝ, като с чудотворен балсам.

След малко Елена, майчински грижовна, влезе откъм кухнята с димяща, вкусно ухаеща яхния от месо с картофи, нахут и зеле. Анаид не беше почитателка на гозбите със зеленчуци, но внезапно се сети, че е гладна, и дори не ѝ хрумна да пита кой си беше направил труда да сготви сложната манджа, нито пък откъде се бяха взели необходимите продукти. В хладилника у дома никога не можеше да се намери зеле. Селене не го понасяше.

Трите се нахвърлиха лакомо на яденето. Междувременно от кръстосания и малко тайнствен разговор, който Криселда и Елена водеха над главата ѝ, Анаид успя да разбере три неща:

Елена е бременна за осми път и отново очаква момче.

Криселда и представа си нямаше за това, как се гледат деца, но възнамеряваше да остане у тях, да се погрижи за нея и да се помъчи да открие Селене.

Криселда беше потрошила и изхвърлила бурканчетата и стъклениците от кухнята, включително и лекарството ѝ за подпомагане на растежа.

Е, това предизвика дълбокото ѝ възмущение.

— От цели четири години пия този сироп! Откакто бях на десет и Карен ни обърна внимание, че сериозно изоставам в растежа си.

Криселда беше много учудена:

— Значи сега си на четиринайсет?

Искрената ѝ изненада подразни Анаид още повече. Беше наистина обидна.

— Да, и виж ме само на какво приличам!

Тогава леля Криселда си отвори голямата уста и изтърси въпрос, от онези, които само лелите, и то нетактичните, задават:

— А мензис имаш ли?

Анаид усети как два чифта очи се впиват изпитателно в нея. Съдейки по огромното нетърпение, с което го очакваха, без съмнение отговорът ѝ беше от особено голямо значение. Нямаше смисъл да ги измъчва повече, като увърта или крие тайната си. Беше повече от очевидно, че женската ѝ природа е още в период на зародиш.

— Не, нямам.

Двете жени се спогледаха угрижени. Елена сви рамене, смутена, сякаш искаше да се извини и да каже: „Съжалявам, но не отчетох тази дребна подробност.“

— Кажи ми, Анаид, а майка ти разговаря ли с теб? Подготви ли те за... това, ако...

Анаид се засегна. За каква я вземаха?

— В класа вече на всичките ми приятелки им е дошъл мензисът, знам какво е дамска превръзка и как изглежда тампонът. Не се безпокойте, няма да се разрева или да се изплаша.

При все това отговорът не успокои нито Елена, нито Криселда. Напротив, само засили тревогата им. Езикът на тайните знаци и жестикулации, които използват възрастните в присъствието на неудобни свидетели, винаги беше предизвиквал любопитството на Анаид. Още от дете разгадаваше или си поставяше за цел да дешифрира скритото значение на много от знаците, които си разменяха майка ѝ и баба ѝ и които тя успяваше да улови независимо от старанията им. Така че Анаид си преведе сигналите и споглежданията им приблизително така: „Страхотен номер ни погоди Селене.“ Не успя обаче да разбере смисъла. Нея продължаваше да я вълнува основно въпросът за лекарството.

— И сега какво ще вземам? Селене единствена знаеше формулата на Карен, а Карен работи в някаква болница чак в Танзания.

Още неизрекла докрай думите, Анаид сама се зачуди откога и как така знаеше, че Карен е заминала за Танзания. Беше доста странно. Наистина любопитно. Дойде ѝ внезапно, като просветление, което я осенява, също както убедеността, че Селене е жива, и както преди една година се беше събудила рязко в три часа през нощта с ясното съзнание, че Деметер се е споминала.

— Не се тревожи, ще намерим решение. Криселда ще ти забърка цяр по същата рецепта, сигурна съм, че съм я виждала тук някъде.

Това „тук някъде“ се губеше в огромното пространство на голямата къща, но практичният ѝ усет и майчинското чувство бе достатъчно, за да успокои Анаид, която все пак не миряса напълно, докато не се увери със собствените си очи, че леля Криселда не беше видяла сметката и на специалния ѝ шампоан. Косата ѝ беше толкова отворителна, че ако не си сложеше тонизиращата течност и ако не я измиеше с обогатения с витамини шампоан, се скубеше и падаше на цели кичури.

Защо Селене беше висока, стройна и имаше такава разкошна коса? С Анаид въобще не си приличаха и до майка си тя се чувстваше безлична като недоизпържена поничка. И въпреки това ѝ бе мъчно за нея. Като я гледаше каква изискана светска дама е, колко е самоуверена, тъй сладкодумна, симпатична и общителна, се утешаваше с тайната надежда, че някой ден може би ще прилича на нея. В действителност не страдаше толкова много по лекарството си, беше някакво наслагване на чувствата и всъщност тъгуваше за майка си. Липсваше ѝ.

Леля Криселда я хвана за ръката и я прониза с очи така, сякаш погледът ѝ стигна до дълбините на душата ѝ.

— Сега искам да ми разкажеш всичко най-подробно, от начало до край. Кажи ми всичко, което си спомняш от нощта, когато Селене изчезна. Всичко!

Прошепна това „всичко“ толкова настоятелно, че Анаид усети как спомените (които се бе помъчила да изтрие, за да не я измъчват) внезапно бликват, изплували отново в съзнанието ѝ.

Един по един, кротки и послушни като агънца, последните спомени на Анаид заизлизаха от тайните чекмеджета на паметта ѝ и се

навървиха в редица, за да може леля Криселда да ги изгупа от праха и да ги анализира внимателно.

„Селене ми даде сок от боровинки, които обожавам, и ме покани да седна в поршето до нея, за да си играем, като познаваме имената на съзвездията. Често го правехме, но онази нощ доста ме изпоти и докато аз отчаяно търсех Андромеда и Касиопея, тя ми заговори, че има предложение да прекарам лятната ваканция в Сицилия с една нейна приятелка, Валерия. Забаламоса ме, че имала вила до морето, на плажа на Таормина, точно под вулкана Етна, и дъщеря колкото мен. Веднага след това ми размаха под носа самолетен билет. Не вярвах на ушите и на очите си! Селене беше подготвила всичко, без нищичко да ми каже предварително. Затова не реагирах така, както тя беше очаквала, не заподскачах от радост, не се хвърлих да я целувам, нито пък хукнах да си пробвам банския от миналата година. Само я попитах как изобщо ѝ е хрумнало, че може да ми хареса идеята да прекарам ваканцията сама, без нея, в непознато семейство, и то в чужда страна. Селене стана нервна, много се разсърди, все едно я бях засегнала, и започна да мига. Когато е притеснена, Селене примигва. Не искаше да си дам сметка, че за нея е особено важно да се махна от къщи. Престори се, че това е без значение, и ми заразправя врели-некипели: всичко било станало случайно, идеята ѝ се родила, докато говорела по телефона с Валерия, която уж ѝ се била обадила, за да я поздрави за героя ѝ Сарко, и тогава ѝ светнала лампичката и помислила, че ако ми купи билет, ще бъде страхотна изненада за мен. Каза ми, че ако не искам да ходя, веднага ще анулира билета, но щяло да бъде жалко, понеже Клодия, дъщерята на Валерия, била много общителна и имала куп приятели, а аз съм имала нужда да видя свят и да бъда сред млади хора, на моята възраст. Тогава ѝ казах «не», и то категорично и окончателно. Не желяех. И не ѝ отказах, понеже няма да ми бъде интересно или пък защото смятам, че Сицилия не е нещо особено. Напротив, щеше да бъде супер да посетя театъра в Сиракуза и да разгледам Палермо, да стана участник в преследване на мафията, да се изкача на Етна и да се бухна с главата надолу в Средиземно море, обаче по никой начин, за нищо на света не исках да ставам обект на подигравки за Клодия и нейните *амичи италиани*. И колкото повече Селене хвалеше Клодия, толкова по-зле. Нима не разбираше, че тъкмо в това се състои моят проблем? Ако ми беше излязла с номера, че

Клодия, горкичката, е болна от проказа и не може да излиза от дома, понеже ѝ окапват пръстите и ушите, може би щях да приема.

Селене обаче реши, че го правя нарочно, за да я дразня, и ме упрекна, че съм глупава и безотговорна, че нищо не разбирам, и ме заплаши с... с нещо много страшно, направо ужасно! Каза ми, че ако нея я няма, че ако бъде принудена да си иде или ако ѝ се случи нещо... не бива да оставам сама, трябва да имам близък човек до себе си. Аз така се разярих, така ме хвана яд, че използва тази мръсна уловка и ми ги пробутва тия, само и само да постигне каквото си е наумила, та чак ми притъмня пред очите и си помислих, че всъщност иска да ѝ се махна от главата, за да бъде сама с някого и този някой несъмнено бе ИЗКЛЮЧИТЕЛНО важен за нея и най-вероятно именно за него бяха предназначени всичките ѝ парфюми, гримове, прилепналите ѝ дрехи, както и вечерите, и нощите, които прекарваше в града. Бях убедена, че Селене си има гадже, с което не ме запознава, защото за нея аз не съм важна. Или може би понеже се срамува от мен. Затова постъпих глупаво и се заинатих като магаре. Заклех се, че никога няма да стъпя в Таормина. После направих нещо, което най-много дразнеше Селене — станах, без дума да пророня, и си тръгнах. Селене ме преследва чак до моята стая, вървеше по петите ми, като се мъчеше да ме накара да я погледна в очите, умоляваше ме да ѝ кажа поне нещо, настояваше да я изслушам, за да ме размекне, опипваше почвата дали няма да се поддам, търсеше да напипа слабото ми място и да ме атакува точно там. Но именно за това не ѝ позволих да си играе с мен, легнах си, загасих светлината и се престорих на заспала.

Повече не я видях.

Същата нощ, вече на разсъмване, се събудих, стресната от светкавица. Блесна толкова силно, че отворих рязко очи и помислих, че е посред бял ден, че се пека на слънце на плажа в Таормина, до някаква прокажена италианка, а вулканът Етна изригва и бълва лава. Страх ме хвана само като гледах небето и чувах трясъка на гръмотевиците, от които стените трепереха. Дори гарваните, които тревожно кръжаха пред прозореца ми, изглеждаха много изплашени. Любопитното е, като си помисля сега, а помня как и тогава ми мина през ума, че имаше нещо неестествено в тях, сториха ми се огромни, деформирани и уголемени до чудовищни размери, сякаш искаха да влетят в къщата и да потърсят подслон в нея. Единият от гарваните

втренчи око в мен през стъклото, а погледът му бе интелигентен, като на разумно същество. Почувствах, че ми говори, нарежда ми да отворя прозореца и... за части от секундата бях готова да го сторя.

После затворих очи и се помъчих да заспя отново, независимо от бушуващата буря.

Не изтичах до стаята на Селене, за да не си помисли, че се размеквам и приемам предложението ѝ. Все още ѝ бях много ядосана и исках да покажа, че съм ѝ сърдита. Затова не мръднах от стаята си и не се вмъкнах в леглото ѝ както друг път, а и тя не ме повика да излезем двете в овощната градина, за да танцуваме под дъжда, докато прималеем от умора и паднем в калта мокри до кости и напълно омаломощени, както правехме винаги, когато валеше като из ведро, за ужас на Деметер, която ни навикваше и ни се караше — здравата ни хокаше.

Сутринта, на другия ден, Селене не си беше в леглото, а прозорецът ѝ бе отворен. Помислих, че сигурно е под душа или в кухнята. Но грешах. Никъде я нямаше. Нищичко не липсваше — нито обувките ѝ, нито една книга, нито четката ѝ за зъби, нито шнолата ѝ за коса, само тя. Нямаше и никакви следи от борба или насилие, нямаше кръв по пода, нито косми по възглавницата. Всичко бе недокоснато, все едно Селене се беше изпарила в съня си, сякаш беше излетяла през прозореца и всеки момент можеше да се върне и отново да я намерим, кротко заспала в леглото.

Не пипнах нищо, оставих всичко така, както го беше оставила тя, но сутринта изследвах педя по педя гората, макар да умирах от страх да не би да открия тялото на мама, поразена от гръм.

Намерих само една мъртва вълчица и внезапно почувствах, че Селене е жива. Нямам представа как и откъде, но го знаех.“

ГЛАВА ТРЕТА

СЕЛЕНЕ

ПРОРОЧЕСТВОТО НА ОДИ

*Тя ще изпъква сред всички останали,
ще бъде кралица и ще се поддаде
на изкушението.*

*Ще се борят да спечелят нейното
благоволение
и ще ѝ поднесат скиптър,
скиптър на унищожението за жените
Одиш,
скиптър на мрака за жените Омар.*

*По повеля на сърцето си тя ще следва пътя
на истината.
Тя едничка ще възтържествува над всички.
Завинаги.*

Селене, изпънала тяло на сламеното легло, дишаше бавно и премерено. Беше напълно неподвижна, като изпаднала в дълбока летаргия. Не правеше нищо излишно и съзнателно пестеше силите си, понеже цели три дни не бе поемала нито храна, нито вода.

Големи зеленикави мухи кръжаха над кофата с изпражнения, а после кацаха по челото или по бузите ѝ, но Селене не ги пропъждаше и оставаше все така, без да помръдва, с притворени очи, с обезкървени устни, със забавен пулс и застинало лице. И ако тялото ѝ беше тук, то душата ѝ се рееше другаде, отлетяла някъде много надалеч от тази

тясна дупка, пространство, заемащо не повече от пет квадратни метра, в което не проникваше нито лъч светлина. Абсолютният контрол, който бе наложила на тялото си, не ѝ позволяваше да чувства глад, студ, жажда или отвращение. Бе притъпила дори обонянieto си и не усещаше острата миризма на урина, която бе накарала стомахът ѝ да се свие на топка в момента, когато пристигна.

Ако нищо не бе нарушило самотата и вглъбението ѝ, Селене вероятно би останала така, чужда на всичко, което я заобикаляше, но щом долови шума от приближаващите се стъпки, престана да приспива сетивата си. Очите ѝ отново ясно регистрираха просмуканите от влага стени, въздуха и дървениците, които щъкаха и подскачаха навсякъде, хлебарките, пълчици по тесните железните пръти на леглото ѝ, и муцунките на плъховете, които потреперваха, надушващи уплахата ѝ. Връщайки се към реалността, тя смръщи нос с погнуса — мигом усети съвсем ясно вонята на кръв, пот и страх, напоила стените и жълтеникавия сламеник, целия в мръсни сиво-кафеникави петна, който ѝ служеше за постеля. Всичките ѝ усилия да се сдържа и владее се стопиха, когато извърна взор към вратата, в очакване да се отвори и на прага ѝ да се яви надеждата за един топъл, светъл и чист свят. Пленницата Селене се почувства на предела на силите си и се поддаде на слабостта да си позволи да я завладее мощното желание да избяга от затвора, каквото и да ѝ струваше това.

Вратата се отвори, без да се налага използването на ключове, и Селене, като се овладя, се изправи в целия си ръст, приглади измачканата си лека нощница и вчеса с пръсти гъстите си червеникави коси, които падаха свободно върху голите ѝ рамене, в старание да се приведе в добър вид и да си възвърне достойнството.

— Я гледай ти! — процеди през зъби посетителката, вперила очи в нея. — Та ти си била по-красива, отколкото си те представях.

Селене, със сурово лице и каменно изражение, подобно на маска, остана напълно равнодушна към любезните думи на своята тъмничарка.

— Проявяваш удивителна сила! Не помоли за вода и храна, не се оплака от студа, не изпъшка, не пророни сълза, нито се опита да се свържеш с някого.

Селене я изгледа надменно.

— Ти какво очакваше?

— Честно ли? Мислех, че ще използваш магическите си способности.

Селене се изсмя.

— Пазя ги за по-важни неща.

Посетителката застана лице в лице срещу пленницата си и впи очи в нея. Беше висока колкото Елена, може би малко по-млада и без съмнение също толкова красива, колкото екзотичната червенокоска, макар нейната красота да бе класическа, с овално лице, черни бадемовидни очи, катраненочерни коси и възбяла, почти прозрачна кожа. Кожата ѝ бе толкова ослепителна, че Селене си позволи за кратко развлечението да проследи лъкатушещите линии на синкавите ѝ вени, като тънки ручейчета, пулсиращи в ритъма на сърцето. Каскади от кръв, зажаднели за дъжд.

Селене храбро издържа погледа ѝ. Очите на непознатата, два нажежени въглена, пронизваха като ками плътта ѝ и раняваха мозъка ѝ, но затворничката, макар загубила сили от глад и жажда, не се предаде.

Посетителката се отказа от играта, преди Селене да трепне или да даде признаци на слабост. Просто се умори.

— Притежаваш голяма сила. Ти си първата Омар, която издържа на погледа ми.

По лицето на Селене се изписа иронична усмивка.

— Ти си Салма, предполагам.

— Правилно предполагаш.

Селене си мереше всяка дума, премисляше я добре и я подправяше с точната доза жлъч.

— Началото на нашите взаимоотношения не е особено обещаващо. Ти ме излъга.

Салма се престори на изненадана:

— Осмеляваш се да ме наречеш лъжкиня?

Селене не се уплаши ни най-малко.

— Беше ми обещала да изчакаш до лятото.

Смехът на Салма прозвуча глухо, като ехо в пещера, повтаряно безброй пъти. Изморено и вехто.

— Какво значение имат два месеца в сравнение с вечността.

— Имат, и то голямо. Не стана, както го бях планирала. Всичко се разви толкова бързо, че не успях да залича следите от нашата връзка, не можах да си осигуря стабилно алиби, дори не уредих напускането на работа, да затворя къщата, да си покрия задълженията и да платя сметките...

— И какво от това? Никой не е незаменим. Като минат няколко месеца, ще те обявят за безследно изчезнала и всички ще те забравят, дори и твоят издател.

Селене възрази:

— Моите приятелки няма да се откажат, ще продължат да ме търсят, ще си имате проблеми с тях, бъдете сигурни в това. Ще навържат нещата и ще тръгнат по следите ми...

Салма размисли и си даде сметка, че Селене може би има право.

— Да не би да искаш да кажеш, че би предпочела да инсценираш собствената си смърт...

Селене кимна утвърдително:

— Нали се бяхме споразумели.

Салма сви рамене.

— Така нареди графинята. Водех нещата, както аз намеря за добре, до момента, в който графинята даде заповед. Именно тя реши да се изтегли датата напред.

Селене замълча, потънала в размисъл, но бързо се съвзе.

— Трябва да се върна и да уредя всичко необходимо. Още не е късно. Трябва да попреча изчезването ми да създаде излишни неприятности.

Салма обаче изглежда не възнамеряваше да го позволи.

— Няма да стане. Графинята иска да те види.

Селене потрепери. Беше слабо потреперване, което пропълзя по тила ѝ и стигна чак до върха на студените ѝ пръсти.

— Да не би да се е върнала?

— Не, не е.

— Тогава? — Селене зададе въпроса с боязън, досещайки се интуитивно за отговора.

— Ти трябва да отидеш при нея. Ще пътуваш с мен до мътния свят.

Селене пребледня и се вкопчи в желязната рамка на леглото, без да обръща внимание на хлебарката, която смачка с ръката си.

— До мътната земя?

— Страх ли те е? — попита я Салма с подигравателна нотка в гласа си.

Селене не се засрами, страховете ѝ бяха основателни.

— Досега никоя Омар не се е връщала оттам.

Салма отново се изсмя глухо.

— Ти не си коя да е Омар.

Селене трескаво размишляваше. Не можеше да кара Салма да я чака, а графинята — още по-малко.

— Добре, ще дойда... но при едно условие. Първо трябва да се върна у дома и да залича следите си.

Салма се изсмя.

— Аз ще се погрижа.

— Ти ли? — възкликна ужасена Селене.

— Ще бъде забавно — прошепна лукаво Салма, внезапно заприличала на палаво момиченце. — Хубавичко ще ги заблудя.

— Не, Салма, ти не. Освен това вече минаха три дни.

— Няма значение.

Селене се разгневи:

— Казах ти да не се приближаваш до дома и до семейството ми или ще съжаляваш.

Неочаквано Салма млъкна и мълчанието ѝ продължи прекалено дълго, за да не разтревожи Селене.

— Криеш ли нещо?

Селене отрече.

Салма направи физиономия на досада.

— Като прекараш още една седмица в тая дупка, ще си възвърнеш паметта.

Селене почувства, че я обзема отчаяние. Салма се обърна и понечи да си тръгне, без да ѝ предложи поне глътка вода или нещо, с което да се завие. Нищичко. Селене знаеше, че веднъж зародила се, надеждата трудно се губи. И горещо се замоли:

— Почакай.

Салма се спря, готова да я изслуша.

— Има един мъж, Макс, който живее в града и ще ме очаква. Луд е по мен.

— А ти?

Селене прехапа устни. Бавеше се. Още я болеше от спомена за целувките му.

— Ще успея да го забравя.

— Някой друг?

— Едно момиче.

— Момиче?

— Осиновената ми дъщеря.

— Дъщеря?

Селене трескаво обмисляше думите си.

— Всъщност не е моя. Деметер ми я повери, да я отгледам. Беше повече нейна дъщеря, отколкото моя.

— Омар ли е?

— Не! Тя е смъртна, малко грозноватичка и непохватна, не особено умна, без да блести с никакви изключителни умения и способности...

— Важна ли е за теб?

Селене се замисли. Представи си меко легло, чаша с прясна вода, топла баня, уютна стая, сияен слънчев лъч. Погледна втренчено хитрата Салма. Не можеше да я заблуди.

— За нея аз съм нейната майка и...

— И?

— Обичам я — призна си и сведе глава.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

АНАИД ОСЪЗНАВА ИСТИНАТА

Донесоха телеграмата в деня, в който пристигна леля Криселда. Беше адресирана до Анаид, но начинът на изразяване не бе характерен за Селене. Въпреки това съдържанието ѝ дълбоко я нарани. Гласеше следното:

Анаид,
Не ме търси. Макс дойде да ме вземе с колата.
Започваме нов живот, далеч от всичко. Не можем да бъдем
тримата. Ще изпратя пари на Елена. Ще ме забравиш.
Селене

Анаид го препрочете безброй пъти, до втръсване. Значи беше истина. Макс съществуваше, беше човек от плът и кръв, любовник на майка ѝ от града, някой, когото Селене предпочиташе пред нея. Прииска ѝ се отново да набере телефона на Макс и да му остави съобщение на секретаря, да му изкрещи с пълен глас и да го помоли да ѝ върне Селене, но нямаше смисъл. Селене го обичаше и в този момент вероятно двамата вече бяха далеч, много далеч оттук.

Леля Криселда, турила очилата си на носа, прочете телеграмата, невярваща на очите си, след което я засипа с въпроси за Макс, за майка ѝ и за нейните безкрайни щуротии. Анаид обаче не отговаряше. Единственото, което искаше в момента, беше да остане насаме с мислите си и хубавичко да се наплаче.

След няколко часа Елена довтаса в къщата с плик с пари в ръката и заедно с банкнотите връчи на Криселда кратка бележка, написана на машина и подписана от Селене, в която тя молеше Елена да се погрижи за Анаид, с обещанието, че ще изпраща ежесечно определена сума за издръжката ѝ.

— Откъде е взела парите? — зачуди се Анаид на глас. — Всичките ѝ спестовни книжки и кредитни карти бяха в дамската ѝ чанта, лично проверих движенията по тях и установих, че не е теглила пари.

Изненадани, Елена и Криселда се втренчиха в Анаид.

— Нали каза, че нищо не е взела със себе си.

Анаид потвърди, че това бе видяла със собствените си очи в деня на бурята.

— Всичко си е тук — дрехите ѝ, обувките, палтото, чантата.

Докато изричаше думите, смаяна установи, че на закачалката няма и следа от чантата на Селене, нито от палтото ѝ.

— Но аз ги видях! Бяха тук, на закачалката! — упорстваше тя.

Елена и Криселда се спогледаха съучастнически.

— А за обувките? За тях какво казваше?

— Елате да видите. Всичко си е тук, недокоснато, дори куфарът...

При все това, когато се качиха по стълбите и отвориха гардероба на Селене, Анаид пребледня. Беше полупразен. От обувките ѝ бяха останали само чифт стари прокъсани боти и мокасини с изтъркани подметки. Мястото, където си държеше куфара, сега бе празно, а от нощното шкафче бяха изчезнали книгата, която четеше преди заспиване, слънчевите ѝ очила и фибите ѝ за коса. Анаид предпазливо се запъти към банята. Не беше за вярване — и четката за зъби я нямаше! И шампоанът, и ръкавицата с естествени влакна от агаве, с която търкаше тялото си всяка сутрин.

Това обаче не беше нито най-изненадващото, нито най-любопитното от всичко, което се случи тази вечер. Когато Анаид пусна компютъра, за да покаже на Криселда и Елена съобщенията от електронната поща на майка си и да им докаже, че не се беше сбогувала с никого и дори не бе предупредила издателя си за заминаването, остана неприятно изненадана да установи, че и файловете в паметта не бяха същите като онзи ден. Имаше нови, различни имейли, с дата отпреди деня на изчезването ѝ, в които Селене известяваше издателството за заминаването си, отменяше насрочени срещи и поети ангажименти и отказваше да участва и присъства на конференция, на конгрес за комиксите и на откриването на изложбена зала. Анаид ги сравни с разпечатката на имейлите, която бе направила

лично преди три вечери. Бяха коренно различни. Нямахте и следа от писмата, разменени между майка ѝ и запалената почитателка, която я бе засипала с похвали. Неизвестната, която се подписваше с инициала „С“.

Понечи да сподели с Елена и с Криселда, но забеляза, че изобщо не ѝ обръщат внимание, а когато Криселда се оплака, че последните телефонни обаждания са изтрети от паметта на апарата, Анаид, засегната, че я пренебрегват, реши да си мълчи.

Беше повече от очевидно, че след изчезването на Селене някой беше идвал да заличи следите.

За първи път я побиха тръпки.

Как бяха влезли в къщата?

Как знаеха за личните ѝ вещи, кои са и къде ги държи?

Как бяха успели да изтрият паметта на телефонния секретар?

Как бяха написали имейли с предишна дата?

Имаше само едно-единствено възможно обяснение. Беше го сторила лично Селене.

После се почувства зле, много зле и си легна, цялата трепереща.

Анаид нямаше температура и въпреки това се чувстваше много по-зле, отколкото когато бе прекарала пневмония и я бяха вкарали в болница заради конвулсиите. Цялото тяло я болеше, от корена на косите до ноктите на краката. Всичките ѝ кости скърцаха, вътрешностите ѝ се бунтуваха, усещаше силни бодежи в сухожилията, като от остър нож, мускулите ѝ бяха изтръпнали, като обстрелвани с хиляди стрелички, беше отекла и кожата ѝ се бе изпънала неимоверно, все едно всеки миг щеше да се пръсне по шевовете. Беше ѝ невъзможно да затвори очи, да седи, да чете или... просто да се отдаде на размисъл.

Вече две седмици чувстваше, че гасне, и не ходеше на училище, макар и това последното да не беше от значение. Лекарят ѝ беше казал да си почива и да не се тревожи за учението, а за причина на състоянието ѝ бе изтъкнал една-единствена: разстроена е от случилото се с майка ѝ. Анаид изпитваше срам. Всички предъвкваха историята с изчезването на Селене, говореха само как е избягала с някакъв мъж на име Макс и ако в началото Анаид упорито не вярваше, че майка ѝ е

способна на подобно предателство, то сега постепенно преосмисляше нещата. Осъзна, че бягството ѝ вероятно е било извършено в момент на заслепление или в пристъп на умопомрачение, което впрочем бе напълно в неин стил, и отчете, че впоследствие се е върнала през нощта, за да си вземе нещата, да напише нови имейли, да изтрие телефонните си обаждания и да изпрати телеграмата и парите за нея. Бе уредила всички дългове и висящи въпроси, и то без да се осмели да застане открито пред нея, лице в лице. Отбягва я, за да не я погледне в очите. И за тази нейна страхливост, и за нейните лъжи ѝ се искаше, би предпочела да я мрази, да я възненавиди дотолкова, че да я изтръгне от живота си, да я изреже като възпален апендикс. Би искала да е тук, пред нея, за да я осъди за егоизма ѝ, за пълната липса на чувство за отговорност, за която и Деметер я бе упреквала. Същевременно знаеше, че се нуждае от нея. Била тя егоистка, амбициозна, безотговорна или смахната...

През тези дни на принудителна почивка най-много я безпокоеше главата ѝ или по-точно онова, което имаше вътре в нея, понеже вместо мозък, изглежда, там се беше настанил рояк пчели или ѝ бяха инсталирали цяла дъскорезница. Бръмченето беше непоносимо. Беше постоянно, ала на моменти и на някои определени места ставаше остро, пронизително. Един ден, следобеда, се опита да намери спокойствие в своето тайно скривалище, но не успя да прекоси дъбовата гора, понеже още преди да стигне до пещерата, се видя заставена да се обърне и да хукне по обратния път. Беше истинско мъчение. Всевъзможните звуци и шумове в гората се смесиха с бученето в главата ѝ и така непоносимо писнаха в ушите ѝ, че щеше да се побърка.

Селене ѝ липсваше. Анаид страдаше постоянно за нея, но в моментите, когато се чувстваше най-зле, ѝ беше мъчно за Карен. Искеше ѝ се Карен, нейната лекарка и близка приятелка на майка ѝ, да се върне от Танзания, да я сложи да легне върху кушетката, ухаеща на захар „Канди“, да я погъделичка със слушалката си и да я излекува. От малка вярваше, че стетоскопът на Карен притежава магически способности и само с едно леко докосване на гърдите или гърба изцеляваше бронхите или настиналите ѝ бели дробове.

Опита се да отгатне как би разсъждавала Карен, помъчи се мислено да я запита какво да направи и отговорът дойде под формата

на шепот, който долови в една безсънна нощ: *Анаид, миличка, не се бори срещу болката и срещу шумовете. Това е твоето тяло, това си ти, те са част от теб, не ги пропъждай, почувствай болката, дишай дълбоко, вслушай се в звуците, които са вътре в теб, приеми ги, направи ги част от себе си.*

Коприненонежен и мек, гласът на Карен ѝ подейства като силно внушение и вълшебно успокоение. Донесе облекчение на тялото ѝ, отпусна напрежението и смекчи силата на бученето в главата ѝ, особено след падането на нощта.

Ставаше обаче така, както в периодите на треска, че на разсъмване, след като бе успяла малко да подремне, се събуждаше с отворени очи и лумкащо сърце, с чувството, че стените в стаята ѝ говорят, че иззад пердетата на прозорците изниква стройната фигура на дама с ефирна туника и на турския ѝ килим лежи някакъв воин, нагласен по стар древен обичай с шлем и с рицарска броня.

Такива бяха халюцинациите ѝ. Всяка нощ те придобиваха форма и всяка нощ неизменно се явяваха на едно и също място. Рицарят и дамата бяха нахални и любопитни. Оглеждаха я безсрамно и имаха вид, сякаш всеки момент щяха да ѝ заговорят. И това може би беше най-забавното от всичко, което ѝ се случваше.

Междувременно леля Криселда, очарователен човек по душа, не ставаше за нищо друго, освен да ѝ създава проблеми и да вдига много шум за нищо. Анаид се опита да ѝ обясни симптомите на странното си заболяване, но след визитацията на лекаря, който не постави никаква ясна диагноза, нито ѝ предписа конкретно лекарство, леля ѝ изпадна в паника, оплете се като пате в кълчища и като се заоправдава, че нищо не разбира от деца, ѝ даде да пие отвратителна течност, от която тутакси ѝ се догади и направо си изповръща червата. По цял ден говореше по телефона или ровеше из библиотеката и в стаята на Селене. Напоследък много я тревожеше затрудненото финансово положение, в което бяха изпаднали. Леля Криселда беше открила, че след смъртта на Деметер Селене бе ипотекирала къщата и бе прахосала всичко, пръскайки пари с пълни шепи. Беше си сменила колата, беше купила нови мебели, беше предприела пътувания и се бе наслаждавала на живота, позволявайки си безброй капризи. Към сегашния момент дълговете и неплатените фактури се бяха натрупали толкова много, че заплашваха да ги задушат, и леля Криселда не

знаеше откъде да намери необходимите суми. Мелендрес, издателят на майка ѝ, се оказа голям гадняр. Отказа да им даде и стотинка аванс, ако Селене лично не подпише фактурите.

На своите четиринайсет години обаче Анаид изобщо не се вълнуваше от подобни неща. Освен това нямаше никакво доверие на леля си Криселда. С изключение на чудотворните ѝ ръце, който ѝ действаха като балсам и като по някакво вълшебство заличаваха грижите ѝ, тя за нищо на света не би се обърнала към нея за практическото разрешаване на конкретни проблеми. Никога не би я помолила да ѝ приготви омлет (развали го, като му сипа оцет) или филе (сервира ѝ го сурово), нито пък би поискала да ѝ изпере пуловер (беше му съсипала цвета с белина).

Това, което Анаид така и не успяваше да проумее, бе по каква незнайна логика битуваше схващането, че за едно дете трябва да се грижи възрастен, като в нейния случай беше тъкмо обратното. С цялото си нахалство леля Криселда се тъпчеше здравата и лакомо омиташе всичко, което успееше да спастри за обяд или вечеря. За щастие, Криселда не беше капризна. Беше ѝ все едно дали ще яде спагети карбонара, спагети с доматиен сос или каквито и да е спагети. Все пак, благодарна за пълната ѝ липса на вкусови предпочитания, в Анаид се затвърди убеждението, че леля ѝ Криселда е възрастен човек от много странна порода и че жените от нейната фамилия изобщо не си приличаха една на друга, но взети заедно — всяка със своята специфика, — можеха да образуват зоологическа градина.

Дали беше от преяждане със спагети, от почивката или от нерви, но петнайсетина дни след изчезването на Селене (и точно тринайсет от пристигането на леля Криселда) Анаид си даде сметка, че всъщност дрехите вече не ѝ стават. Не можеше да си затвори догоре ципа на панталона, не се закопчаваха копчетата на блузите ѝ и с изумление констатира, че има нужда от сутиен. Анаид, невярваща на очите си, установи, че за първи път в нейния живот гърдите ѝ нарастваха. А Селене не беше тук, за да го отпразнуват!

Нямаше желание да го сподели с леля си Криселда. Беше прекалено нетактична, а и нищо не разбираше от подрастващи момичета. Щеше да разтръби наляво и надясно, че племенницата ѝ има нужда от сутиен, или щеше да заяви, че няма мнение по въпроса. Затова реши да излезе сама по здрач, когато, поне за няколко часа,

ушите ѝ не пицяха толкова непоносимо и главата ѝ преставаше да пуши. Взе пари от плика в чекмеджето на шкафа, излезе от къщи и се запъти към магазина за галантерия, като се молеше Едуардо да не е там. Ако трябваше да я обслужи Едуардо, щеше да умре от срам, щеше да потъне в земята пред тезгяха. С Едуардо свиреха в градския оркестър: тя на акордеон, той — на тромбон. Седяха един до друг, но той изобщо не я поглеждаше, не знаеше дори, че съществува, докато, тъкмо напротив, на Анаид очите ѝ бяха все в него, току извиваше глава наляво и се любуваше на мургавото му лице, на капчиците пот, изпъстрили челото му, и на вената, която изпъкваше и пулсираше, докато надуваше тромбона. Едуардо беше по-голям от нея, правеше мускули в гимнастическия салон, имаше си гадже и беше страхотен пич или поне така се изразяваха приятелките ѝ, които се пръскаха от завист, че тя свири до него.

По-скоро щеше да пукне на място, отколкото да понесе Едуардо да ѝ продаде сутиен.

Но Едуардо беше там.

Анаид ясно го видя през витрината и невероятно се притесни. Готова да се откаже от намерението си, се обърна, решена тутакси да се изпари. Беше толкова отнесена и объркана от неудобното положение, че се блъсна в някаква жена и падна на земята.

— О, извинете — рече и се почувства много глупаво не само защото е паднала, а и понеже отгоре на всичко се извинява.

— Не, вие извинявайте, вината е моя — отвърна жената с лек чуждестранен акцент.

После, като се разпознаха, и двете онемяха от изумление.

— Изглежда, такава ни е съдбата, да се сблъскваме... — възкликна красивата чужденка, същата, която караше синия „Ленд Роувър“ онази сутрин, когато Селене изчезна, и която я беше блъснала, без да иска, в началото на моста.

Прихнаха да се смеят.

— Оправи ли се от падането? По-добре ли си?

— Да, напълно. Много благодаря.

— Този път няма да ми се измъкнеш. Дължа ти компенсация за онова неприятно произшествие. Ще хапнеш ли един кроасан с течен шоколад и сметана?

Анаид се поколеба. Откъде знаеше, че обожаваше шоколад със сметана? Със Селене отбелязваха всяко радостно събитие в сладкарницата, с нейни приятелки или двете сами, а сега от две седмици не беше хапвала шоколад. Лигите ѝ потекоха. Всъщност купуването (или некупуването) на първия ѝ сутиен не беше ли повече от важен повод за отпразнуване. Сигурно Селене би я поканила да се почерпят.

— Знам едно кафене съвсем наблизо оттук — кимна тя.

Красивата чужденка ѝ се усмихна и ѝ предложи ръката си с изискан и непринуден жест. Анаид със същата непринуденост я хвана под ръка и я поведе през тесните улички, като с любопитство току я поглеждаше.

Беше с възбяла кожа, пепеляворуси коси, сини очи — с наситеносиния цвят на морските дълбини, и с очарователна усмивка. Беше пленително красива, без съмнение чужденка, но от акцента ѝ не можеше да се разбере откъде е. По това време на годината, в началото на пролетта и след приключването на ски сезона, започваха да прииждат чужденците. Настаняваха се в хотела и по къмпингите. Някои практикуваха рафтинг и се спускаха със сал по бързеите на реката, използвайки, че снегът е започнал да се топи. Други, при благоприятно време, се втурваха да се катерят по планините и изпъстряха долините и хълмовете с ярките цветове на анорациите си, но не стигаха до върховете — запазена територия на алпинистите, най-хвъркатите и най-дръзките, които пристигаха през лятото, когато снегът от процепите на скалите вече се е стопил. Имаше и такива, които просто се разхождаха из долините и ходеха до езерата, като се наслаждаваха на възхитителната природа и пълнеха дробовете си със здравословния планински въздух. Изтънчената чужденка изглежда беше от последните.

— Майка ти очаква ли те?

Анаид усети топка да засяда на гърлото ѝ. Не, майка ѝ не я чакаше. Нямаше майка, нямаше баба, само една почти безполезна леля, която за нищо не ставаше.

— Онзиден не се представих. Казвам се Кристине Олав.

— Аз съм Анаид.

— Да, спомням си. Много хубаво име, Анаид, не се забравя. Можеш да се гордееш с него. Знаеш ли, че си много хубава?

Не беше вярно. Анаид беше наясно, че не е истина, но когато госпожа Олав го каза с толкова искреност в гласа, повярва, че е така, и се почувства красива, удивителна и най-вече обичана.

Затова и въпреки обещанието, което бе дала на Селене, се отпусна и заговори на госпожа Олав за скорошното изчезване на майка си, за внезапното си заболяване, а също (и защо не?) за пристигането на лелята и за злополучния опит да си купи сутиен. Разказа ѝ всичко, по простата причина че имаше нужда някой да я гледа с възхищение, да я слуша внимателно и постоянно да ѝ се усмихва. Госпожа Олав не беше толкова приказлива. Спомена ѝ единствено, че е отседнала в хотела само за няколко дни и просто минава оттук, но би искала да отиде да види езерата. И тогава лицето ѝ светна, озарено от внезапно хрумване.

— Искаш ли да ме придружиш, да отидем заедно?

Без да се поколебае, без дори да ѝ мигне окото, Анаид се съгласи. През цялото време, докато се черпеха, нито за миг не бе почувствала бученето в ушите, нито постоянната болка в ставите, нито мъката от отсъствието на Селене. Госпожа Олав и кроасанът с шоколад се оказаха най-доброто лекарство, което бе опитвала досега.

Внезапно госпожа Олав стана и се запъти нанякъде, без да продума, само ѝ махна, че веднага се връща. Анаид помисли, че отива до тоалетната, и използва момента да излапа втория кроасан и да помоли Роса, управителката, да ѝ сложи още една лъжица сметана: „Ако обичате, донесете, защото шоколадът е ужасно вкусен, а изядох сметаната“.

Не можеше да определи дали госпожа Олав беше отсъствала една минута или цял час, но истината бе, че очевидно бе намерила достатъчно време, за да ѝ донесе подарък. С тайнствена усмивка на лицето ѝ подаде нещо, завито в опаковъчната хартия от галантерийния магазин на Едуардо.

Анаид не можеше да повярва. Госпожа Олав ѝ беше купила най-прекрасния сутиен, който някога бе виждала. Беше с щамповани етнически елементи на фон с гранатов цвят, поръбен с весели геометрични фигурки, в зелени и синкави оттенъци. Дали ще ѝ стои добре?

Скочи развълнувана и отиде да го пробва в тоалетната. Беше нейният размер, прилепна идеално по тялото ѝ, бе точно какъвто бе

мечтала да има — закачлив, симпатичен и удобен. Не бе чувала за марката, но никоя от приятелките ѝ нямаше сутиен като този, беше сигурна. Облече си отгоре пуловера и хукна обратно към масата, за да благодари за подаръка на тази невероятна жена, госпожа Олав, но изумена намери само празна маса с кутия бонбони отгоре.

— За теб са — осведоми я Роса, управителката.

Анаид вече не беше гладна, затова взе кутията, докато Роса прибираше чашите от течния шоколад и ѝ обясняваше, че чужденката платила сметката и дискретно си тръгнала, след като оставила бонбоните за Анаид, а на нея — щедър бакшиш.

Елена се чувстваше неудобно. Беше седнала в кухнята до Криселда, да чистят боб и да наблюдава гърнето с „пучеро“^[1]. Но както и да застанеше, бебето продължаваше да рита в корема ѝ. Нанасяше резки, настойчиви удари, а последният шут я бе оставил без дъх.

— Значи е истина?

Криселда кимна утвърдително, поднесе един бонбон към устата си демонстративно и с охота, като едновременно се мъчеше да изкуши Елена и тя да ги опита.

— Наистина Сатурн и Юпитер вече са в положение на съвпад спрямо Земята. И това съответства с предсказаното от астроложката Хьолдер в нейния трактат за идването на избраницата.

— А съвпадът на седемте планети?

— Скоро ще е. Може би след два или три месеца.

Елена отказа да си вземе бонбон и продължи да рони фасула от шушулките.

— Вземи цялата кутия, ако искаш, прекалено сладки са за мен.

— После замислена добави: — Всичко съвпада. Разположението на небесните тела и лунният метеорит показват къде и кога ще стане събитието.

— Тук и сега.

— Не мога да повярвам. Подозирахме, че Селене е избраницата, но досега нямаше знаци, които да го доказват така неоспоримо.

— Жените Одиш го знаеха отпреди. От последната офанзива, в която умря Деметер — потвърди Криселда.

— Проклети стригли^[2]... Проклети вещици Одиш, без малко да отвлекат и Анаид.

Тук Криселда тръсна глава в знак на категорично несъгласие.

— Анаид не може да види стриглата, не е посветена.

— Нима? Описанието, което направи на гарвана, съвпаднаше точно с образа на стриглата. Думите ѝ бяха: деформиран до чудовищни размери, огромен, с интелигентен поглед като на разумно същество, дори ѝ проговорил... Опитал се да ѝ наложи волята си — възрази Елена.

— Но... ако наистина е била самата стригла, би я сполетяла съдбата на Селене. Никой, а още по-малко едно момиче, не може да ѝ се противопостави — отби удара Криселда.

— А този Макс?

— Не си струва да си губим времето да го търсим. Вероятно не съществува.

Елена стана неспокойна. Бебето го усети и поднови серията удари — едно ритниче, второ... Имаше толкова странни неща в цялата тази история. Толкова необясними. Освен това беше сигурна, че Криселда премълчава още много.

— Значи твърдиш, че Анаид има право, изчезването на дрехите на Селене, телеграмата, парите, следите и фалшивите доказателства, които се появиха впоследствие, са били капан, за да ни накара да повярваме, че си е отишла по своя воля.

— Наясно бях от самото начало...

— Тогава защо позволи Анаид да се заблуждава и да мисли, че майка ѝ я е изоставила заради някакъв мъж?

— А какво, според теб, трябваше да ѝ кажем? — попита Криселда и налага още един бонбон.

— Истината — твърдо отвърна Елена. — Има право да знае истината.

— Това го решава Съветът на магьосниците!

— Много добре. Но дотогава сме длъжни да я закриляме. Тя е само на четиринайсет години, направи ѝ предпазен щит — примоли се горещо Елена.

— Кой, аз ли? — възпротиви се Криселда и нервно стана от масата.

Беше неспособна и пет минути да стои на едно място и не знаеше къде да дене ръцете си. Хвана един черпак, който висеше над мраморния плот. Елена настоя:

— Докато спи, без да те усети. Помниш ли заклинанието?

И докато се мъчеше да си припомни магическите думи, Елена се натъжи, осъзнавайки, че никога не ги беше произнасяла и че предвид лошия ѝ късмет да зачева само момчета, може би никога няма да ѝ потriebват. Защитният щит служеше единствено за момичетата, вече девойки, за да ги предпазва от проклятието на Одиш и да не позволи да им изпият кръвта и да ги погубят точно в деликатния преходен период, когато детето се превръща в жена. Анаид нямаше представа за грозящата я опасност, а трябваше да бъде защитена.

Криселда беше притеснена. От хиляда километра се виждаше, че никога преди не беше правила предпазен щит за девойки. Говореше и разгорещено размахваше огромния черпак:

— Но Анаид има вид на десетгодишна. На нея не ѝ трябва.

— Не ѝ трябва ли? Майка ѝ току-що беше похитена, а самата тя е в най-деликатния момент от живота на една Омар. И ти твърдиш, че не ѝ трябва? Какво ѝ трябва тогава? — крещеше отчаяна Елена.

„Криселда е пълна скръб — мислеше си Елена. — На кого ли му е хрумнала блестящата идея да повика Криселда? На Гая, разбира се, за да се отърве от малката и да няма грижата за нея, а и за да си отмъсти на Селене.“

Криселда обаче наистина се разсърди и размаха черпака:

— Моята задача е да открия Селене. Затова дойдох тук и това се опитвам да направя.

— А момичето? — настоя Елена.

— Момичето вече се оправя, а и аз не съм му бавачка.

Имаше право. Криселда разбираше от деца толкова, колкото и от готвене. С една дума — нищичко не отбираше.

Елена отново смени позата и се обърна към Криселда:

— Тук си от две седмици и още нищо не си ни казала. Откри ли нещо ново след телеграмата и плика с парите? Казвай.

— Нищо — призна си притеснено Криселда.

С „нищо“-то не лъжеше, но премълчаваше истината. Това „нищо“ означаваше много. Криеше доста въпросителни около Селене. Подозрения, които нямаше да сподели с никого, преди да е напълно

сигурна. „Нищо“ бе точната дума. Нищо не бе разкрила и това бе най-тревожното.

— И нищо не правиш за Анаид.

— Как така не правя? Живея с нея.

— Имам предвид, че не я пазиш, не се грижиш за нея, дори не знаеш за какво мисли, какво ѝ минава през главата.

— Глупости, какво може да ѝ минава през главата! Всяка вечер си слагам ръката на челото ѝ, за да ѝ пропъдя тъпотииите от ума — яростно се защити Криселда.

— И това ли е всичко?

— Мъча се да открия майка ѝ. Именно от това се нуждае Анаид. Аз не съм имала деца като теб. Защо ти не пое грижата за нея?

На Елена ѝ призля. Достатъчни ѝ бяха двата дни, когато момичето живя с тях под един покрив. Едва ги бе издържала. — На следващия Съвет на магьосниците трябва да обсъдим какво да правим с Анаид — рече Елена, за да реши въпроса веднъж завинаги.

Криселда я погледна изумена и посочи огромния ѝ корем.

— Ще можеш ли да летиш?

— Ами да, разбира се, няма как иначе. Качила съм някое и друго килце, позагубила съм телепатичните си способности, но си оставам магьосница.

Криселда опита яхнията и си опари езика.

— Не се тревожа за Анаид. Не се боя за безопасността ѝ, понеже няма никакво желание да излиза от къщи. Много е предпазлива.

Елена се видя принудена да осветли Криселда. Очевидно нищичко не знаеше за Анаид.

— Тя е много умна.

— Да, вече го забелязах.

— Изчете всички тийнейджърски книги още преди две години. Селене ѝ ги носеше от големия град.

— Да, чете много.

— Говори и пише отлично на пет езика.

— Аха.

— Свири на всички възможни инструменти.

Криселда вече изчерпваше аргументите си:

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че не разбирам и никога няма да проумея защо Селене не я посвети на съответната възраст.

Елена се втренчи многозначително в Криселда, която лека-полека започваше да загарява, и затаи дъх, когато тя се облегна на черпака и той се олюля. Елена извика прекалено късно:

— Внимавай!

Криселда стисна здраво лъжицата, но без да иска, залитна, хвана се за пердето на прозореца и увисна на него. Пердето се свлече надолу, а черпакът падна с гръм и трясък на пода. Пръсна се на хиляди парчета, разсипвайки късчета пилешко месо, сланина, целина, моркови, лук и картофи из цялата кухня.

Елена пое дълбоко въздух веднъж, после втори път... Малкият немирник се бунтуваше в корема ѝ. Как ли ще издържи още двата месеца до раждането с футболистчето, което я атакуваше отвътре, и с Криселда, която ѝ усложняваше живота отвън. След трясъка от падането кухнята се изпълни с деца, които заприиха отвсякъде, мислейки, че е избухнала бомба.

— Къде е бомбата?

— Какво стана?

— Какво ще ядем?

— Вън! Измитайте се всички оттук! — кресна Елена, готова да ревне от яд.

За разлика от нея Криселда се беше отнесла нанякъде, чужда на всичко и на всички наоколо. Погълната изцяло от мисълта за бедата, приличаше на слепец и рееше невиждащ поглед. Малко по малко започваше да навързва нещата.

— Искаш да кажеш, че Селене е имала сериозно основание, някаква неизвестна за нас причина, за да не посвети Анаид? И каква е тя? Да не би да не е Омар? Да не би да е обикновена смъртна?

Елена, наведена да събере разпиляното по пода, се усмихна през сълзи. Поне едно нещо беше свършила като хората през този злополучен ден. Завеяната Криселда най-сетне беше проумяла, че Селене е крила много повече неща, отколкото са предполагали, и Анаид е едно от тях.

[1] Пучеро — народно ястие в Испания от нахут, говеждо месо, сланина, картофи, луканка и подправки. — Б.пр. ↑

[2] Стригли — митологични същества, жени, превърнати в чудовища от проклятие. Съществуват различни вярвания в отделните страни. На Иберийския полуостров — душа на покойница. Римляните вярвали, че е превъплътена вещица, която пие кръвта на новороденото. В славянските вярвания — бяла сова — вещица. В България, в някои региони, стшига, стржиха или стригла — зла жена, вещица. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

КЛАНЪТ НА ВЪЛЧИЦАТА

Анаид се събуди стресната и отвори очи. Беше чула вълчи вой, бе сигурна. Повече не можеше да спи. Нещо я накара да стане — някакво вътрешно безпокойство или може би светлината — необичайно силна за това време на денонощието.

Наистина, когато широко отвори прозореца, видя луната, пълна и величествена, увенчала планинските върхове. Отдаде се с наслада на гледката, облегната на рамката на прозореца. Беше някак задушно. Анаид се отпусна и се остави на ласките на лунните лъчи. При все това небето, оцъклено и без нито едно облаче, не правеше чест на тази ранна пролетна нощ. Беше мътно. Откакто Селене изчезна, светлината не бе тъй силна и ярка през деня и загуби всякакви цветови оттенъци през нощта. Без нея земният купол изглеждаше мръсен.

„Да се погреем на луната. Искаш ли?“ — подканяше я Селене в някоя лятна нощ и двете се изтягаха една до друга на тревата и се унасяха в приспивната люлка на гаснещата светлина, съучастнически усмихнати, докато от далечината до тях долитаха първите протяжни звуци на вълците. Те виеха към луната, тяхната приятелка, и общуваха помежду си. А двете танцуваха в ритъма на жалната им песен. Вой на любов и на страст, на скръб и меланхолия.

Тази нощ всичко ѝ напомняше за Селене. Къде ли е тя сега? Защо не ѝ се обажда? Толкова тъгуваше по нея, толкова много.

Отново прозвуча вой, настойчив и проточен. Като го слушаше, Анаид почувства как кожата на тила ѝ настръхва. Само след миг, някак съвсем естествено, от дъното на гърлото ѝ се надигна цялата ѝ горест. Тя зави и изплака мъката си, сподели я с приятелите си вълците, с приятелите на Селене. После секна и застина неподвижна, запуши си устата със спонтанно движение на ръката, стъписана и смаяна от стореното, като човек, който току-що неволно е направил беля. Тя обаче нямаше време да му мисли много-много. Вълчицата майка ѝ отвърна и Анаид с още по-голямо изумление разбра смисъла на

посланието ѝ: „Те я отвлякоха. Те ти я отнеха, те я държат. Те са всемогъщи, но уязвими.“

Анаид се дръпна от прозореца с разтреперани колене. Беше невероятно, беше пълен абсурд: бе надала вой и бе разбрала отговора на вълчицата. Всъщност откъде знаеше, че е вълчица. Знаеше го, и толкоз. Не, не, беше невъзможно и безсмислено. Вълци и хора не си общуват. Не можеха да се разбират, но тя я беше разбрала, макар и съобщението ѝ да бе толкова кодирано и загадъчно. Кой са те? Кой са тези, които бяха отвлекли майка ѝ? Не е ли избягала с Макс?

Огледа уплашено ръцете си, за да се увери, че не се покриват с козина, и крадешком се погледна в огледалото. Не, не се превръщаше в малка вълчица. Всичко беше толкова странно... Ама че е глупава, беше просто халюцинация, но въпреки това трябваше да го проумее, имаше нужда да го сподели с някого, който да ѝ обясни какво става и да я успокои, че не губи разсъдък, някой близък, като Селене. Без да се поколебае, тръгна към стаята на леля си Криселда.

Леглото беше недокоснато, в стаята нямаше никого, а прозорецът бе отворен. Анаид остана поразена. Часовникът показваше два часа след полунощ, в къщата нямаше и помен от леля Криселда. Къде ли се е дянала? Дали не е изчезнала и тя като Селене? Или я е ударил гръм като Деметер? Това, последното, е много малко вероятно, понеже небето беше обсипано с мътни звезди, а сред тях, над дефилето, се люшкаше бледата луна.

Изпълнена с тревога, внимателно огледа стаята на леля Криселда, търсеше следа, нещо, което да ѝ подсказва какво е станало. На масичката, до някаква книга, имаше отворено бурканче за крем. Привлече я миризмата. Замириса ѝ на Селене, беше същият крем, който тя използваше. Гребна малко с пръст, подуши уханието на ванилия, примесено с привкус на жасмин, който ѝ напомняше за Селене, и без много-много да му мисли, си намаза челото и ръцете, както я беше виждала да прави вечерно време. Вдъхна аромата веднъж, после втори път и почувства как малко по малко я завладява странно приятно усещане.

Леко гъделичкане започна да се изкачва от краката нагоре по тялото ѝ, усети, че ѝ прималява, крайниците ѝ увиснаха уморени, безсилни и инертни, като безжизнени. Тя се отпусна на леглото на леля си Криселда, като в зашеметеното си състояние непохватно повлече

след себе си и книгата, която падна от масичката, разтворена наслуки, а може би не беше случайно, понеже страницата бе прегъната и книгата се отваряше винаги на нея.

Лунен лъч освети страницата и подкани момичето да я прочете. И Анаид, в плен на поредица от съдбовни случайности, които се подреждаха по пътя ѝ, сочейки посоката, която трябваше да поеме, се зачете някак неволно и неуместно. Беше на непознат език, а тя произнасяше на глас, изненадана от самата себе си, тихо и точно написаните думи. Не знаеше значението им, но проумя смисъла им.

Колкото повече четеше, толкова повече в нея се затвърждаваше убеждението, че беше произнасяла тези думи и преди, че беше ги изричала не сама, а заедно с други хора, и отлично познаваше ритмичната им последователност и звученето на всяка от тях.

Усети как силна топлина облива тялото ѝ, кара кръвта да потече по всички артерии и съживява изтръпналите ѝ крайници. Потокът от кръв пулсираше във всяка пора от кожата ѝ и тя се чувстваше изпълнена със сили, преливаща от живот. Плътна пелена замъгли очите ѝ и я приспа, като, преди да изпадне в дълбок унес, усети как тялото ѝ, леко и ефирно, почти безтегловно, се издига във въздуха, полита и потъва в нощта, понесено от вятъра.

Тази нощ на пълнолуние горската поляна, пресичана от поточе и защитена от източния планински скат, беше необичайно населена. Четири жени образуваха кръг и след като подеха песен, затанцуваха заедно. После най-възрастната от тях постави свещи в петте точки, пресичащи кръга, образуващи геометричната сила на петоъгълник, и ги запали.

Криселда, нисичка и тантуреста, лишена от външно обаяние, разпусна косите си, събрани на кок, и вдигна лице към луната. Тогава очите ѝ грейнаха и придадоха чудна прелест на чертите ѝ. Другите три жрици, следвайки примера на своя амфитрион, също разпуснаха косите си, вдигнаха поглед към луната, хванаха се за ръце и завиха в съзвучие, на езика на вълчиците, тогава на техния клан.

Призоваваха Селене. Изчезналата.

След няколко минути долетя отговор. Някой отвърщаше на техния призив, но не беше Селене. Воят беше мелодичен и неясен.

Изненада ги, защото не им бе известно в долината да има друг член от клана на вълчицата. Нямаха време да обсъждат и да дадат словесен израз на учудването си. Само след миг чуха съвсем ясно, някои от тях за първи път, отговора на вълчицата майка: „Те я отвлякоха. Те я държат при себе си. Те са могъщи, но са уязвими.“

Елена, Гая, Криселда и Карен рухнаха на земята, психически изтощени и унили духом. Никоя не смееше да изрази страховете и съмненията, които ги терзаеха след изчезването на Селене. А най-малко от всички — Криселда. И четирите знаеха, че силата на телепатията им е отприщила мощна вълна, предостатъчна, за да ги чуе Селене и да им отговори, освен ако сама не желаете да ги слуша и бе издигнала защита около себе си. Елена се обърна към Криселда:

— И сега какво? Можем ли да направим нещо за Селене?

Елена, най-интуитивната от всички, неведнъж беше улавяла Криселда да крие страховете и да премълчава съмненията си.

— По следите ѝ съм, но ми трябва още време.

Криселда си даваше сметка, че не може още дълго да мълчи и да не споделя с никого подозренията си.

Всичките млъкнаха, потънали в собствените си мисли, като безгласно уважиха желанието да ѝ дадат още време.

Елена използва момента да повдигне за обсъждане другия въпрос, който я вълнуваше:

— Междувременно кой ще се погрижи за Анаид и ще се заеме с обучението ѝ?

Нямаше ни най-малкото намерение да помоли за тази чест Криселда, въпреки че беше най-близката родственица на момичето.

— Обучение? — попита Карен. — Значи ли, че искаш да я посветим?

Криселда избърса челото си, обсипано с капки пот. Стоеше в средата на тебеширения кръг, пламъчетата на свещите постепенно бяха започнали да потрепват и да отслабват.

— Такова е нашето мнение, на мен и на Елена. Вече е на четиринайсет години.

Карен беше дошла от много далеч и преценката ѝ за нещата бе съвсем ясна и точна.

— Аз ѝ бях личната лекарка и мога да ви уверя, че детето няма никаква интуиция, нито каквито и да било изключителни способности,

макар да е дъщеря на Селене.

Гая възмутена я прекъсна:

— Колкото и да го увърташ и да правиш разни намеци, Селене не е избраницата.

Карен ѝ хвърли унищожителен поглед.

— Не правя никакви намеци, а го твърдя със сигурност. Селене е избраницата от пророчеството.

Криселда ловко даде друга насока на разговора:

— Не поставяме под съмнение пророчеството, нито пък сме се събрали да обсъждаме е ли, или не е Селене избраницата. Сега говорим за Анаид и за бъдещето ѝ.

— Както и за настоящето ѝ — уточни Елена. — И ще ви помоля да побързаме, понеже в три часа обикновено ефектът на магията ми за сън изчезва, мъжът ми ще се събуди и ще вдигне голяма патърдия.

Карен остана като гръмната.

— Той не знае ли?

— Че откъде да знае?

— Аз ако имах съпруг, щях да му кажа.

— Нима? И на колко от своите гаджета досега си го съобщила?

Карен остана като попарена, а Елена продължи да дълбае в раната:

— Опитай, кажи го на приятеля си и ще видиш колко време ще се задържи при теб. Колкото аз мога да изтрая крем карамел със сметана.

Криселда се възползва от объркването на Карен, за да я нападне на свой ред:

— Значи твоята диагноза като лекар е, че Анаид не притежава способности...

— Точно така — потвърди Карен. — Въпреки че съм готова да се заема с нея. Знам, че и Селене би сторила същото за мен, ако имах дъщеря.

Гая и Криселда облекчено си отдъхнаха. Карен доброволно се кандидатираше да поеме цялата отговорност за малката, така че те нямаше да имат грижата за нея.

— Значи се разбрахме. Можем да си тръгваме — побърза да обобщи Гая.

Елена обаче не беше на същото мнение:

— Не съм съгласна с Карен. Анаид трябва да бъде посветена. Момичето крие голям потенциал.

— Интелектът ѝ няма нищо общо с магическите способности — възпротиви се Карен засегната. — И не забравяй, че съм лекар.

— Да, да! Нейната лекарка, нейната учителка... Всички се писахте специалистки по Анаид! Страхотен номер ни скрои, Гая, като накара нещастната Карен да дойде чак от Танзания! И то само за да си отмъстиш на Селене. Много типично за теб — ръкомахаше Елена, ядосана на Гая.

— Аз не съм я карала да идва — възрази Гая.

— Не беше ли ти? Да не си била ти? — запита изненадана Карен, обръщайки се към Елена.

— Кой, аз ли? — възкликна Елена и поклати огромния си корем. — Знаеш, че когато съм бременна, губя телепатичните си способности.

Карен също недоумяваше кой беше предизвикал така спешно идването ѝ.

— Тогава кой ме повика? Почувствах призива ясно и веднага тръгнах насам. Затова се върнах и затова съм тук сега.

Отговор не последва и това още повече обърка Карен. Елена се обърна към Криселда:

— А ти какво мислиш, Криселда?

Криселда се поколеба. Не познаваше толкова добре Анаид, но да ѝ откаже възможността да бъде посветена, ѝ се стори предателство към покойната ѝ сестра.

— Всички жени от фамилия Цинулис бяхме посветени още като малки. Всички сме отговаряли на изискванията и никоя от нас не е била недостойна или лишена от правата си... Освен ако...

Тя погледна Елена. Винаги се бе съмнявала в произхода на Анаид и страховете ѝ, че не е дъщеря на Селене, никога не я бяха напускали. Само така можеше да си обясни липсата ѝ на способности.

Гая тропна с крак.

— Знаех си. Действаш изключително в свой интерес. Разчистваш терена единствено за себе си и за твоето потомство. Деметер е мъртва, Селене изчезна, Криселда ни бе наложена като тартор и накрая сигурно ще поискаш да ни командва малката.

Криселда, на която ѝ беше дошло до гуша от враждебните нападки на Гая, не се сдържа да не отвърне на предизвикателството:

— Не ме принуждавай да произнеса заклинание за подчинение.
Гая врѣхлетя отгоре ѝ като разярена лѣвица.

— Няма да го направиш, защото не знаеш как. Всички Цинулис
сте гола вода. Селене не е избраницата, а и Анаид няма способности и
не става за нищо, нито пък някога ще става. За мен е ясно като бял ден.
Сигурна съм, както съм сигурна, че това е ръката, а това — кракът ми.

Тъкмо бе произнесла думите, когато с изумление забеляза, че
около нея се е възцарила пълна тишина и всички са се вторачили към
небето. И трите се бяха облещили, зяпнали от изненада. Гая проследи
погледите им и съзря над главите им силуета на Анаид, увиснала във
въздуха, сред клоните на дъбовите дървета, която търсеше свободно
пространство да се спусне леко надолу и да кацне на поляната, точно в
центъра на кръга на магьосническото сбирѣще. Гая с мъка преглътна
буцата, заседнала в гърлото ѝ. Беше най-свършеният полет, който
някога бе виждала. Определено беше изумителна маневра! Без грешка.

Анаид докосна земята с крака, отвори очи, погледна четирите
жени и възкликна с изненада, която на Криселда ѝ се стори съвсем
искрена:

— Ама как... как стигнах дотук?!

Единствено Гая успя да реагира:

— Неее! Не мога да повярвам! Страхотен номер ми скроихте,
няма що! Това е работа на Криселда. Тя го е замислила.

Анаид не проумяваше възмущението на Гая, чувстваше се
замаяна, извън времето и пространството. Леля Криселда я хвана за
ръка.

— Скѣпата ми Анаид, ти го можеш? Правила ли си го и преди?

Анаид смѣтно си спомни сѣня. Беше летяла насѣн, но как, по
дѣволите, се бе озовала на горската поляна?

— Кое да съм правила?

— Ами това, което току-що направи, да долетиш дотук.

— Да долетя? Искаш да кажеш, че... че съм летяла?

Карен я погали по бузата.

— Сигурна ли си, че Селене или Деметер не са те учили на това?

Анаид поклати отрицателно глава. Стоеше като шашардисана и
слушаше недоумяваща обърканите приказки на четирите жени.

Нищичко не разбираше.

Елена се усмихна доволно. Беше спечелила облога.

— Виждате ли?

Гая отказваше да го приеме:

— Невъзможно! На мен ми костваше шест години... Не, не е възможно.

И Карен не можеше да повярва:

— А откъде взе мехлема?

Анаид се сети. Това вече си го спомняше съвсем ясно.

— Намазах се с крема на леля Криселда. Беше оставила бурканчето на масичката.

— А заклинанието? — попита Криселда, още несъвзела се напълно.

— Какво заклинание?

— Произнесе ли някакви думи на висок глас?

— Прочетох откъс от книга, която случайно падна и се разтвори наслуки в ръцете ми.

Гая скочи, изпаднала отново в бяс.

— Не на нас тия! Кажи ни истината. Селене ли те посвети в тайните на магьосничеството? Сигурно го е направила още когато си била в детската градина.

Това наистина подейства като шамар на Анаид. Тя запелтечи, невярваща:

— В тайната на магьосничеството ли?

— Не се прави на дръж ми шапката! И ти си магьосница толкова, колкото и аз, каквито бяха и баба ти, и майка ти.

На мига липсващите парчета от пъзела на Анаид се наместиха, придобиха форма и съдържание, но думите „магьосница“ и „магьосничество“ ѝ прозвучаха доста страшно.

Криселда я подхвана навреме, Анаид постепенно беше преbledняла и се опря на ръката на леля си, за да не се строполи в несвяст. Ужасът, изписан в сините ѝ очи, беше толкова искрен и нескрит, че изобщо не оставяше място за съмнение — не се преструваше.

— Магьосница ли?

Никой не продума, за да я опровергае. Анаид се обърна към учителката си:

— Искаш да кажеш, че съм магьосница? Така ли?

Гая кимна утвърдително, без думичка да обели, но Анаид поклати глава.

— Неее. Не е истина... шегувате се — промълви едва чуто.

Четири чифта очи се приковаха в нея, без да трепнат, без да разсеят страховете ѝ, без намек за това, че е било само шегата. Анаид ги погледна една по една, после се огледа наоколо, усещайки мощното въздействие на магическия кръг, който бяха оформили четирите жени, и... най-сетне проумя.

Не беше никаква шегата.

Тя беше магьосница.

После се отпусна в ръцете на леля си и се свлече, загубила съзнание.

ГЛАВА ШЕСТА

ЛЕГЕНДАТА НА ОД И ОМ

ПРОРОЧЕСТВОТО НА ОМА

*Повярвайте ми, ще дойде ден, в който
избраницата
ще сложи край на разприте между сестри.*

*Небесната вълшебница ще вчеше косите си
сребристи, за да я срещне.
Луната ще отрони сълза, за да ѝ я принесе
в дар.*

*Баща и син ще затанцуват заедно във
водната
обител.
Седемте божества в редица ще се
наредят, за да
приветстват възкачването ѝ на трона.*

*И ще започне войната —
жестока и безмилостна.
Война между вещици.*

*Нейна ще бъде победата,
неин ще бъде скиптърът на властта,
нейна ще е болката,
нейна кръвта,
и волята нейна ще бъде.*

В зората на историята О, магьосницата майка, царувала над всички племена с помощта на магията, налагала мир на воините, закриляла с благословията си плодовете на земята и усмирявала природните стихии, като държала в единство огъня, водата и въздуха.

О била уважавана от хора и от зверове и царуването ѝ било справедливо.

О била мъдра и познавала тайните, които ѝ позволявали да цери болните и да предсказва онова, което още не се е случило.

О общувала с душите на мъртвите, с животните и с горските растения.

О живяла в хармония с природата и с хората и била обичана от всички.

О била плодовита и родила две много красиви дъщери, Од и Ом, на които предала знанията и уменията си.

Ом пожелала да научи от майка си тайните на лечебната сила на растенията и корените. Облекчавала болките на смъртните и отблизо опознала смъртта, както и дълбочината на нейната състрадателност.

Од поискала да овладее от майка си дарбата да се свързва с душите от отвъдното. Слушала жалните вопли на мъртвците, които никога не намират покой, и се заразила с техния страх от смъртта.

Ом обичала живота, понеже не се страхувала да умре.

Од се бояла от живота, понеже жадувала безсмъртие.

Ом била плодовита и родила дъщеря, Оми. Од обаче не пожелала да мине през изпитанието на родилните болки и я откраднала една нощ, докато Ом спяла.

Од завела малката при майка си О, за да я признае за своя дъщеря, и ѝ дала името Оди.

О, която не искала дъщерите ѝ да враждуват помежду си, не се противопоставила и си затворила очите пред измамата, с огромна болка на сърцето, съзнавайки, че Ом е по-достойна и великодушна от сестра си, а Од тържествено обещала да се грижи за Оди като за своя дъщеря и да я отгледа.

За известно време Ом тъгувала от загубата на дъщеря си, но скоро след това заченала друго дете, Ома, и простила на Од за нанесеното тежко оскърбление.

Ома и Оди играели заедно, заедно усвоявали всичко, на което ги учили майките им, а после една на друга си предавали наученото. Така

Ома с помощта на Оди била посветена в гадателското изкуство и се научила да говори с духовете. От своя страна Оди, благодарение на Ома, умело забърквала всякакви отвари и илачи и овладяла силата и лечебните свойства на растенията, корените и минералите.

Един ден Ома открила, че мъртвите са доверили на Од тайната на безсмъртието, а то се постига, ако се пие кръвта на новородени и на девизи, и изплашена го споделила с майка си Ом.

Ом не се доверявала на престорената любезност на сестра си и скришом дебнела всяка нейна стъпка, готова да провали плановете ѝ. Така разбрала, че Од замисля да принесе в жертва дъщеря ѝ Ома — в прехода, когато се превръща в жена, — да изпие кръвта ѝ и да постигне безсмъртието.

Това била тайната, която в крайна сметка Од изкопчила с измама от мъртвите.

Ом се изпълнила с негодувание към сестра си и я проклела, проклела и дъщерята, която бе изгубила и позволила да стане нейна. Пожелала лютата клетва да стигне земята, по която стъпва сестра ѝ. После взела младата Ома и без дори да се сбогува с майка си О, за да не я натъжава, избягала надалеч и се скрила в една пещера.

Докато Ом и дъщеря ѝ живели скрити в убежището си, земята престанала да ражда и да дава плодове. Оковала я снежна покривка, реколтата измръзнала, листата на дърветата изсъхнали. Донесла глад и студ в дома на Од.

О се чувствала уморена и искала да предаде управлението на една от дъщерите си, но те враждували помежду си, затова в крайна сметка се отказала да отстъпи скиптъра на властта на която и да е от тях.

Междувременно бойците от военолюбивите племена, принудени покорно да приемат мира, който им налагала О, научили, че магьосницата майка е остаряла, силите ѝ са отслабнали, и я осъдили, като я обвинили за глада, студа и неவிжданата дотогава зима, която ги бе сполетяла.

Воините свикали тайно събрание и решили, че е дошло времето, в което отново ще господстват мъжете. Най-сетне мъжете щели да

детронират мъдростта и магическата сила на жените и да възстановят царството на оръжията и насилието.

Тогава Од, озлобена срещу старата си майка, която отказвала да ѝ отстъпи властта, се съюзила с мъжете воители и с тях замислила заговор за отстраняването на О от трона.

Свалили от престола О, но мъжете се обединили в бунта си и решили на нейно място да не сядат Од, а един коварен маг, Ш, мъж, който, възползвайки се от благоволенieto на Од, насилно узурпирал знанията и мъдростта на майката магьосница.

Од, жестоко разлютена, че не са я направили кралица, принудила Ш да се венчае с дъщеря ѝ Оди и оттук нататък да ѝ предава всички синове и дъщери, с които се сдобият. Това била кървавата дан, която им наложила.

О плакала горко, безутешно и сълзите ѝ накрая разтопили снега, земята напъпила отново и се върнала към живот.

Тогава Ом излязла от пещерата с дъщеря си Ома, вече жена, и тозчас отново се възцарило изобилие и земна благодат, пак се разляла слънчевата топлина, раззеленили се всичките растения, животните се разплодили и сочни плодове узрели. Природата се съживила, пробудена от дългия си летаргичен сън.

Ш обаче, с одобрението на Од, превърнал тържеството на преродения и нов живот в триумфален поход, сеещ смърт и повсеместна гибел, на който Од стояла начело. Всички мъжки чедата на Оди били принесени в жертва още при раждането им и Од изпила кръвта им. Всички, с изключение на едно — първородният син, отреден да владее, да царува. Дъщерите, множеството дъщери, заченати от Оди, наречени Одиш, били възпитани от Од в страх от смъртта, в ненавист към мъжете и в омраза към първите си братовчедки — Омар.

Од им разкрила тайната на безсмъртието и ги задължила да се закълнат във вярност и да дадат обет, че ще отвличат щерките на Ома и ще пият кръвта им, за да черпят от нея сила и могъщество.

И Ом, като гледала около себе си толкова омраза и печал, решила да накаже заслужено сестра си, като стовари отново върху царството ѝ люта зима, студ и глад.

О умряла от мъка и скръб, проклинайки дъщеря си Од. При все това, преди да издъхне, запокитила скиптъра на властта дълбоко в земните недра, за да не може никой да го притежава, и написала със собствената си кръв пророчеството за магьосницата с червените коси, която ще сложи край на войната между сестрите магьосници.

След като изстрадала смъртта на толкова чеда и похабила тялото си от толкова раждания, Оди починала от натрупаната болка. Тя също със собствената си кръв написала последните стихове от пророчеството, които предупреждават за вероятното предателство на избраницата, понеже била наранена от предателството на собствените си дъщери Одиш.

Ом умряла, заобиколена от дъщерите и внучките си. Преди това им вдъхнала вярата, че един ден ще дойде магьосницата с червените коси и ще отмъсти за тях и за техните потомки.

И едните, и другите мечтаели за скиптъра на властта, скрит от О в земните недра, но така и никога не го открили.

След смъртта на О на жените по света не им било позволено да участват в съветите и церемониите, били изгонени от храмовете и обществените места, та дори им бил отказан достъп до болничните легла. Воините заключили жените по къщите си, отнели им музиката, танците, мъдростта на книгите и познанията за природата. Забрали им да се доближават до оръжие под угрозата от смъртно наказание и ги задължили да си покриват телата и главите, като обявили за непристойно да ги излагат на показ. Публично ги унижавали и наказвали, ако не се подчинявали на мъжките заповеди, и издали указ: той повелявал да бъдат преследвани жените, които правят магии и се опълчват на волята на Ш.

И дъщерите на Оди — Одиш, също не били пощадени и били подложени на презрение, на лишаване от свобода и на преследвания, и то от собствения си баща и от брата си. Затова жените Одиш отровили баща си Ш, а после измамили брат си и го изпратили на смърт в ръцете на друг честолубив воин.

И така следвали една след друга войни, предателства и гонения.

Ома, заедно с многобройната си женска челяд, които се наричали Омар, продължили да се крият и тайно да упражняват уменията си на лечителки, като облекчавали страданията на хората. Търсели убежище в горите, пещерите, долините край ручейте и кръстопътищата, където събирали всичко, което им дарявала природата. Жените Омар забърквали илачи и приготвяли билкови отвари за болките на тялото, и използвали силата на мисълта си и на чудодейните си магически способности, за да облекчат страданията на душата. Свикнали да бъдат преследвани, денем се криели, а нощем се събирали на горските поляни, където провеждали своите обреди с песните и танците, които им били забранени. Те приели за свой покровител могъщата Луна, която определя женския цикъл, носи плодородие, закриля посевите и предизвиква последователно приливите и отливите, и се вrekli да си помагат една на друга чрез телепатия. Служели си с древния език, за да се защитят от завистта на жените Одиш и от подозрителността на мъжете.

Дъщерите на Ома основали племената Омар и на свой ред внучките им избрали за своите кланове по едно священо животно от зверовете, населяващи земята. Възприели от своите тотими тяхната мъдрост, добродетелите им, езика и духа им. Множеството правнучки на Ом основали различни кланове: на кокошките, на дивите зайки, на мечките, на вълчиците, на орлиците, на тъпомуцуностите делфинки, на змиите, на тюленките, на мишките и много други. Обединили се, свързвайки се по род и потекло, и се пръснали из целия свят. Където и да идели, били добре посрещани, понеже раздавали любов и мъдрост. Някои от тях станали гадателки, пророчици, музикантки, поетеси, акушерки, билкарки или лечителки. Всички те били плодородни, мъдри и чувствени и предавали знанията си от майка на дъщеря, като криели истинската си същност от съпрузите и от възлюбените си, за да се предпазят.

В мрачните времена на гонения и екзекуции мнозина от тях загинали, изгорени на клада, но другите, които оцелели, въздишали с надежда и в очакване, че един ден, може би не много далечен, пророчеството на О ще се сбъдне и ще дойде избраницата, магьосницата с червените коси, която ще унищожи жените Одиш и ще сложи край на войната между магьосници и вещици.

С упование наблюдавали съзвездията и си казвали: „Ето, моментът наближава.“

ГЛАВА СЕДМА

ОТКРИТИЕТО

Анаид не можеше да повярва.

— Селене ли е избраницата от пророчеството?

Криселда се усмихна с гордост, докато с наслада поглъщаше поредния бонбон с пълнеж от кутията, която беше донесла Анаид. Беше много вкусен.

— Така сочат звездите. Кометата извести скорошното ѝ пристигане, метеоритът падна в долината, а съвпадът на небесните тела всеки момент ще настъпи. Червената ѝ коса и способностите ѝ са отличителни белези, които не могат да се сбъркат.

— Отдавна чувствах, че Селене е различна, много различна...

— Аз съм леля на избраницата, а ти си нейна дъщеря.

Чест е да принадлежиш към нейния клан, към клана и към рода ѝ.

Анаид повтори току-що заучения си урок:

— Аз съм Анаид, дъщеря на Селене, внучка на Деметер, от племето на скитите, от клана на вълчицата, от рода Цинулис.

Изрече го високо, за да го внуши сама на себе си и да го асимилира. Всичко беше толкова ново за нея, че недоверието не я напускаше двайсет и три часа от денонощието.

— Ако можеше да те види майка ти... — прошепна леля Криселда развълнувана, но тутакси очите ѝ помръкнаха, забулени в мъгла.

Анаид забеляза.

— Значи... Селене не е избягала с Макс?

— Вероятно Макс дори не съществува.

— Напротив, съществува. Знам телефонния му номер.

— Познаваш ли го?

— Не, Селене никога не ми е говорила за него.

Анаид и Криселда се спогледаха, но не смееха да изразят на глас страховете и съмненията си. Анаид се мъчеше да си обясни каква

причина би могла да накара Селене да крие този Макс. А той? Дали знаеше нещо за нея?

— Къде ли е сега Селене? Какво ли ѝ се е случило?

Криселда пое дълбоко въздух. Анаид беше прекалено умна, за да я излъже, но поне можеше да скрие част от притесненията си и да ѝ спести излишните тревоги. Никога нямаше да каже на момичето, че всъщност болката и огорчението ѝ са предизвикани от гложещото я съмнение, че Селене може да е станала предателка.

— Не знаем къде е. Жените Одиш са я отвлекли.

Анаид вече се бе досетила за това и дори стигна още по-далеч. С боязлив гласец се осмели да попита:

— Ще я убият ли?

Криселда се поколеба да отговори на така директно поставения въпрос. Дали ще я разбере?

— Нея не.

Анаид мигом улови намека, макар и да не успя особено точно да го изтълкува.

— Искаш да кажеш, че ТЕ са убили баба?

Криселда отрони една сълза. Наистина Деметер, матриарша на рода Цинулис, беше бранила с нокти и зъби Селене, за да не позволи да попадне в ръцете на жените Одиш. Криселда добре познаваше сестра си. Беше твърда като кремък и здрава като скала. Да победиш великата родоначалничка, би предполагало жените Одиш да похабят доста сили, затова те се отказаха от намерението си и се оттеглиха да съберат пак енергия и да атакуват една година по-късно.

— Това ги задържа на разстояние за известно време. Баба ти беше много могъща и магията ѝ за защита дълго успешно устоя.

Анаид трескаво размишляваше, мъчеше се да навърже логически фактите.

— Но тогава, след смъртта на баба, ако мама е знаела, че е в опасност, защо не е избягала? Защо не се скри някъде?

Криселда започна да се поти. Анаид постепенно се приближаваше до най-трудния въпрос. Трябваше да опита на всяка цена да я отклони от него.

— Селене беше толкова смела и вярваше, че ще ги победи, затова не се уплаши.

— Но...

Криселда бе на път да направи магия за мълчание. Не понасяше толкова много въпроси, нямаше отговор на всички, а и Анаид вече стигаше опасно близо до най-важния проблем.

Анаид отново атакува. Ама че инат дете!

— Не, не става дума за смелост... Майка ми се промени, съзнателно и преднамерено привличаше вниманието върху себе си, имаше изяви в интернет, по радиото, даваше интервюта и... пиеше, и шофираше пияна... В училището се говореше, че съвсем е изперкала.

Криселда си отдъхна облекчено.

— Ти го каза. Селене стана... малко откачи.

Анаид си спомни за безумията на Селене, някои от тях безобидни и очарователни, други доста смущаващи, но повечето — силно обезпокоителни.

— Смъртта на баба много я разстрои, сега го разбирам. Може би на нейно място и аз щях да полудея.

Криселда се изненада. Дали Анаид не знаеше повече, отколкото предполагаше?

— Какво намекваш?

Анаид много мъдро заключи:

— Как може човек да продължи да живее нормално със съзнанието, че е виновен за смъртта на собствената си майка, която се е опитала да го защити.

На Криселда ѝ се прииска да я разцелува от радост. Това момиче беше истинско съкровище. Сам-самичка, без ничия помощ, беше стигнала до разумно обяснение, което опитна магьосница като нея беше търсила повече от петнайсет дни.

Селене се беше побъркала от чувство за вина. Разбира се! Прекалено голямата тежест да носи на плещите си отговорността за съдбините на жените Омар, както и отговорността за смъртта на собствената си майка. И, напълно естествено, се беше почувствала объркана, безпомощна и изплашена. Затова се беше държала безотговорно и неадекватно въпреки предупрежденията на най-близките си от Съвета на магьосниците.

Криселда си спомни, че до смъртта на родоначалничката и на многолюдното ѝ погребение Селене все още носеше косите си прибрани под изискани шапки и поведението ѝ се отличаваше с известно благоприличие. Известно, понеже винаги е била пламенна и

пряма по природа. Тогава вероятността тя да е избраницата бе само мълва. Почти никой не я познаваше, почти никой не знаеше нищо за нея, тя беше просто Селене, дъщерята на Деметер, родоначалничката на Цинулис, великата магьосница. И все пак вече всичко сочеше, че така ще стане. Бяха изминали години от кометата, предвещала идването ѝ. В годината на смъртта на Деметер беше паднал лунният метеорит, а сега, след тревожното застъпване на Сатурн и Юпитер, приближаваше моментът, в който седемте небесни тела щяха да се подредят в една линия и да настъпи техният съвпад — звездната конфигурация, която в трактатите се определяше като начало на господството на избраницата. Пророчеството се сбъдваше.

Анаид прекъсна мислите на Криселда:

— Знаеш ли кое беше най-лошото?

Не, Криселда не знаеше.

— Селене сама откри тялото на баба.

Криселда си запуши устата с ръка, за да сподави възклицанието. Селене не ѝ го беше казала. Трябва да е било ужасяващо! Жените Одиш обезобразяват жертвите си и ги превръщат в отблъскващо противни уродливи същества. Веднъж, още като дете, заедно с Деметер бяха отишли на гробището през нощта, без да се вслушат в предупрежденията на възрастните и без да се съобразят с възбраните им. Никога няма да забрави гледката, разкрила се пред очите им. Двете, хванати за ръце, се бяха отправили да видят за последен път Леда, най-добрата им приятелка, момичето, което така и не успя да стане жена, понеже угасна, обезкървена от ръцете на вещиците Одиш, преди да бъде посветена и преди да може да се защити. Промъкнаха се през нощта заедно, сестра ѝ и тя, за да я целунат за сбогом. Майка им категорично им беше забранила, но те не ѝ обърнаха внимание и слязоха в криптата, където почиваха тленните останки на Леда. По-добре никога да не го бяха правили!

Леда беше чудовище.

Леда беше изрод.

Леда беше без коси, подпухнала, мъртвешки бледа, покрита с гнойни пъпки, с празни очни кухини и с изтръгнати нокти на ръцете и краката. Леда, хубавата, сладка Леда, беше превърната в най-ужасяващото човешко същество от всичките ѝ кошмари.

До края на живота си няма да я забрави.

Изпита съчувствие към Селене. В случаите, когато Одиш вземеха поредната си жертва, съдебните лекари от рода Омар пристигаха отдалече и се заемаха с нелеката задача да намерят приемливо обяснение, за да не събудят подозрение у представителите на реда и на правосъдните органи. Така не позволяваха да се стигне до полицейско разследване, приписваха смъртта на случайна злополука, като лошо падане, блъскане от кола, пожар, задушаване или удавяне.

— На мен не ми дадоха да я видя — промълви едва чуто Анаид.

Клетото дете беше направило толкова важни разкрития наведнъж и не можеше да ги смели.

— Толкова ми е мъчно за тях — тихо промълви тя, на път да се разплаче.

На Криселда също много ѝ липсваха, бяха единствените ѝ близки. Не се сдържа и прегърна Анаид, а малката се сгуши в нея като паленце. Криселда нежно я помилва и леко прекара ръка по челото ѝ, за да изтрие страховете ѝ, скръбта ѝ.

— Как ли е Селене? Сигурно ѝ е ужасно трудно.

— Тя е силна, могъща, знае как да се защити.

— Искам да потърся мама.

— Преди това трябва да се научиш на много неща.

— Ще се науча, ще ме посветите като магьосница Омар и ще спася Селене от жените Одиш. Ще ми помогнеш ли?

— Разбира се, ще ти помогна.

— Може ли да започнем веднага?

— Не, утре. Сега лягай. Наспи се хубавичко, малката ми, наспи се и си почини.

Анаид се сви в скута ѝ. После неочаквано обви врата на старата Криселда с ръце и я целуна по бузата.

— Обичам те, лельо.

Криселда почувства особен гъдел по кожата. От колко време никой не я бе целувал? Вече не помнеше кога за последно някой ѝ бе прошепвал на ухото „обичам те“.

Изпълнена с тъга по далечната си младост, когато бе познала любовта, Криселда нежно залюля племенничката си, внучката на сестра ѝ, и реши, че трябва да си промени мнението, не би било зле, напротив — само мъдрите имат силата да видят грешките си. Може и наистина да не разбира от деца, може и да не знае да готви, може и да

й липсва нужното търпение и да не става за нищо, но няма да я изостави, няма да позволи на никоя друга магьосница да се грижи за нея и за възпитанието й.

Тя ще я поеме. Ще бъде неотменно до Анаид.

Това е най-малкото, което може да направи за рода Цинулис.

Да вижда незримото; **да чува** недоловимото за слуха. Да се научи **да чете** природата и живота посредством интуицията.

С това се занимаваше неуморно Анаид, денем и нощем, откакто леля й Криселда се реши да й разясни най-важното и да я въведе в тайните на магьосническото изкуство. Докато не овладееше двете основни начала, нямаше да може да произнася заклинания, нито да си служи с вълшебната си брезава пръчица.

Пръчката я изпълваше с ентузиазъм. Даваше й сигурност и й доставяше огромно удоволствие да я размахва във въздуха, очертавайки чудновати древноезически символи, като пръснати искри, обсипващи със светлинките си нощта на слънцестоенето до огнището.

С Криселда отидоха до реката, за да потърсят и отрежат пръчката. Преди да изберат най-подходящата клонка и да я изпробват, леля й показа как да поиска разрешение от старата бреза. Анаид съвсем ясно чу как дървото се отзова и изрази готовност да й помогне, докато, напротив, леля й очевидно изобщо не долови отговора му. Да не беше оглушала? Не се осмели дума да й каже дори когато **чу** сърдитите протести на бръмбара, вкопчен за клонката, понеже осъзна, че Криселда и това не забеляза.

Тя продължи да **слуша** и наистина чу много неща, даже прекалено много. Шумът, ужасното бучене в главата й, което я измъчваше от дни, постепенно се бе превърнало в отчетливи звукови сигнали, в схематизирани езици, в стройна система за комуникация с животните, разбираше ги без никакво затруднение. Разбираше еднакво добре и кучето, и котката, и врабчето, и мравката. Беше наистина невероятно колко много гласове се сливаха в малкото пространство от пет квадратни метра. Предпочете да задържи в тайна разкритието си и да мълчи. За всеки случай. За да не се окаже, че просто изпреварва уроците или може би, също като в училище, схваща прекалено бързо и

трябва да си държи езика зад зъбите. Вече имаше опит в хитруването. Умееше отлично да се преструва на глупава.

Също така в много неща **виждаше** знаци, които преди не бе забелязвала. Откриваше послания във формата на облаците, в посоката на вятъра, в полета на птиците и в гънките на чаршафите си. Научи се да разчита видяното, като следваше собствената си интуиция и се вслушваше в нея, вместо да я потиска. Да тълкува сънища, както и, с помощта на леля си, някои предчувствия и предзнаменования.

Леля й Криселда я поздрави за напредъка в деня, когато Анаид разчете правилно утайката в чашата й от чай. Вещтаеше приятна изненада, нещо неочаквано в близко бъдеще, и то наистина се случи само минути след това, когато пощальонът им връчи колет, който леля Криселда, развълнувана, отвори с разтреперани ръце, а от него изскочи изплашено котенце. Колетът беше изпратен от приятелката й Леонора, която й честитеше рождения ден и й подаряваше писанчето — синче на котката Аманда, която пък леля Криселда й бе подарила преди години.

Анаид го погали, заговори му с обич и с огромно задоволство видя, че то й се доверява и в отговор на ласката й измяука тъничко, което тя изтълкува като „Искам при мама“.

Почувства, че сърцето й се къса от мъка. С котенцето имаха толкова общо, много повече, отколкото можеше да съществува между дете и коте. И двете ги бяха отделили насила от майките им и съдбата им беше в ръцете на леля Криселда. Анаид се провъзгласи за покровителка на новия обитател на къщата и първото, което стори, бе да му даде име.

— Ще се казва Аполо.

— Аполо?

— Нали е хубаво име? Като Аполон^[1].

Леля Криселда й разреши да се занимава с Аполо, като, между другото, й олекна, че се е отървала. То момичето й тежеше, та камо ли грижите за скимтящо същество, за пискащото котенце, което на всеки три часа цокаше млекце от един къс чорап.

Анаид вече си имаше Аполо, имаше си брезова пръчица, умееше да чува, да вижда, да чете и да тълкува, но леля Криселда още се инатеше и отказваше да я научи да прави заклинания.

— Техниката показва **как**, но ако не знаеш **защо** и **какво** точно искаш, никога няма да го направиш. А причината, или подбудата, трябва да я търсиш у себе си. Това означава да обичаш вътрешното си „аз“ и да си в мир със самата себе си, да си постигнала душевно равновесие и самоуважение.

Криселда все това опяваше, до втръсване.

— Искаш да кажеш, че не съм в мир със себе си?

— Сама ще го усетиш, но за това трябва много да се обичаш. Трябва да намериш вътрешна хармония.

— Гая не притежава нищо от това.

— Именно затова е толкова посредствена магьосница. Единственото ѝ достойнство е музиката. Когато свири на флейта или композира мелодиите си, намира всичко, което обикновено ѝ липсва.

Анаид не искаше да чака повече, ненаситното ѝ любопитство я човъркаше отвътре и я тласкаше да действа, да върви напред и да не се бави.

Леля Криселда обаче, напоследък някак неестествено притихнала, постепенно се предаваше на апатията и на рутината, все по-често седаше до прозореца и съзерцаваше като упоена гаснещите лъчи на залязващото слънце, избледняващи и тъжни, докато ядеше бонбони и пиеше чай. Анаид подозираше, че годинките вече си правеха лоши шеги с нея. С всеки изминал ден леля Криселда ставаше все по-разсеяна и занесена. Понякога нощем бродеше из къщата, друг път току питаше Анаид къде се намира.

Анаид, изгаряща от нетърпение да се научи от нея на всичко необходимо, като я гледаше такава, страшно се изнервяше. Само това липсваше, и леля ѝ да се побърка!

И реши да не се надява на Криселда, а да се справя сама. Силата, която напираше в нея и придаваше необичайна чувствителност на сетивата ѝ, я подтикна да изследва тайните кътчета в библиотеката на майка си и баба си. Ровеше из книгите и намери каквото търсеше.

Нямаше повече нужда от леля си Криселда. Вече имаше книгите със заклинанията, написани на древния език, на който баба ѝ я бе научила и на който бе произнесла първото заклинание в живота си, заклинанието от книгата на Криселда, с чиято помощ се беше озовала на сбирещето на магьосниците.

Без леля Криселда да я усети, пренесе една по една книгите до своята любима пещера и там сама, в компанията единствено на Аполо, без чужда помощ се научи да ги използва.

[1] Apolo — на испански Аполон. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

ГРАФИНЯТА

Селене все така продължаваше да е пленница на мътния свят.

В мътния свят, свят без време и без контрасти, животът бе вечна забрава.

Огледално отражение на реалния свят, негатив на неговите гори, езерата, пещерите и незнайните му кътчета, всичко в мътния свят бе абсурдно идентично на самото себе си, застинало в непроменливо състояние, напълно тъждествено и вечно еднакво с предишното и със следващото.

Единствено лекото потрепване на водната повърхност на реките, случайното полюшване на короните на дъбовите дървета и едва забележимите разлики в нижещите се един след друг планински върхове за миг объркваха спомена за предишното, за да наложат накрая убеждението, че паметта за миналото няма място в този странен свят без часове, без минути и без цветове.

Селене бродеше из горите и неволно се унасяше в приспивното бърборене и насмешливите гласчета на духчетата трентис^[1], присмехулните създания. Не се вслушваше в думите им и не се поддаваше на техните лъжи и измами. Оставаше глуха и за песните на самодивите анханас^[2]. Самодивите, тези приказно красиви девойки, непрестанно сресващи косите си, вече не я омайваха със сладките си гласове и с вечните си легенди за любов, които разказваха отново и отново, без да им дотегне. Вече не се захласваше, любувайки се на отраженията им във водата.

Така и не разбра колко време прекара в мътния свят, докато чакаше да я приеме графинята. Известно ѝ бе само, че това е мястото, което трябва да я доведе до състояние на забрава и пълно безумие, и вече почти беше на път да се поддаде на очарованието му.

Салма я превеждаше през галериите, издълбани дълбоко в земята, със стръмни отвесни стени и с разширения, оформящи зали,

естествено украсени със сталактити и сталагмити, и Селене все пак се осмели да заговори и да събуди сетивата си, чиято чувствителност към възприятия горските духчета и самодивите така старателно се бяха мъчили да приспят завинаги. Именно в това се състоеше изпитанието, на което я бяха подложили и което трябваше да преодолее. Тя издържа на лишенията, пребори се дори с нищото. Какво ли още трябваше да изтърпи?

Графинята я очакваше, седнала в тъмнината. Селене почувства невероятната ѝ мощ още щом влезе в галерията. Салма я поздрави от почтително разстояние и представи Селене:

— Графиньо, вода ви Селене.

С властен, нетърпящ възражения и забавяне глас, глас, свикнал да заповядва, графинята изрече:

— Приближи се, Селене.

Селене се подчини и усети нещо студено да я докосва, опипва лицето ѝ и търси пролука, за да проникне в съзнанието ѝ. Ужасена, тя забеляза как нещо се увива около тялото ѝ и използва диханието ѝ, за да пропълзи вътре в нея. Изпита погнуса, подобна на отвращението, което би предизвикала огромна хлебарка, която се промъква през устата ѝ, пъпли жива в гърлото ѝ, разхожда се и рови с крачета във вътрешностите ѝ. Селене се пребори с чувството на гадост и страх, като този път използва заклинание. Блокира сетивата си и издигна защитна стена, като стоически изтърпя щателното изследване, на което бе подложена. Мъчението завърши, когато пипалото на графинята излезе през едната ѝ ноздра.

— Добре дошла, Селене, избранице.

Гласът на графинята иззвънтя остро и металически, лишен от всякаква човешка топлина. „Какво ли е лицето ѝ?!“ запита се Селене, но за съжаление графинята не се показваше и оставаше скрита в сянката на тъмнината.

Макар и несъмнено по-нископоставена, Селене не скланяше гордо вдигнатата си глава.

— Тук съм, графиньо, откъдето никоя Омар не се е завърнала.

Салма се изкикоти с характерния си глух смях и посочи на графинята Селене, предоволна, че може да я покаже в това незавидно положение.

— Страхуваше се да дойде и да се запознае с вас.

Селене почувства как любопитството на графинята се заравя в косите ѝ и пропълзва във всички пори на кожата. После започна да души тялото ѝ като куче. Селене се овладя.

— Права е Салма. Не изгарях от нетърпение да се срещна с жената, известна като „кървавата графиня“?

Графинята въздъхна.

— Това беше отдавна.

— Преди четиристотин години — тихо уточни Селене. — Според летописите, във вашия замък в Унгария сте отнели живота на повече от шестстотин момичета.

— Шестстотин и дванайсет. И всичките девизи. Тяхната кръв ми позволи да доживея до ден-днешен.

Селене потрепери.

— И оттогава не сте се връщали в реалния свят?

— Теб чаках.

Селене се изплаши.

— Мен ли?

— Събирах сили и изучавах звездите и пророчествата. Затова успяхме да изпреварим жените Омар. Защото бяхме бдителни за всяко предзнаменование от кометата насам.

— Но това беше преди много време — възрази Селене и съвсем пребледня.

— Ако трябва да сме точни, преди петнайсет години, когато ти се отрече от рода Омар и избяга. Тогава ли разбра, че си избраницата?

Селене сведе очи. Помнеше мрачното време на разкритията.

— Да, прозрях каква ще е съдбата ми. Дотогава смятах, че пророчествата са само празни приказки.

— Човек не избира съдбата си, Селене. Съдбата избира нас и няма как да я избегнем.

Селене замълча. Графинята беше права.

— Тогава сигурно знаете за връзките ми с една Одиш? Тя не ви ли каза?

— Да, до ушите ни стигнаха слухове, но те не бяха достатъчни, за да сме сигурни. Нужен беше метеоритът.

— Лунният метеорит — сети се Селене. — Мислех, че е останал незабелязан.

— За жените Омар може би, но ние знаехме, че падането на метеорита, малко преди съвпада на планетите, ще посочи точното място, където ще се появи избраницата. И това бе долината Урт. Беше ясно. Потеклото ти, силата и способностите, косите и най-вече историята ти сочеха, че си ти.

Селене преглътна една сълза.

— Вече една година откакто почина Деметер.

— Сега да не се разчувстваш? — присмя ѝ се Салма.

Селене се надигна срещу сянката.

— Тя ми беше майка! Вие я убихте!

Салма искрено се разсмя.

— Ах, тези Омар, с тяхната сантименталност! Скоро ще забравиш за нея, както и за годините, и за бръчките.

Графинята мълчаливо наблюдаваше Селене.

— Не те разбирам, Селене. С майка ти вечно се карахте. Откакто избяга и предаде жените Омар, така и не ти го прости.

Селене кимна утвърдително.

— Да, но ми беше майка. Длъжна съм да почитам паметта ѝ.

Салма не се въздържа:

— Ама че глупост.

Графинята я усмири:

— Замълчи, Салма! Замълчи и се вслушай в думите на избраницата. Навярно именно защото не изпитваме чувства, не сме способни да просъществуваме. Навярно трябва да се научим от тях на този последен урок по оцеляване. Колко останахме? Малцина, и то враждуващи помежду си, всички сме една срещу друга. Избраницата ще ни поведе и може, следвайки пътя, който тя ни посочи, да успеем да се преборим с предразсъдъците си... Чувствата... Може би това ще е новото предизвикателство за нас. Нали така, Селене?

Селене беше слушала графинята, без да трепне.

— Не знам кой път следвате вие, но не вярвам да съвпада с моя. Издирихте ме след упорито търсене и ме подложихте на изпитание: първо мъченията и лишенията, после безумието на мътния свят. Ето ме, преодолях изпитанията, но все още не знам какво ще ми предложите и какво искате от мен.

Гласът на графинята изтрещя гръмовно в пространството:

— Салма! Какво си ѝ причинила?

Салма направи крачка назад.

— Опитях със затвор, оставих я без всякаква връзка със света, подложих я на лишения... После я изоставих сама в мътния свят, но тя не загуби разсъдък.

— Глупачка!

Салма я посочи с пръст.

— Трябваше да го сторя, преди да я доведа тук. Тя е само средство за постигане на целта. Трябва да се отнасяме с нея като с пленница, ако ли не, накрая тя ще ни се наложи.

— И какво предлагаш? Може би да я ликвидираме? — възрази графинята с нескрито негодувание.

Салма се осмели да подхвърли:

— А защо не? И това е вариант. Планетите още не са в пълен съвпад. Пророчеството още не се е изпълнило. Ако избързаеме...

— Не забравяй, че там, на небето, Юпитер и Сатурн са господствали заедно...

Селене наруши настъпилото мълчание и пристъпи към Салма, като я гледаше със съжаление:

— Нищо не можеш да ми сториш. Дори не можеш да ме заплашиш.

— Нима?

Селене си позволи да я изгледа презрително.

— Попитай графинята. Вие сте в моите ръце. Без мен връщането ѝ е малко вероятно, да не кажа невъзможно. Само аз мога да ѝ помогна да възстанови силите си... а същото важи и за теб, и за другите.

Разярена, Салма светкавично изстреля заклинание, претупа го набързо с няколко думи, но Селене затвори очи, протегна напред длани и с гневно ожесточение го отблъсна. Магията на Салма отскочи, рикошира в стените на подземната галерия и се заби в една колона. Салма зяпна от изумление.

— Магията ти е силна, поразително мощна. Кой те научи да се сражаваш с жените Одиш? — внимателно заразпитва графинята.

— Деметер.

— И още кой?

На Селене ѝ костваше големи усилия да отговори, но беше безсмислено да го отрича:

— Една Одиш...

Графинята рязко я прекъсна:

— Какво искаш?

Селене се съвзе и пак гордо вдигна глава:

— Не знам. Не съм ви търсила аз... затова пък знам какво не искам.

— Говори.

Селене почувства как коленете ѝ треперят. Макар и да се отбраняваше с ловките стратегически прийоми на словесния бой, трябваше да не забравя и да е напълно наясно кое я бе накарало да предприеме това пътуване. И все пак се колебаеше да направи последната крачка.

— Ако Деметер можеше да ме чуе, щеше да се срамува от мен.

— Да, но тя не е между живите.

— Деметер ме учеше на готовност за саможертва и да не се поддавам на страстите, аз обаче бях по-амбициозна... затова избягах от нея.

— Това го знаем. Известно ни е, че си била непокорна, дръзко си ѝ противоречала, скъса всякакви връзки с жените Омар и ужасно ги разочарова.

— Но се върнах при Деметер.

— Да, с подвита опашка — уточни графинята. — Без да си осъществила възжеланията си. И каква ти беше мечтата, Селене? Слава, вечна любов, власт, богатство? Или може би си търсила авантюри?

Селене въздъхна по всичко, за което бе бленувала през онези години, по всички напразни копнежи.

— Имах толкова много мечти...

Тя се колебаеше, думите напиреха отвътре, но се срамуваше да ги изрече на глас. Графинята отгатна душевната ѝ борба и се притече на помощ:

— И още какво? Предполагам, иска ти се да си богата, много богата.

— Не съм казала подобно нещо.

— Забелязах пръстена на ръката ти, познавам слабостите ти, знам за дълговете ти...

Селене поднесе ръка до гърдите си и погали златния пръстен. От дете мечтаеше да има диаманти, много диаманти, и да отрупа пръстите

си с тях, да размахва ръце и да блести със собствена светлина, като звезда. Защо да го отрича?

— Не обичам парите.

— Нима?

— Искам да съм достатъчно богата, за да не мисля повече никога за пари. Да забравя за тях завинаги. Да се отърва от тяхното проклятие.

— Можеш да имаш много повече...

Селене не желаше да я слуша.

— За красива, вече съм такава, мъжете ме обожават.

— Да, но то е до време.

— Сега това не ме вълнува. Вълнува ме дали имам работа, дали съм принудена да се боря за насъщния, дали трябва вечно да си правя сметката, ако искам да си позволя ресторант, кола или чифт обувки.

— Само това ли? Пари?

— С пари бих могла да пътешествам и да посетя най-прелестните кътчета на земята, да вкуся от най-отбраните ястия в най-изисканите ресторанти, да притежавам имоти, дворци, леки коли, да се обличам с дрехи от най-добрите модни къщи, да ходя на приеми, да познавам знаменитости... Какво повече можете да ми предложите?

Графинята заговори бавно, като наблягаше на всяка своя дума:

— Вечна красота, вечна младост и вечен живот. Предлагам ти безсмъртие.

Селене едва се овладя. Абсурдно беше да отрича, че осъзнава естеството на предложението.

— Мислила съм за това. Всъщност след смъртта на Деметер непрекъснато мисля.

— И?

Селене прехапа устни.

— Не знам дали съм готова да платя цената за вечния живот.

Салма изкриви презрително уста.

— Отказва да пие човешка кръв.

Селене се обърна и я погледна право в очите.

— Отказвам да убивам.

— Не може да се стремиш към безсмъртие, без да си оцапаш ръцете.

Графинята се раздвижи в сянката на ъгъла и Салма млъкна.

— Добре, Салма, мисля, че добре ме разбра и не е необходимо да ти напомням — няма нищо написано за пътя, който трябва да следваме, след като избраницата поеме скиптъра на властта.

— Скиптърът на властта не съществува — разгорещено възрази Салма.

Селене застана нащрек.

— Скиптърът на властта ли? За скиптъра на О ли говорите?

Графинята тържествено издекламира цитата от пророчеството:

— „И О запокити своя скиптър на властта в дълбините на земните недра, за да не го притежава никой, и написа със собствената си кръв пророчеството за магьосницата с червените коси, която ще сложи край на войната между сестрите магьосници.“

Салма и Селене се спогледаха удивени.

Селене въздъхна.

— И тази, която вземе скиптъра на властта, ще диктува съдбините на всички жени, и Одиш, и Омар, и ще властва като великата родоначалничка, майката О.

Графинята се прокашля да прочисти гърлото си:

— Да, това е... Скиптърът на властта.

— И къде е той? У вас ли е?

— В пророчеството на Требора се казва, че ще изскочи от земните недра и ще дойде право при теб — поясни графинята. — Сам ще те намери.

Селене пристъпи напред и погледна ръцете си, представи си ги как блестят ослепително и осветяват мрака с великолепието на безброй диаманти.

— Ще го отхвърлиш ли? — изпитателно я погледна графинята. — Нима ще откажеш скиптъра на властта, когато дойде при теб?

Селене пое дълбоко разреждения въздух в пещерата. Имаше нужда да напълни дробовете си и да изхвърли, издишайки, своята неувереност. Знаеше, че трябва да вземе решение. Не можеше повече да отлага. Трябваше да избере собствения си път. Поколеба се. Идеята беше примамлива, изключително съблазнителна, изкушението бе голямо. Скиптърът на властта щеше да я направи кралица. Щеше да господства, възкачена на златен трон, инкрустиран със сапфири, а дългите ѝ изящни пръсти, отрупани с шлифовани диаманти, щяха да блестят ослепително и да пърхат като пеперуди от светлина.

Тръпка на доволство пропълзя по тила ѝ. Идеята ѝ харесваше толкова много, че лека-полека усмивка разтопи мраморното ѝ изражение, маската, която така умело си беше поставила.

— В такъв случай, ако скиптърът на властта наистина съществува и пророчеството ми отрежда правото да го притежавам...
— Селене погледна дръзко към сянката, където седеше скрита графинята — тогава съм готова да го направя.

[1] Trentis — палави духчета, или таласъмчета, от митологията в Кантабрия, които живеят в горите и макар и големи шегоджии, са добри и често помагат на хора и животни, и са с особена симпатия към децата. — Б.пр. ↑

[2] Anjanas (пак според митологията на Кантабрия) — феерични красиви създания или добри небесни духове, вълшебници, живеещи край изворите, реките и езерата, покровителки на влюбените и слабите, както и на всичко живо в природата. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА ПОДОЗРЕНИЕТО

КНИГАТА НА РОСЕБУТ

*Малко жени са познали тайната на
любовта.*

*Тя ще почувства неутолима жажда,
ще изпита ненаситен глад,
но няма да знае, че любовта
изгаря и разтапя,
но подхранва и подклажда
чудовищната сила на злото,
дремещо в дълбините
на душата ѝ на избраница.*

Елена се беше размечтала, оставила въображението си да се вихри на воля, като си представяше, че Анаид е нейна дъщеря и наследница на силата и свръхестествените ѝ способности, и произнесе заклинанието на древния език.

Анаид си го преведе като нещо от сорта на: „Стегни се в кръста, глътни корема, свий рамене и прибери навътре гърдите.“

Внезапно Анаид почувства силна топлина да залива тялото ѝ и да я стяга като обръч, но след миг постепенно я отпусна, отслабна и изчезна. На нейно място остана само леко зачервяване на кожата, на нивото на пъпа.

Елена внимателно я огледа, разтревожена.

— Не чувстваш ли тежест, която ти пречи да дишаш свободно?

Анаид поклати глава:

— Не. Изчезна.

— Съвсем същото ми се случи и на мен! — възкликна Криселда, която до този момент беше седяла встрани, на заден план, без да се обажда.

На Криселда камък ѝ падна от сърцето. Беше решила, че ѝ изневерява паметта или, още по-зле, че е изгубила способностите си. Истината е, че се чувстваше необичайно изморена и разсеяна. Отдавна се опитваше да направи магия за защита на Анаид, но без никакъв резултат. Обърна се към Карен, която в качеството си на лекар сигурно беше по-опитна от нея:

— Искаш ли и ти да опиташ?

Ала и Карен не беше по-малко изненадана от Елена и Криселда.

— Направихме всичко както трябва, но изглежда така, сякаш Анаид го отхвърля. Ако не знаех, че не е способна да го направи, щях да си помисля, че сама съзнателно отблъсква защитата.

— Аз? — възкликна Анаид с известно отегчение в гласа.

Беше ѝ омръзнало да я карат да пробва разни дрехи, но още по-неприятно ѝ бе да се чувства като опитно зайче, разпънато върху маса за дисекции, в ръцете на жени, които в старанието си да я закрилят майчински, напразно се мъчеха да си припомнят стари заклинания и се упражняваха върху нея, за да възкресят умения от далечните си младежки години.

Карен щателно огледа Анаид. Проучи дрехите ѝ, косите ѝ и се спря на черните миниатюрни сълзи, които висяха на врата ѝ.

— Може би причината е в този талисман. Откъде го имаш?

Анаид го стисна в шепа и с нескрита обич го целуна.

— Сама го издялах, в памет на Деметер.

Карен изглеждаше заинтригувана.

— Да, но... този камък. Я погледнете. Кой ти го даде?

Всички я наобиколиха и Анаид бе принудена да обясни.

Чувстваше се горда със своята находка.

— Това е метеорит. Намерих го в гората, близо до...

Сепна се и замълча. Щеше да каже „близо до пещерата“ но никой, дори майка ѝ, не знаеше за съществуването ѝ. Поправи се навреме:

— Близо до потока. Харесва ли ви?

— Откъде знаеш, че е метеорит? — намеси се подозрителната Гая.

— Баба така ми каза — скромно отвърна Анаид, която, когато ставаше дума за Гая, се опитваше да не ѝ противоречи, нито да я поставя в неудобно положение — в края на краищата беше нейната учителка.

— Щом Деметер го е казала, значи е вярно. Свали го, Анаид. Да опитаме отново заклинанието без камъка — реши въпроса Елена. — Гая, искаш ли ти да го направиш?

Елена също се стремеше да угажда на Гая, за да поддържа мир в рамките на тесния състав на съвета, но за беда Гая претърпя пълен провал. Заклинанието отскачаше от тялото на Анаид, като топка в стена.

— Да не би да е защитена от някаква по-силна магия? Може би защитен пояс от лъчисто естество? — опитваше се да налучка Гая.

Карен прокара длан във въздуха около аурата на Анаид, като много внимателно провери пространството около главата ѝ.

— Не, нищо няма — уточни, но задържа момичето. — Я чакай малко, чак сега забелязвам... Ами че ти много си пораснала и си наддала на килограми.

— Пет килограма и девет сантиметра — потвърди Анаид.

— И защо не ми каза?

Анаид сви рамене.

— Леля Криселда се сърди, понеже скочих с два номера нагоре.

Криселда потвърди. Наистина беше недоволствала всеки път, когато Анаид, отчаяна, ѝ бе показвала омалелите си дрехи, които вече не ѝ ставаха. Анаид направо я разоряваше.

Карен приветства новината.

— Да можеше Селене да те види! Толкова се тревожеше... Но аз си знаех, сигурна бях, че някой ден изведнъж ще дръпнеш нагоре.

Анаид мълчеше.

— Не се ли радваш? — попита Карен изненадана.

— Да, радвам се, макар че се чувствам малко странно и съм станала доста непохватна — призна тя, като посочи несъразмерните си крака и ръце. — А и изобщо не проумявам защо започнах да раста точно сега, когато спрях да вземам лекарството.

Каза го с известен упрек в гласа. И наистина се чувстваше измамена. Цели четири години беше поглъщала отвратителната гадост със сляпата вяра, че ще постигне невъзможното, и тъкмо когато спря да пие сиропа, първо се разболя, а после започна да расте като гъба на дъжд.

Криселда си запуши устата с ръка, смаяна. Изобщо не беше направила връзка между двете неща. Остана обаче още по-изненадана, ако това изобщо беше възможно, от реакцията на Карен, която попита:

— Какво лекарство?

— Оня сироп и течното лекарство, които ми даваше Селене. Леля Криселда ги хвърли в боклука, а теб те нямаше да ми ги забъркаш пак — поясни Анаид.

— За лосиона за коса ли говориш? — не преставаше да се чуди и разпитва Карен, без да се усети, че е сгафила.

Криселда едва не падна от стола и стрелна с многозначителен поглед Елена. Най-лошите им предчувствия се потвърждаваха.

За щастие, Анаид беше разсеяна и не забеляза тайните знаци, които Криселда и Елена, жестикулирайки, правеха на Карен, за да я накарат да млъкне.

Анаид не придаде значение на притеснението на Карен и леля си. Друго я тревожеше. Беше възлагала големи надежди на тази среща, понеже искаше да повдигне въпроса, който я вълнуваше. Сложи си на лицето възможно най-лъчезарната усмивка и се обърна към четирите магьосници:

— Имам специална молба към вас.

Четирите жени не сваляха очи от нея. Леля Криселда налага бонбон, за да понесе по-леко изненадата. Накъде ли биеше Анаид?

— Моля да разрешите да ускорим посвещаването ми. Леля Криселда вече ме научи на много неща, но бих искала да ускорим обучението.

— Защо? За къде бързаш толкова? — изненада се Карен.

— Искам да намеря мама.

— И как мислиш да го направиш? — продължи Карен с умиление.

Анаид обмисляше отговора си:

— Знам, че е жива, усещам го.

— Не е достатъчно. Понякога интуицията лъже. Какви доказателства имаш? — заразпитва я Елена.

— Сега, когато благодарение на леля Криселда се научих на това, мога да я чувам.

Дори Криселда остана шокирана.

— Защо не си ми споменавала?

Анаид премълча факта, че още редица други неща не ѝ беше доверила. Ако леля ѝ знаеше за всичките магии и заклинания, които беше научила, както и за животинските гласове, които умееше да разбира и имитира, сигурно щеше да изпадне в нервна криза.

Елена огледа присъстващите.

— Някой тук да е чувал Селене до момента?

Всички поклатиха глави. Елена махна с ръка одобрително.

— Никак не е зле. Значи може повече от нас.

Гая беше доста озадачена.

— Да предположим, че уважим молбата ти и побързаме с посвещаването ти, да допуснем също и че телепатичните ти способности се развият дотолкова, та да можеш да установиш връзка с майка си. Тогава какво ще направиш?

Анаид не се поколеба и за секунда:

— Ще ѝ помогна да избяга.

— От жените Одиш?

— Ами да, разбира се.

Гая изцъка с език:

— И с какво, ако мога да попитам?

Анаид се почувства обидена, но не се уплаши и извади от джоба брезовата си пръчица. Защо се отнасят с нея като с глупачка? Не разбират ли, че възприема значително по-бързо, отколкото предполагаха?

Тя гордо размаха брезовата си пръчка веднъж, втори път, направи лъкатушеща линия във въздуха и закова муха насред полета ѝ. Мухата увисна в празното пространство. После Анаид направи движение, обратното на онова, което бе сторила преди секунди. Бедната муха, напълно шашардисана, продължи прекъснатия си полет и Анаид съвсем ясно разбра коментара ѝ: „Проклети вещици!“

Гая я погледна изпод вежди, Карен и Елена се възряха в Криселда, а тя пребледня.

— Откъде го научи?

Криселда беше объркана и уплашена. Беше отговорна за Анаид и не можеше да допуска ученичката ѝ да се учи да прави заклинания без нейното съгласие.

Анаид обаче, вместо да прикрие това, че се бе провинила в непослушание, гордо се изпъчи.

— Аз сама. И на колко други неща мога да се науча сама.

Криселда плахо възрази:

— Да, но когато му дойде времето.

— Няма време! — възпротиви се Анаид.

— Не го решаващ ти! — отбеляза предупредително Гая.

— А, така ли? Тогава ще ви кажа, че дълбоко се заблуждавате! Аз съм единствената, която може да стигне до Селене, и само аз мога да ѝ помогна.

— Ти ли?

Анаид не можеше повече да сдържа раздразнението си:

— Прочетох пророчествата и открих книгата на Росебуд. Чета и разбирам древния език. Росебуд смята, че само истинската любов може да спаси избраницата от Одишките. А кой обича Селене? Кой е готов да даде живота си за нея, както го стори Деметер? Тя поне се опита. — Анаид огледа жените предизвикателно, с укор в очите, една по една, а те я бяха зяпнали и не обелваха думичка. Бяха поразени. Момичето опря показалец в гърдите си. — Аз съм единствената! Само аз я обичам истински! Вие не я обичате, не ѝ помагате, дори не я търсите. Или смятате, че съм сляпа и не го забелязвам?

Елена се намеси:

— Престани, Анаид. Тръгна с молба, а стигна много далеч!

Криселда направи огромно усилие да се овладее и да прозвучи по-уверено и авторитетно. Племенницата ѝ ужасно я беше разстроила.

— Хайде, върви... Върви да се поразходиш и да се успокоиш.

Анаид взе Аполо и изхвъркна като тапа от къщата.

Поколеба се дали да се поразходи из гората, или да се скрие в любимата си пещера. Не направи нито едното, нито другото. Една случайност я изненада приятно. Самата госпожа Олав, седнала на волана на великолепия си 4x4, спря до нея, бибитна ѝ с клаксон, отвори предната врата и с очарователна усмивка я покани да седне на седалката до шофьора.

Анаид облекчено въздъхна. Точно от това имаше нужда — от добра приятелка, приятелка, която щеше да я изслуша и да ѝ повдигне духа.

За миг Анаид помисли, съвсем интуитивно, че сега четирите жени вероятно решават съдбата ѝ и че може би не би било зле да подслуша разговора им. Интуицията обаче трая само миг.

С разтреперани ръце Криселда си наля горещ чай. Разбърка захарта и след като пресуши чашата на бавни големи глътки, внимателно се взря в утайката. Не беше необходимо да си голям експерт в гадателските умения. Бъдещето ѝ чертаеше огромни усложнения, а те — нейните трудности, едва сега започваха.

Криселда не бе единствената разтревожена. И останалите жени бяха силно притеснени. Никоя не се решаваше да заговори. Анаид беше повдигнала твърде много наболели въпроси и те се намираха пред сериозна дилема.

Анаид ги беше обвинила, че се бавят с издирването на Селене.

Всички бяха наясно, че е така.

Криселда, която отговаряше за издирванията, се разсейваше и избягваше да докладва докъде беше стигнала в разследването. Моментът обаче бе дошъл. Ситуацията беше деликатна, понеже освен другото не можеха да позволят на Анаид, още дете и непосветена, да им демонстрира неуважение и да не се подчинява на заповедите им.

Криселда поднесе към устата си един бонбон. Елена взе друг и се реши да разчупи ледовете:

— Е, добре... Криселда, имаш ли да ни кажеш нещо за Селене? Какво научи?

Криселда остави чаената чаша на масата. Лека-полека истината излизаше наяве, бяха се натрупали доказателства, уличаващи Селене, беше невъзможно повече да я защитава. Криселда се изправи, не я свърташе на едно място и свела глава, тихо заговори:

— Бих искала да греша, съжалявам, и ми се ще да не бях стигала до изводите, които направих, но подозирам, че Селене изобщо не е била жертва и не е била отвлечена насила.

Всички затаиха дъх. Криселда продължи да говори със сериозен и глух глас:

— Селене не правеше нищо, за да се защити от евентуална атака на злите Одиш. Нямаше борба, нямаше съпротива. Селене не остави никакъв знак, нишка, по която да тръгнем, нещо, което да ни подсказва къде да я търсим, а незабавно прекъсна всякакъв телепатичен контакт с нас. Селене не направи никакво заклинание, за да предпази дома и семейството си, както го беше сторила майка ѝ. Заличи всички следи, разкриващи предишните ѝ връзки с Одиш, за които племето знаеше, и тя лично, или някой друг, се върна в къщата и се опита да замаскира изчезването си така, че да изглежда като бягство от любов.

Всички мълчаха в очакване. Криселда не смееше да продължи и превърната в кълбо от нерви, дръпна един конец от вълнения си пуловер, който се бе разнищил.

— Почти съм сигурна, че Селене сама е отворила прозореца да пусне стриглите и е излетяла с тях по собствена воля.

Думите ѝ свариха неподготвена само Карен.

— Селене — предателка?

Възцари се мълчание. Всички потънаха в дълбок размисъл, заровени в отминали случки и детайли, в търсене на аргументи и доказателства. А такива имаше, и то прекалено много. Гая първа ги подреди и ги изрече на глас в тяхната последователност:

— Не помните ли колко дискретна и примерна беше Селене, докато Деметер бе жива? И колко неразумна и дръзка стана след смъртта ѝ? Ясно е като бял ден. Не можеше да се отдаде на Одиш преди това, понеже я възпираше майка ѝ. Заклинанието за защита, направено от родоначалничката на Цинулис, беше изключително мощно и бе в сила чак до навършването на една година след смъртта ѝ, а после постепенно отслабна. Селене съзнателно го омаловажаваше с постоянните си провокации. Всеки път, когато пиеше, всеки път, когато се забъркваше в някоя каша... Помните ли безочливото ѝ, арогантно държание? И как се хилеше, когато я предупреждавахме или ѝ направехме забележка? Тя се подиграваше с нас. Вече се беше съюзила с Одиш и само чакаше удобния момент да избяга при тях.

Криселда наведе глава засрамена. От нейната уста нищичко нямаше да излезе, щеше да премълчи за дълговете, натрупани от Селене, за нейното прахосничество в неразумни покупки, за ипотеката върху къщата. Гая може и да беше права, но имаше още нещо, нещо

много повече. Може би не беше необходимо всичко да се вади на показ по такъв жесток начин.

От своя страна Карен, голямата приятелка на Селене, се съпротивляваше да го проумее:

— Абсурдно е. Съгласна съм, че беше неблагоприятна и прекалено емоционална, също и малко егоистка, но винаги е била Омар, дъщерята на водача на клана на вълчиците, жрица от Съвета на магьосниците, майка на една Омар.

Елена разкри най-деликатния аспект от съмнителното поведение на Селене:

— Попречи на Анаид да разгърне способностите си.

— Може би искаш да кажеш, че не я посвети навреме — поправи я Карен.

— Не — намеси се Криселда с болка на сърцето. — Сиропът, който ѝ приготвяше Селене, всъщност беше мощен блокатор. До днес мислех, че ти си ѝ го предписала по някаква причина.

— Искаш да кажеш, че Селене е давала на Анаид отвара, която е задържала развитието на магическите ѝ способности? — Мисълта на Карен трескаво работеше. Светкавично съобрази и започна да гледа на нещата от друг ъгъл. — Ето каква била причината за забавеното ѝ развитие!

Елена кимна, затвърждавайки убеждението ѝ.

— Откакто спря да взема лекарството, Анаид е като бомба с часовников механизъм.

— Винаги си е била такава — уточни Гая, която не успяваше да разграничи отношението си към Анаид от това към майка ѝ.

Криселда използва момента, за да изрази тревогата си:

— Не контролира свръхспособностите си, те се проявяват прекалено неочаквано, направо изригват, трябва да ѝ се помогне да се овладява. А и физически израства невероятно бързо, качва по един размер месечно.

Карен виждаше неоспоримостта на фактите, но не можеше да приеме подбудите за действията на Селене.

— Но защо? Защо да блокира способностите на собствената си дъщеря?

Отговорът беше толкова очевиден, че Елена просто даде словесен израз на подозрението, което витаеше във въздуха, и изказа

на глас мислите на присъстващите:

— За да не е принудена да се бори с нея.

Карен въздъхна.

— Значи я е защитавала. Предпазвала е Анаид.

Гая проникателно отбеляза:

— Или е предпазвала себе си от дъщеря си.

Елена подреди мислите си, твърде объркани през последните дни:

— Чуйте ме добре. Селене винаги е била наясно, че е избраницата. Майка ѝ, родоначалничката на рода Цинулис, също го знаеше и именно затова го държа в тайна и старателно я подготвяше за важната ѝ роля на спасителка на всички Омар. Тя обаче, по природа неустойчива и твърде пламенна, не устоя на изкушенията, с които я подмамираха жените Одиш. Известно ви е, че имат с какво да прилъжат. Предлагат вечни удоволствия, неувяхваща младост, богатства, всемогъщество и безгранична власт. Всички я познавахте. За разлика от майка си Селене е непостоянна, лековата, своенравна и неразумна. В живота ѝ има един тъмен период, за който с Деметер избягваха да говорят. Селене беше изчезнала за известно време... Убедена съм, че тогава Селене се е спазарила нещо с Одишките за скиптър и е замислила предателството си отдавна, преди много време. Може би Криселда знае повече подробности за миналото на Селене.

Криселда беше принудена да говори:

— Деметер никога не споделяше за периода, в който Селене беше изчезнала. Но страшно се измъчваше. Знам, че Деметер криеше нещо, нещо много неприятно. Не мога да ви дам детайли, сестра ми беше горд човек и не пожела да плаче на рамото ми.

Карен се обади, изразявайки всеобщото чувство:

— Това е особено сериозно обвинение.

— Да, много тежко — рече Елена. — Затова трябва да излезем с предложение пред племената. Сега всички са приковали очи в нас и очакват да чуят какво ще им съобщим.

— Напоследък нямаме никакво известие от племената.

— Всъщност сега като го споменавах...

— Това също е тревожно.

— Трябва да е мярка за безопасност.

— Или се предпазват, като се изолират от нас.

Криселда благодари, че сестра ѝ вече не е между живите и не става свидетел на настоящото болезнено трагично положение.

— И така, доказателствата, които имаме, достатъчни ли са, за да смятаме Селене за заподозряна в предателство?

Всички кимнаха в знак на съгласие. Криселда ги изгледа една по една.

— Някой ще се обяви ли в нейна защита?

Всички мълчаха.

— В такъв случай, ако Селене е избраницата, нещо, в което също така сме сигурни...

— Аз не съм — побърза да възрази Гая.

Криселда се поправи:

— Всички, с изключение на Гая, смятаме, че Селене, избраницата, по своя воля се е отрекла от смъртните Омар, за да приеме безсмъртието на жените Одиш. Пророчеството гласи, че избраницата ще бъде изкушена и мнозина ще загинат от ръката ѝ.

Криселда огледа всичките. Бяха стояха обезсърчени, стаили дъх.

— Пророчеството на Оди предупреждава за това и ето че вече се сбъдва. Селене е била изкушена... и ако се поддаде... ще се превърне в най-могъщата Одиш, съществувала някога, и ще унищожи жените Омар.

Думите на Криселда прозвучаха като удар с парен чук, стоварил се върху главите на всички.

— Имаме ли време да се опитаме да я спасим от собственото ѝ малодушие?

Гая поиска думата:

— Не, вече е късно. Селене е голяма заплаха за нас. Познава ни добре, знае всичките ни слабости. Не можем да рискуваме. Трябва да я унищожим, ако не искаме тя да унищожи нас.

Криселда усети как сърцето ѝ се свива и в устата ѝ се загнездва горчилка, засяда като буца в гърлото и дори не може да усети сладостта на бонбона.

— Анаид спомена за книгата на Росебуд. Бях забравила за това, но действително Росебуд смята, че само някой, който обича избраницата, е в състояние да я накара да се върне към племето си. Някой... И кой друг, ако не Анаид?

Карен изпадна в ужас.

— Та тя е само дете, няма нито средствата, нито силата, нито способностите, необходими за това. Ако е вярно, че Селене е... Одиш... то тя ще унищожи собствената си дъщеря. — И се разрида, неспособна да понесе дори самата представа, че приятелката ѝ може да посегне на собственото си чедо. Главата ѝ не го побираше, не се вместише в разбиранията ѝ и все пак...

Елена възрази:

— Преди това да стане обаче, някоя от нас трябва да го предотврати, няма да го позволим, няма да оставим сама Анаид. Нали? Криселда? Какво ще кажеш?

Елена ѝ предоставяше удобен случай да даде последен шанс на Селене и Криселда се вкопчи в нея като удавник за сламка.

— Анаид е интуитивна и силна, но емоционално е крехка, уязвима. Силата ѝ се корени в обичта, която изпитва към майка си. Ако заподозре, ако само се досети какво би станало, в случай че Селене е Одиш...

Елена разбра накъде бие Криселда.

— Анаид трябва да поеме мисията, без да знае. Трябва да си послужим с лъжа, това е единственият начин да съхраним нейната чистота и невинност.

Гая сложи пръст в раната:

— Не е необходимо да лъжем никого, нито да рискуваме. Да я довършим.

Криселда продължаваше да се съпротивлява:

— Ако Селене е станала една от тях и нападне дъщеря си, вместо да отстъпи пред обичта ѝ... тогава ние наистина би трябвало... би се наложило... — Не ѝ стигаше смелост да произнесе думата.

— Да я унищожим — помогна ѝ Карен с голяма болка на сърцето.

— Ще бъдем задължени да го сторим — потвърди Елена.

— Преди да е станала прекалено могъща — заключи Карен.

Криселда със страх очакваше следващата крачка. Чувстваше, че ѝ се пада на нея да я направи.

— Кой ще се заеме със задачата? Кой ще тръгне с Анаид и ако се наложи, в най-лошия случай, ще убие Селене?

Всички погледи се приковаха в нея.

Криселда разбра, че не може да избяга от отговорност. Беше неин морален дълг. Паметта на сестра ѝ Деметер и честта на рода Цинулис я задължаваха да го направи.

Тя прие, въпреки че успехът или провалът на мисията не зависеха от нея.

Зависеха от едно дете.

От Анаид.

ГЛАВА ДЕСЕТА

ПЪРВОТО ЗАКЛИНАНИЕ

— Е, как мина? — попита госпожа Олав, когато Анаид се качи обратно в колата.

— Зле. Пълен провал — промърмори Анаид и силно дръпна вратата зад себе си. — Нищо не знае за нея и не ми повярва, че съм ѝ дъщеря. Селене дори не му е споменавала за мен.

— Това притеснява ли те?

Анаид избухна:

— Как да не ме притеснява. Майка ми крие от мен, че си има приятел, а на същия този тъпанар Макс не казва, че има дъщеря.

— Защо да е тъпанар?

Анаид захлупи лице с шепите си.

— Заяви ми, че... че с мама не си приличаме.

— И това те обижда?

— Ами разбира се.

Госпожа Олав се усмихна мило.

— Никой не те разбира.

— Откъде знаеш?

— И аз съм била на твоята възраст.

Анаид въздъхна. И Селене би ѝ отговорила нещо от сорта.

Селене — голямата лъжкиня.

Наистина ли беше това, за което я мислеше, такава, каквато я помнеше? Или просто си я беше създала във въображението?

Анаид винаги беше искала да вярва, че майка ѝ е млада, любвеобилна, забавна и игрива, която се държи с нея като с по-голяма сестра, но съществуваше и една друга Селене, която се караше с Деметер и ѝ крещеше, която изчезваше за дни наред, без дори да остави бележка, която беше ужасно разточителна и купуваше като за последно, която се гледаше в огледалото, влюбена в собствения си образ, и... имаше тайни любовници, от които пък държеше в тайна собствената си дъщеря.

Коя всъщност беше Селене?

„Ленд Роувърът“ излезе от Хака и пое по главния път.

Анаид не искаше да мисли нито за Селене, нито за Макс. Идеята да го посети ѝ беше дошла внезапно. Беше ѝ хрумнало да се запознае с него и да разбере дали Селене наистина е избягала с този мъж, или е просто лъжа. Обади се по телефона и поиска да се срещнат. Ей така. Госпожа Олав я придружи до бара, където се бяха уговорили да се видят, и я изчака половин час, докато трая срещата. На Макс му се искаше да разбере нещо ново за Селене, но никак не му се бе понравил фактът, че тя има дъщеря. Беше съвпадение, че е получил телеграма в същия ден като Анаид. Селене му пишеше, че заминава далеч, много далеч и го молеше да не я търси.

Анаид беше неспокойна.

Към тази странна среща се прибавяше и тежкото обвинение, което бе нанесла само преди няколко часа на леля си и на приятелките на майка си, като ги бе обвинила, възмутена от тяхното бездействие и пълната им незаинтересованост да открият Селене.

— Та те изобщо нямат намерение да потърсят Селене.

— Възможно е.

— Не им пука! Все им е тая дали е жива или мъртва, безразлично им е.

— Нормално е, Анаид, те не я обичат колкото теб.

— И аз това им казах!

— Каза ли им го?

— Толкова са равнодушни и безсърдечни. Изпаднали са в някаква апатия, сякаш това изобщо не ги вълнува, все едно живеят капсулирани, всяка в своето мехурче от въздух. Никоя от тях не се опита да се свърже с Макс, за да разбере дали Селене е имала връзка с него. А не беше никак трудно, нали?

— Дръж се! — извика предупредително госпожа Олав.

Натисна педала за газта и колата врхлетя върху нещо, което им се бе изпречило на пътя. Анаид изхвърча напред от удара и блъсна глава в предното стъкло. В раздражението си и от много бързане беше забравила да си сложи колана.

Опипа си челото, малко замаяна, и усети, че ѝ излиза огромна цицина. Госпожа Олав, стиснала здраво волана, ѝ се извини.

— Съжалявам, на пътя ми изскочи заек и нямаше как да го избегна.

Дали от удара, от заека или от отвратителното настроение, в което беше изпаднала, Анаид избухна в плач. Госпожа Олав веднага включи мигачите, отби и спря колата на банкета на пътя.

— Хайде, не плачи. Няма нищо.

Притегли я към гърдите си и разтърка слепоочията ѝ с леки и нежни движения.

— Само затова ли плачеш? — подпита я внимателно, като продължаваше да масажира болното място.

— Не, не само — отвърна Анаид.

— Естествено, много ти се струпа наведнъж — случилото се с майка ти, Макс, това с фиестата...

— Каква фиеста?

— Тържеството на онова момиче Марион, за което ми говори. Тази, дето никога не те кани.

Анаид се изненада. Не че това много я вълнуваше, но истината беше, че колкото и да се мъчеше да я пропъди, мисълта за купона на Марион се бе загнездила в главата ѝ, витаеше във въздуха и на моменти ѝ досаждаше като конска муха.

— Нищо чудно, че не ме иска. Тя е много красива — призна Анаид и захълца.

— И какво искаш да кажеш? Ти да не би да не си? Я се погледни добре в огледалото. Истинска прелест! Сините ти очи сигурно карат всички твои съученички да се пръскат от завист.

— Ами! — плахо възрази Анаид. — Изобщо не ме поглеждат. За тях дори не съществувам.

Госпожа Олав държеше на своето:

— Да, но вече е време да си отворят очите и да те забележат. Ти как смяташ?

— Моля?

— Тази Марион, може и да е много красива, но ти си по-умна.

— И какво ме грее, че съм по-умна?

— Помисли и ще разбереш.

Госпожа Олав притежаваше невероятното свойство да кара Анаид да се чувства добре и да ѝ помага да се освободи от

комплексите си. В нейно присъствие всичко изглеждаше лесно и напълно постижимо.

— Една гривна и един хамбургер ще ти оправят ли настроението?

Анаид потръпна от удоволствие и избърса последните си сълзи с опакото на ръката си. Откъде можеше да знае госпожа Олав, че майка ѝ, тайно от Деметер, я водеше да ѝ купи бургер и ѝ подаряваше гривни от бижутерския магазин?

Възможно беше тя сама да ѝ го е споменала.

Когато се погледна в огледалото за обратно виждане, за да си оправи косите, остана удивена. Цицината беше изчезнала, а и... та тя бе истинска красавица!

Хамбургерът беше много вкусен, гривната ѝ стоеше фантастично, а откакто госпожа Олав беше заговорила за очите и за интелигентността ѝ, Анаид си бе възвърнала самочувствието.

Също така си бе спомнила отново болната тема за рождения ден на Марион, макар, за щастие, вече погледната от друг ъгъл.

Рожденият ден на Марион съвпадаше с лятното слънцестоене и беше най-грандиозният купон в Урт, очакван като истинска сензация. От няколко седмици в училище се говореше единствено за това, понеже Марион, за да придаде повече значимост на събитието, държеше всички в напрежение, канеше приятелите си един по един, така че щастливците, уф, си отдъхваха облекчено, когато тя най-сетне се приближеше до избаника или избраницата и прошепнеше на ушенце вълшебните думички.

Естествено, онези, които нямаха късмета да се радват на благоволенieto ѝ, го преживяваха тежко, гърчеха се в адски мъки до последния момент, въздишайки всеки път, когато пудрата Марион приближеше, с надеждата, че ще се наведе леко към тях и ще им поднесе разковничето към щастието.

Анаид, която през последните четири години искрено се бе надявала да бъде поканена, сега, след двете събития, преобърнали живота ѝ — изчезването на майка ѝ и новият сутиен, напразно чакаше Марион да си промени отношението. Но не стана така.

Щеше ли да продължи да позволява на Марион съзнателно да я пренебрегва?

Анаид се раздели с госпожа Олав, като ѝ поблагодари за подкрепата с целувка. На драго сърце би останала в нейната компания, вместо да се връща при това истинско самоходно бедствие — леля ѝ Криселда. Сигурно още не беше приготвила вечерята, нито пък изобщо ѝ хрумваше, че на четиринайсет години обикновено огладняваш по три или четири пъти в денонощието.

Леля Криселда я очакваше, седнала в креслото в хола. Ядеше бонбони със зареян поглед, отправен към неопределена точка в пространството, и дори не я попита къде е била. Не, не си струваше трудът да ѝ споменава за Макс. Явно ѝ е все едно.

— Анаид, седни, моля те.

Тя неохотно се подчини, без възражения. От сериозния тон, с който леля ѝ произнесе молбата си, Анаид долови, че няма намерение да я укорява, а се готви да ѝ каже нещо много важно.

— На събранието на Съвета обсъдихме твоето предложение и взехме решение да търсим майка ти и да я спасим — съобщи ѝ тържествено.

— Шегуваш ли се? — беше единственото, което Анаид успя да измънка, заеквайки.

— Ако приемем, че Росебуд е прав, най-вероятно ти си единствената, която може да намери Селене и да ѝ вдъхне силите, необходими, за да победи вещиците Одиш.

Да бе, колко му е! Все едно е лесна работа.

Анаид не успя да мигне цялата нощ. Дълго се въртя в леглото. Прехвърляше в главата си безброй, все тъпи, варианти на това как ще потърси и намери Селене. Хрумваха ѝ какви ли не страхотии, които я очакваха в битката ѝ с Одиш и от които, естествено, излизаше въображаем победител. Всичко, което замисляше обаче, ѝ се струваше гротескно, нереално, някак схематизирано, като грубите щрихи, с който майка ѝ рисуваше комикс героите си.

Опитваше се да мисли за Селене по подобаващия за проблема начин — сериозно и задълбочено, но други неща разсейваха

вниманието ѝ от огромната отговорност, която беше поела на плещите си.

Щом е магьосница Омар, способна да влезе и в ада, за да измъкне майка си от ноктите на могъщите Одиш, тогава защо трябва да понася пренебрежителното отношение на Марион? Защо не може да иде на купона на Марион като всички свои съученици?

И съвсем сериозно си постави за цел да го постигне.

В края на краищата е магьосница.

И не е толкова грозна.

И е умна.

Тайно се измъкна след часовете и отиде в своята пещера. Там дълго време се рови из книгите на Деметер и Селене, докато накрая откри заклинание за съблазън, което идеално пасваше на замисъла ѝ.

Малко се различаваше от омайното биле, събуждащо любовни чувства. Не беше вълшебна течност, не променяше кръвта и не ускоряваше сърдечния ритъм, нито дишането. Беше симпатично лесноизпълнимо заклинание, постигаше се с допир, от близко разстояние. С едно леко докосване с пръчицата и с точните думи щеше да престане да бъде невидима за очите на Марион, щеше да привлече вниманието ѝ и най-сетне да я накара да я погледне и да я забележи.

На следващата сутрин, в час, се постара да седне възможно най-близо до Марион. Роберта се съгласи да си сменят местата срещу пакетче дъвки и така Анаид успя да се настани на чина точно зад жертвата си. Увери се, че никой не я гледа, бързо извади брезовата пръчица от ученическата си чанта и я скри под учебника по социални науки. Беше изчакала часа на Корбаран, учителя по обществознание, който никога нищо не забелязваше. И докато Корбаран си рецитираше урока, без да го е еня дали някой го слуша, или не, Анаид произнесе заклинанието си, шепнейки думите със свити устни, като насочи пръчицата към седящата пред нея Марион и леко докосна с нея косите ѝ.

Чудесно! Марион беше реагирала на допира, като разтърси глава. След миг вдигна ръка и разсеяно се почеса.

Анаид затаи дъх. Магията действаше. Марион отстъпваше под въздействието на съблазънта и даваше признаци, че изпада в плен на омаята. Сега чувстваше леко гъделичкане, оттам дойде и почесването. Щеше да последва импулсивно движение: да обърне глава и да я

открие. После щеше да си спомни името ѝ, да ѝ се усмихне и да я покани на купона.

Всичко щеше да стане така, както пророкуваше закланането.

Анаид изчака една минута, две, три — които ѝ се сториха цяла вечност — и после... наистина Марион се обърна и я погледна. Но не ѝ се усмихна, а се разсмя. Изкикоти се високо и доволно, все едно гледаше комедиен филм или е чула много смешен виц. Надсмя ѝ се право в очите. И каза нещо от сорта на:

— Гледай ти! На Джуджето всезнайко му пораснали циците и са му излезли пъпки.

Анаид остана като гръмната. Направо я беше заклала. Подигравателното остроумие на Марион и гадната ѝ бъзикня изплюяха безмилостно и отекнаха чак до наблюдателната кула — или поне така ѝ се стори на Анаид, приветствани от всички подлизурковци в класа, от граещите гарвани на кулата и от туристите, спускащи се по течението на реката. Цялата Вселена стана свидетел на **ОСКЪРБЛЕНИЕТО, НАНЕСЕНО Ъ ОТ МАРИОН.**

Пръв обаче се засмя Рок, синът на Елена и настоящо гадже на Марион. Анаид чу и това, и то съвсем ясно, и много добре го запомни.

Анаид запази спокойствие доколкото можа, но не издържа и без дори да поиска разрешение от Корбаран — той, така или иначе, нямаше да забележи, — излезе от часа, изхвърча от класната стая и се скри в тоалетната, за да се нареве на воля.

И така, докато плачеше дълго и горчиво, се погледна в огледалото и забеляза, че наистина ѝ беше излязла една миниатюрна пъпчица на носа. На мига люто се закани да си отмъсти. Взе твърдо решение. По-лошо от това не можеше да стане. Нито за нея, нито за доброто ѝ име, нито за честта ѝ.

Излезе от тоалетната с гордо вдигната глава и с ясно начертан план за действие. Звънецът току-що бе ударил и всички бяха излезли в междучасие да се поразтъпчат, да побъбрят и да хапнат нещичко. Естествено, Марион и Рок, както обикновено, щяха да си изядат сандвичите на терасата, в заведението на площада, с кока-кола в ръка, заобиколени от тяхната банда. Тъкмо натам се запъти Анаид, вирнала предизвикателно нос, с вълшебната си пръчка, скрита в ръкава на блузата.

Може би Анаид нямаше да изпълни намерението си, ако съученичката ѝ просто я беше игнорирала, както винаги, но собственото ѝ заклинание беше успяло да привлече вниманието на Марион върху нейната особа, сякаш бе неустоим магнит. Когато Анаид се появи, тя долови присъствието ѝ, обърна глава, прикова поглед в нея и пак злостно я нападна:

— Гледайте! Гледайте кой идва — сукалчето Анаид. Да ти поръчаме ли, бебче, един биберон, или предпочиташ кашичка?

Анаид се приближи до Марион.

— Не каза ли, че съм пъпчасала?

— О, да бе, разбира се, щях да забравя... Нали си вече тийнейджърка.

В момента Анаид заложи всичко на карта. Отпусна ръка незабелязано, за да се плъзне надолу пръчицата, извади я от ръкава си, допря я до пъпката на носа си, а после я прекара по лицето на Марион.

— Права си, макар че моето положение изобщо не може да се сравнява с твоя отвратителен обрив. Колко пъпки имаш Марион? Дузина? Две дузини? Три дузини?

И докато произнасяше нарастващата цифра, лицето и шията на Марион взеха да се сбръчкват и постепенно се покриха с големи гнойни пъпки.

Около тях се разнесоха викове и възклицания, които само настървиха още повече Анаид, тя неволно се увлече и се изхвърли прекалено:

— Я виж ти! И гаджето ти не падало по-долу от теб. — Докосна лицето на Рок, което на мига се покри с акне.

Марион не можеше да се види, но съзря ефекта, който предизвика видът ѝ в другите, и неудържимо изпищя, щом зърна на какво прилича Рок.

— Ау, че гнусотия! — извика Марион.

И веднага си даде сметка, че вероятно и тя изглежда като него, сигурно и нейната физиономия прилича на петниста хиена, щом като седналите наблизо си дръпнаха столовете назад и сбрчиха носове. Опипа лицето си ужасена, усети отвратителните подутини, закри се с шепи от срам и изкрещя:

— Вещица? Проклетата гадна вещица!

Едва тогава Анаид осъзна какво е сторила.

Най-лошото беше, че не знаеше как да развали магията.
Обърна се и си плю на петите.

Криселда не можеше да повярва на думите на Елена. Анаид не само че не беше я послушала, като бе произнесла заклинание без нейно разрешение, а още по-лошо (ако това изобщо бе възможно), публично беше направила черна магия за отмъщение и я бяха обвинили, че е вещица.

Идеше ѝ да я убие за това провинение.

— Да не си загубила ума си! — изкрещя ѝ тя.

Макар и да издържа стоически на гневните упреци, с които я засипа, вътрешно Анаид бе смазана. Чувстваше се ужасно зле.

— Даваш ли си сметка, че излагаш всички ни на опасност? И най-вече себе си?

Елена не си изпускаше нервите като Криселда, но беше сериозно загрижена.

— Заклинанията за отмъщение не се правят, те са недостойни за една Омар.

— Дори са категорично забранени. Откъде го научи? — заразително я Криселда, вече овладяла първоначалната си уплаха.

Анаид не знаеше. Просто го бе направила. Бе ѝ дошло отвътре и бе подействало.

— Аз само исках Марион да ме покани на тържеството си — оправдаваше се Анаид.

— И как мислеше да го постигнеш? Като я покриеш с пъпки?

— Не. Първо направих заклинание за съблазн. Исках да я омагьосам и да я очаровам, да ѝ привлече вниманието и да я накарам да ме забележи, но тя така ме забеляза, че ме направи за смях и ми нанесе жестока обида пред всички.

Криселда и Елена едновременно се хванаха за главите.

— О, не!

Анаид си даде сметка, че е сгретила нещо основно, още в самото начало.

— Какво сбърках?

— Всичко.

— Нямах капчица мозък в главата.

— На кого би му хрумнало да буди чувства със заклинание?

— Някоя магьосница не може да постигне приятелство или любов чрез еликсир или заклинание.

— Присъщо е на жените Одиш.

— Кой те научи на това?

Анаид се уплаши и започна да се свива, да се свива. Сви се на треперещо клъбце и се разплака. Разрида се. Стана ѝ болно от потопа обвинения, с които Елена и Криселда я заляха. Никога не ги беше виждала така сърдити, възмутени до дъното на душата си. Беше отчаяна. Нищо не правеше както трябва. Беше истинско бедствие. За нищо не ставаше — нито като момиче, нито като магьосница.

Плачеше без задръжки, едва ли не с удоволствие. Беше се превърнала в непоправима ревла. Растежът ѝ отваряше вълчи апетит, но едновременно предизвикваше и неудържимо желание да плаче.

Елена и Криселда млъкнаха и тихо седнаха до нея. Лелята прокара ръка по челото ѝ, а Елена я погали по косите.

Лека-полека я успокоиха, разсеяха отчаянието ѝ, докато накрая хлипанията ѝ секнаха.

Анаид преглътна сълзите и сополите, изтри си очите и си обърса мокрите бузи, решена отсега нататък да бъде послушна и добра.

Елена и Криселда пак подхванаха нескончаемото си конско, като се постараха вече да му придадат по-мек и нравоучителен тон.

— Всичките ти магически способности и сили трябва да бъдат насочени в служба на общото благо, никога за лично благодетелстване. Запомни го.

— Една магьосница Омар никога не прави заклинание за собствена изгода.

— Допусна две ужасно тежки провинения.

— Три.

— Цял куп.

— Човек обаче може да се учи и от грешките си.

— Ние, магьосниците Омар, сме човеколюбиви и смъртни, съжителстваме с други човешки същества и не можем да прилагаме магия, за да спечелим нечия любов, приятелство или уважение, нито да постигнем власт или богатство.

— Ако една Омар си послужи с илюзия или с проклетие за собствени цели, или за лично отмъщение, бива изгонена от клана,

отлъчена от племето и лишена от магическите си сили и способности.

— Разбираш ли го?

— Нашата мощ, Анаид, трябва да бъде ограничавана.

— Ние готвим, трудим се, правим покупки... Представи си да получавахме всичко наготово.

Анаид кимаше и повтаряше: „Да, да, да“. Накрая не издържа и като изхлипа още веднъж, малко театрално зададе въпроса, който я измъчваше:

— Искате да ми кажете, че съм лоша?

Елена и Криселда се спогледаха, беше ги сварила неподготвени. Никоя от тях не беше възпитавала младата магьосница. Може би случилото се с Анаид, това, че се бе предоверила и неправилно използвала силата си, беше присъщо за възрастта и се случваше с всички млади.

Криселда се помъчи да смекчи нещата и да разведри настроението:

— Хайде, върви да спиш, а утре... нов ден, нов късмет. Елена ѝ напомни:

— И утре не прави глупости в училище. Нямах избор и поканих Рок, Марион и техните приятели на по едно питие. Почерпих ги с по едно сокче на забравата. Така че всичко, случило се през последните двайсет и четири часа, е заличено от главите им. Съжалявам само за онези, които са учили за изпита по музика.

Анаид се развълнува.

— Напитка за забрава? Фантастично! Така бих могла...

— Нееее! — гракнаха в хор Елена и Криселда.

Анаид се стъписа и млъкна.

Леля Криселда добави:

— На следващото събрание на Съвета трябва да поискаш извинение за непослушанието си. Вероятно ще ти бъде наложено наказание.

Анаид замълча. Никак не ѝ се щеше да моли за прошка Гая, но нямаше как.

Целуна леля си Криселда и Елена и се запъти с наведена глава към стаята си. Когато се скри от погледа им, двете жени се спогледаха разтревожени. Не беше нужно да изразяват с думи всичко, което им се въртеше в ума.

— Още не е готова.

— Дали изобщо някога ще бъде?

— Ами ако бъркаме за нея?

— Може би Деметер и Селене са имали сериозно основание, за да не посветят Анаид в тайните на магьосничеството.

— А ако Анаид е опасна?

Тези и други въпроси преминаваха през главата на Криселда, после на Елена и пак обратно.

В присъствието на Анаид не се осмеляваха да я обсъждат открито и на глас. Вече бяха започнали да вярват на това, което им бе споделило момичето, и да подозират, че наистина притежава изключителни способности.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

ПОСЛУШНИТЕ ДУХОВЕ

Анаид си легна много потисната. Ако тази сутрин беше станала рано-рано със самочувствието, че е най-могъщата на света и е способна да постигне всичко, което пожелае, за добро или лошо, то сега, напротив, бе убедена, че е най-жалкото и нещастно момиче, най-егоистичното и безсрамно същество на планетата Земя.

Въртя се в леглото до побъркване, обръща се ту на едната, ту на другата страна и не успя да мигне цялата нощ. Направи дупка в пухената възглавница, като зарови лице в нея, опита се да примами съня, извила тяло на десния хълбок, после смени с левия, пробва да се скрие под завивката, но ѝ стана топло и я отметна, извади си едната ръка, после единия крак, другия и отново ѝ стана студено. Накрая ѝ писна, умори се да прави безсмислени усилия, запали лампата и скочи от леглото.

Вече не се чувстваше депресирана. Беше много ядосана, беше сърдита на целия свят. Животът ѝ беше едно тъпо недоразумение, всичко вървеше с краката нагоре или по-точно не вървеше напред, а назад. Което означаваше, че преди седмица беше далеч по-нещастна, отколкото преди месец и така нататък. Тоест с времето ставаше все по-зле и по-зле.

На турския килим до леглото ѝ седеше призракът рицар с шлем и броня, който се дръпна встрани, за да не го стъпче Анаид — така се беше засилила да скочи от леглото.

По лицето на тайнствената дама зад завесите се изписа подигравателна усмивка, когато видя уплашената физиономия на рицаря.

Анаид дори не трепна. Двете видения бяха халюцинация, плод на въображението ѝ, бяха нейна измислица от времето, когато имаше способности. Не я плашеха, не ѝ създаваха неудобство и не ѝ пречеха. Понякога идваха през нощта и тихо, без думичка да кажат, се настаняваха на любимите си места. Рицарят се излягаше на

яркоцветния памучен килим, а дамата заставаеше полускрита зад пердетата. При първите слънчеви лъчи изчезваха.

Тази нощ обаче Анаид имаше нужда да се скара с някого, да си излее яда, било то на самата себе си или на ДРУГ.

Първо опита със себе си. Погледна се в огледалото и се изплези на отражението си. Не се харесваше, ама никак! Беше урод. Нещо средно между кльоцаво недоносче и пъпчасал пубер. Ако можеше да избира, се харесваше повече, преди да израсте. Преди беше дребна като джудже. Сега обаче на какво бе заприличала? На вещица, способна да спре муха насред полета ѝ, способна да разговаря с вълците, да покрие едно хубаво лице с отвратителни гнойни пъпки, готова да предпочете да я поканят на тъпия рожден ден на една фуста пред това да помисли за майка си и как по-успешно да ѝ помогне.

Беше една злопаметна злобарка, която не можеше да прости на майка си, че я е крила от гаджето си и дори не му е споменала за нейното съществуване.

Беше станала отмъстителна, понеже я болеше от лъжата на Селене, пазила в тайна от нея любовните си отношения с Макс.

Истината беше, че е огорчена, защото по-възрастните ѝ се бяха накарали, и умираше от страх пред това, което сама бе предложила. Беше направила крачка напред, без да знае посоката, в която трябваше да поеме. Беше предложила сама да се заеме със задачата да издири Селене и да я измъкне от лапите на Одишките, просто така, спонтанно, лекомислено и самонадеяно. Да, обаче...

Как да разбере къде е Селене?

И ако я открие, какво ще стори?

Ами ако Селене не желае да бъде намерена?

И ако магиите не действат, а тези, които направи успешно, са забранени за жените Омар?

Именно затова се мъчеше да се плъзне по допирателната, като си отклоняваше вниманието в празни мечти да бъде поканена на купона на Марион.

Чисто и просто бягство от реалността.

Как може да е толкова повърхностна?

Как изобщо имаше желание да отиде на едно такова глупаво, несериозно тържество, където се събират само вятърничави младежи, и то сега, когато майка ѝ е пленница, подложена на кой знае какви

мъчения, а тя, само тя, я обичаше достатъчно силно, за да я измъкне от ужасното положение и да я спаси?

Единственото възможно обяснение беше, че е лекомислена, безсърдечна и умряла от страх. Освен че е грозна, разбира се.

— Пъзла! — озъби се сама на себе си пред огледалото.

После до своето видя отражението на дамата, която се подсмиваше зад гърба ѝ. Анаид не се сдържа.

— На какво се смееш? — атакува я раздразнена.

Не очакваше да ѝ отговори или да спре да се хили. Беше повече от очевидно, че се смееше на нея. Анаид беше такава пълна скръб, та дори виденията от собствените ѝ кошмари ѝ се присмиваха в лицето, също като Марион, като Рок и неговата банда. Дамата обаче я изненада, като посочи рицаря и злорадо изписка:

— На него се смее. Той е страхливец!

Рицарят се изчерви, но нищо не каза. Анаид се обърка.

— Така ли? И защо да е страхливец?

— Мен ли питаш? — любопитства дамата.

— Да, теб.

Дамата отметна глава, доволна, че ѝ се дава възможност да говори:

— Така както го гледаш, той заряза войската си в дефилето, обърна им гръб и офейка.

Анаид не беше очаквала толкова сериозно и обосновано обвинение. Всъщност коя бе събеседницата ѝ?

— Каква войска?

— Тази на граф Атаулф, който се опита да отбранява долината и да даде отпор на нападението на армията на Ал-Мансур.

Анаид все повече се изумяваше. В училището в Урт бяха изучавали черния епизод в историята на долината. Как злодеят Ал-Мансур минал с огън и меч през прохода, проливайки кръв и свивайки със земята по пътя си цели села и градове. И всичко заради испанската християнска войска, която трябвало да брани клисурата, но позорно побягнала пред натиска на пълчищата маври и при вида на остриите им ятагани.

Дали собственото ѝ видение не се подиграваше с нея?

Анаид се обърна към рицаря, който изглеждаше много умърлушен, но думичка не обелваше.

— Вярно ли е това, което казва дамата?

Рицарят плахо вдигна глава и погледна Анаид.

— На мен ли говориш?

— Да.

— О, прелестно дете! Безкрайно съм ти признателен, че ме удостояваш с честта да се обърнеш към мен и да ми отправиш въпрос. Нямах представа как изгарях от горещото желание да говоря и така най-сетне да сложа край на мълчанието си, което продължава вече цели хиляда и седемнайсет години. Дотяга, да си призная, много дотяга.

— Истина ли е това, което казва дамата?

С вид на дълбоко разкаяние рицарят кимна.

— Да, за нещастие е самата истина. Баща ми, виконтът, ме постави в изключително затруднено положение, като предаде командването на мен — още млад и неопитен. С първия боен вик на сарацинските войски кръвта се смръзна в жилите ми. Изглежда съм хукнал да бягам, после нищо не помня до момента, в който се строполих поразен.

Тук вече Анаид зяпна от изненада.

— Убиха ли те?

— Наистина, красиво дете, страхът и малодушието не ми позволиха да се избавя от смъртта. Една заблудена стрела ме прати на оня свят, а бащиното проклятие ме задържа в тоя, обречен да се лутам из селенията на земите, които погубих. — И с неопределен жест обгърна всичко наоколо.

Анаид го посочи, недоверчива.

— Значи... ти си... призрак?

— Скитащ се дух, ненамиращ покой, прелестна ми събеседнице. На когото ти можеш да помогнеш, ако бъдеш така добра да проявиш великодушие.

Анаид направо не вярваше:

— Аз ли?

— Мога ли да говоря?

Беше гласът на дамата, която, изпълнена с ревност, не желаше да стои и спокойно да гледа как рицарят ѝ отнема главната роля.

Анаид ѝ даде думата.

— Мило дете, ти можеш да ни видиш, да ни чуеш и да искаш от нас разни неща, а ние ще изпълняваме твоите желания. Естествено, и ти си задължена да ни дадеш нещо в замяна.

Мозъкът на Анаид заработи трескаво.

— Мога да искам от вас какво? И съм задължена да ви дам какво?

Дамата се усмихна.

— Можеш да искаш от нас всичко, дори това, което смъртните не могат да имат. Можеш да си позволиш желания, които само мъртвите умеят да осъществят.

Анаид недоумяваше:

— Да не сте магьосници?

Красивата дама отрече:

— Чисто и просто се движим в света на духовете и познаваме кътчетата, недостъпни за живите. Няма тайна, която да ни убегне... Знаем всичко. Научаваме къде криете богатствата си, какво държите в тайна или премълчавате, какви престъпления сте извършили, какви лъжи плетете и кого обичате. Можем да нашепваме на ушенце на живите и да убедим всеки от тях, че е собственият му вътрешен глас, и така да го направляваме, да го накараме да изпитва угризения на съвестта или терзания, които да подронят нравствените му устои. Можем да отприщваме природните сили и да предизвикваме стихии и бедствия.

Анаид започваше да разбира.

— И ако поискам нещо от вас и вие изпълните желанието ми, какво ще искате в замяна?

Рицарят побърза да отговори:

— Свободата!

— Каква свобода? — на Анаид още не й беше съвсем ясно. — Не сте ли свободни?

Дамата скръбно се завайка:

— Обречени сме да се скитаме. Жадуваме за почивка. Търсим вечен покой. Вече изкупихме вината си.

Анаид не повярва, че разговаря с две души, обречени на вечни мъки, не го вярваше особено за дамата, която беше толкова красива и с приятен, весел нрав.

— Ти каква вина изкупваш?

— Наказана съм за предателство. Предадох любовта на живота си. Врекох се, че ще го чакам, а когато се завърна от кръстоносния поход, вече бях омъжена за барона. Уби ме, разбира се, и ме прокле, затова съм тук.

Анаид се възмути:

— Искаш да кажеш, че освен дете те е убил, отгоре на това те е погубил, обричайки те на вечни мъки?

Дамата поясни:

— Той обрече и собствената си душа затова че ме уби.

— Ами да се мъчи тогава! — възкликна искрено Анаид.

В случая присъдата ѝ се стори напълно справедлива. Ама че жалък дребнавец, да убие човек заради някакво си неизпълнено обещание.

Дамата тежко въздъхна:

— Ех, прелестно дете, знаеш ли колко е уморително да понесеш на плещите си тежестта на безброй години, десетилетия, хилядолетия на изтощително бездействие. Страхливият рицар и аз — предателката, жадуваме да намерим покой.

Анаид постепенно си даваше сметка, че двата духа не са плод на въображението ѝ, нито пък са видения, родени в кошмарите ѝ. Пред нея стояха два нещастни призрака, които искаха да ѝ се харесат, готови да ѝ угодят за всичко, а в замяна тя да ги избави от оковите на проклятието.

Какво чакаше?

Бяха ѝ казали, че знаят всичко, абсолютно всичко.

Прекрасно! Точно от това имаше нужда — от информация.

Направи се на интересна:

— Ами добре. Съгласна съм да преговаряме, ако ми помогнете.

Постигна желанния ефект. Двамата затаиха дъх в напрегнато очакване. Жадно попиваха всяка нейна дума.

— Е и? Какво ще кажете?

— Целите сме в слух! Готови сме да те изслушаме и да удовлетворим желанията ти.

— Чували ли сте за вещиците Одиш?

— Естествено, знаем за тях.

— Общуваме си с тях.

— Ти самата си магьосница Одиш.

Анаид прекъсна дамата, възмутена:

— Как ти хрумна да ме наречеш Одиш?

— Извини ме, хубавице, мислех, че...

— Аз съм магьосница Омар, от племето на скитите, от клана на вълчицата, дъщеря на Селене, внучка на Деметер.

Рицарят и дамата се спогледаха, отчаяни, че са я разсърдили.

— Както кажеш, прелестно дете, щерко на Селене.

— Внучке на Деметер.

— Молим да простиш нашата заблуда и да ни извиниш, че те взехме за Одиш.

— Приемаме, че си Омар, дъщеря на Селене.

— Внучка на Деметер — повтори рицарят, все едно припываше на молитва.

— Млък! И престанете със словесното жонгльорство — сръза ги Анаид, вбесена от тяхното престараване да се покажат колко са й покорни и от умилкванията им, които й намирисваха на подбив.

С изненада установи, че при категоричната й заповед двата призрак тутакси млъкнаха, без никакво намерение да продължат да дърдорят. Тогава се сети, че нямат право да говорят, освен ако тя не ги попита нещо. Дали пък не важеше само за първия път? Или винаги им беше необходимо да получат от нея разрешение, за да говорят? Призраците бяха послушни, но не особено интелигентни. Да я помислят за Одиш!

— Толкова ли съм грозна, че ме сбъркахте с Одиш?

— Питаш ли ни, прелестно дете?

— Да, отговорете.

Рицарят само това чакаше:

— Изглежда не познаваш много магьосници Одиш. Уверявам те, толкова са красиви, че пред тях дори слънцето бледнее.

Анаид беше направо изумена:

— Искаш да кажеш, че не са стари, сбръчкани, с брадавици на носа и дълги косми по брадичката?

Дамата избухна в смях като обезумяла.

— Ох, не мога! Не, не, ще се пръсна!

Анаид се засегна. Може би описанието й беше малко като образа на вещица в детска приказка, но... На какво можеше да се позове, за да си изгради по-точна представа? Сега, като се замисли, всъщност нито

леля Криселда, нито която и да е магьосница от Съвета никога не ѝ беше описвала някоя Одиш.

Рицарят си позволи едно пояснение:

— Ако ми позволиш да отбележа, хубаво дете, това са само измислици от народното творчество. Жените Одиш са най-могъщите същества, най-амбициозните и нарцистични създания сред населяващите земята. Те обожават и се прекланят пред младостта, безсмъртието и красотата.

Анаид се почувства направо идиотски. Рицарят имаше пълно право. Никое по-възвишено същество не би било толкова безмозъчно, та да влачи цяла вечност тленното си тяло и да търпи да го гледа как се състарява и става все по-противно.

От тази гледна точка всъщност духовете ѝ бяха направили комплимент, като я бяха сбъркали с Одиш. Макар че... все пак не биваше да им се доверява много-много.

— Извинете ме, още съм твърде млада, а и никога не съм виждала магьосница Одиш.

Дамата леко се подсмихна. На Анаид този ѝ жест никак не се харесваше.

— На какво се смееш? Изглежда, всичко, което аз кажа, ти се вижда смешно.

— Не, господарке, но все пак ми се струва, че познаваш една Одиш.

Анаид пребледня.

— Коя?

Този път дамата поклати отрицателно глава.

— Съжалявам, но подобна информация може да бъде опасна за нас. Жените Одиш не обичат да говорим за тях. Дори и пред други Одиш.

От което Анаид заключи, че духовете са покорни слуги на жените Одиш. Трябваше да бъде изключително предпазлива с тия двамата.

— Тогава няма да се разберем.

Анаид забеляза, че въпреки категоричния ѝ тон никой от тях не ѝ възрази, не се впусна в пазарлъци и уговорки, нито пък предложи нещо в замяна. Определено бяха послушни.

А може би самата тя не искаше да бъде толкова непреклонна. В действителност друго я интересуваше.

— Добре. Стига сме говорили за Одиш. Имам друг въпрос към вас.

Духовете се усмихнаха обнадеждени, готови охотно да ѝ предложат услугите си, като, разбира се, помогнат така и на себе си.

— Къде е майка ми Селене?

Рицарят и дамата отново се спогледаха и видимо се натъжиха.

— Красиво дете, ти сама знаеш, че е при Одиш.

— Разбира се, знам, но къде по-точно?

Рицарят се прокашля:

— Нямаме право да ти кажем, господарке. Това е поверителна информация и ако я издадем, сигурно ще бъдем наказани.

— Дайте ми поне някаква следа, намек или ориентир. Поне нещичко.

Макар и очевидно изплашени, призраците се спогледаха и съзаклятнически си размениха тайни знаци.

— Обещаваш ли да ни освободиш?

Анаид не се поколеба нито за миг:

— Обещавам.

— А обещаваш ли на никого да не довериш откъде си получила сведението?

— Обещано.

Рицарят прошепна с тих и леко прегракнал глас:

— Там, където водите забавят хода си, а смъртните намират кончината си, пещери съединяват двата свята. Там ще ти заговори гласът на Селене, ти ще я чуеш, но няма да ти е разрешено да я видиш.

— Ще зърнеш само отражението ѝ във водата — добави дамата.

Анаид сама си направи извод:

— За Черната лагуна ли става дума? Това ли е?

За нейно най-голямо изумление обаче рицарят и дамата се престориха на невероятно изненадани.

— Не знаем за какво говориш, хубаво дете.

— Как така не знаете? Нали току-що ми казахте...

— Кой, ние ли? — възкликна дамата.

— Грешиш, красавице. Нищичко не сме ти казали.

На Анаид ѝ писна.

— Какъв е смисълът да отричате! Преди малко говорехте...

— Не сме говорили.

— Само си внушаваш.

— Или сънуваш.

— Та аз ви чух!

— Наистина съжаляваме, прелестно дете.

— Дъще на Селене.

— Внучке на Деметер.

Анаид се разсърди:

— Я вървете по дяволите!

И пред сащисания ѝ поглед двата духа се изпариха.

Анаид нямаше никакво желание да ги призовава отново. Беше ясно като бял ден, че те или съжаляваха, че са проговорили, или това беше част от лъжовния им начин да не съществуват. Още утре щеше да отиде до Черната лагуна.

И докато се мъчеше да заспи, в главата ѝ се въртеше един и същи глупав въпрос. Беше от тъпите, безсмислени въпроси, които те разсейват и отвлечат вниманието ти от сериозните и трудни за разрешаване въпроси, но не те оставят да заспиш.

Всъщност съществува ли това „по дяволите“?

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

ПЪТЯТ КЪМ СЕЛЕНЕ

ПРОРОЧЕСТВОТО НА ТРЕБОРА

*Благородно злато, изваяно от мъдри слова,
предназначено за ръце, които още не са
родени,
скръбен изгнаник, прокуден от света
по волята на майката О.*

*Тя така пожела.
Тя така реши.
Скрито ще останеш в дълбините на
земята,
докато не настъпи мигът, когато
небосводът
засияе и небесните тела поемат своя път.
Тогава и само тогава земята ще те
изхвърли от
недрата си.
Покорно ще отидеш в бялата ѝ длан
и ще я обагриш в червено.*

*Огън и кръв неразделни ще бъдат
в скиптъра на властта на майката О.
Огън и кръв за избраницата, която ще
притежава
скиптъра.
Огън и кръв за избраницата, която ще бъде
притежавана от скиптъра.*

*Скиптърът на О ще властва над
потомките на О.*

Анаид си обу ботушите, нахлупи си шапката и се зае да натъпче добре раницата. Сложи малко хляб и сирене, няколко портокала, шепа изсушени плодове и малка бутилка с вода. Пътят до Черната лагуна щеше да ѝ отнеме около два-три часа, но нямаше представа колко време ще ѝ се наложи да остане там, докато успее да се свърже със Селене.

Баба ѝ Деметер я беше научила, че предпазливостта никога не е излишна. Планината крие опасности и наказва неразумно смелите. Бдителността трябва да е първият съветник на всеки, дръзнал да я предизвика, понеже онези, които не умеят да изтълкуват правилно или нехайно пренебрегват знаците и предзнаменованията за грозящите ги опасности, в крайна сметка заплащат с живота си. Когато се появяха в Урт, нарамили огромните си раници, любувайки се разсеяно на гледката, Деметер я учеше да забелязва предупрежденията ѝ и да ги разгадава. Двете бяха толкова запалени по планината, така лудо влюбени в природата, толкова безразсъдно дръзки в желанието си да покоряват планинските върхове, че в крайна сметка за всичко друго оставаха слепи и глухи. Някои дори ги връхлиташе лудост, обземаше ги опиянението от височините и в безумния си стремеж губеха пръсти, ръце, крака и живота си дори. Деметер ѝ беше разказвала истории за измръзнали планинари, станали жертва на преспите, за поразени от гръм, за хора, които са се отклонили от пътя и са се изгубили, за други, паднали отвисоко в урва или пропаст, и за такива, които са били разкъсани от вълците. Ако Деметер беше жива, щеше да я накара задължително да включи в багажа си кибрит, свещи, въже, бинт, компас, вълнена шапка, качулка, сигнална ракета и пуловер. Анаид обаче, по неволя, се видя принудена да вземе нещо съвсем непредвидено.

— Аййй! — извика изплашена, едва излязла от къщата.

Някаква космата топка скочи на гърба ѝ и като заби нокти, се вкопчи здраво в раницата. Беше Аполо, игривото котенце, на което не

му се оставаше само, без Анаид, и се метна отгоре ѝ от закачалката в антрето.

— Лошо коте! — скара му се Анаид. — Не може да дойдеш. Оставаш. Слизай веднага.

Аполо обаче си правеше оглушки.

— Мяуууу, мяу, мяяяяяяяяуу! — смъмри го на котешки език Анаид, с отличен акцент.

Аполо наостри ушета, смаян, че господарката му го бе нахокала на собствения му език, и измяука, за да се извини за лекомисленото си поведение:

— Мяу, мииеу!

Анаид прие извиненията му с усмивка и го погали по гърба. Тя не беше толкова изненадана, колкото котето. Често ѝ се налагаше да потиска порива си, за да не зацвърчи като врабче, да не заблее като овца, да не закудкудяка като кокошка или да не зареве като магаре. Рано предишната сутрин например, като най-скорошна случка, бе отвърнала на петела на доня Енграсия с две оглушителни кукуригания, за да го накара да млъкне, понеже беше прекалено шумен. После дори леля ѝ Криселда се оплака, когато стана, понеже я бе събудил още по изгрев-слънце, без да знае, че всъщност това бе дело на племенницата ѝ. Анаид не смееше да признае на леля си Криселда, че разбира езика на животните и дори, както бе установила отскоро, може да разговаря с тях. Докато ги слушаше, което беше неин дълг, си бе дала сметка, че никоя от останалите магьосници не ги разбираше. С изключение на вълчия вой, собственият ѝ клан беше неспособен да дешифрира дори най-обикновен кучешки лай.

Бедата бе, че Анаид накрая се разчувства пред жалното мяукане на Аполо, и то именно защото го разбираше. На писанието не му се оставаше само, а и леля Криселда все нещо го гълчеше. Тя въздъхна примирено и го пхна в раницата, като му заобяснява на котешки:

— Добре. Можеш да дойдеш, защото си мъничко и никак не тежиш, но когато нашишкавееш — край! Няма да те вземам.

После пое на път с мисълта, че това е добро предзнаменование. Сега, когато умееше да тълкува знаците в света, който я заобикаляше, осъзнаваше, че нищо не е случайно. Компанията на Аполо щеше да ѝ е добре дошла. Нямаше да се чувства толкова самотна.

За нещастие, не се доверяваше на никого. Беше заблудила леля си Криселда, като ѝ каза, че отива на екскурзия с класа, а в училище излъга Гая, като ѝ смотолеви неясно колко леля ѝ Криселда имала нужда от нея.

Долавяше нещо странно в поведението на Криселда. ВИЖДАШЕ знаци, които я караха да мисли, че лелята няма да ѝ помогне в решението ѝ да се свърже със Селене и може би дори ще ѝ попречи да го стори. Не се доверяваше напълно и на Елена, нито на Карен, а що се отнася до Гая, вече започваше да се съмнява дори в предаността ѝ към племето.

За миг, само за части от секундата през мисълта ѝ премина сянка от съмнение, което сериозно я разтревожи.

Възможно ли беше Гая да е Одиш?

Прекося моста и бавно се заизкачва, минавайки по пряката пътечка, която криволичеше нагоре по източния склон на планината и водеше към прохода. Катереше се по стръмния скат, оставяше долината в краката си и все повече се убеждаваше, че приглушената светлина, която в последно време помрачаваше ведрите пролетни утрини, съпроводена от постоянна ниска мъгла, беше много, ама много особена.

Откакто майка ѝ изчезна, откакто пристигна леля ѝ Криселда, Анаид непрекъснато откриваше промени в заобикалящия я пейзаж. Понякога въздухът не ѝ достигаше, беше станал тежък и разреден, загубил свежестта и прохладата си. Друг път забелязваше, че утринната светлина е някак мътна, сивкава и без контрасти. От гората, от пещерата и от селището не се виждаше нищо в далечината, сега обаче беше готова да се закълне, че долината изглежда като омагьосана и е като призрачна нереална картина. И това не се дължеше на природно явление.

Продължи напред с неприятното чувство за нарастващо вътрешно безпокойство. Предусещаше, че приближава някакво лошо, криещо опасности място, и не искаше да поглежда назад. Почти беше стигнала до прохода, който свързваше долините, а в миналото местните жители го бяха използвали, за да прекарват контрабандна стока, натоварена на мулета. От раницата Аполо жално замаяука.

Страхуваше се. Анаид също. Докато накрая, вече стигнала високото, спря. Не можеше да продължи. Беше ѝ невъзможно да прекоси прохода, нещо ѝ пречеше да помръдне краката си — натежали като олово, се бяха толкова здраво сраснали със земята, че вече не можеше да ги повдигне. Не ѝ достигаше въздух и се задъхваше. Погледът ѝ се премрежваше и изпитваше силно желание да се обърне и побегне назад, да се отпусне на земята и да се търколи като камък надолу. Едва не се поддаде на импулса си, но образът на Селене я накара да остане твърдо на място.

За да продължи напред по пътя си, ѝ бе необходима сила, която не притежаваше. Впрегна цялата си воля, за да надмогне виенето на свят, което я зашеметяваше и ѝ подкосяваше краката. Още малко, и да падне. Трябваше да се пребори с чувството за безсилие, нуждаеше се от подкрепа, от тласък, от нещо, което да ѝ вдъхне увереност, че може да преодолее трудностите.

В този момент долетя пчела, която ѝ показва решението на проблема. Наистина пчелата описа няколко кръга около главата ѝ, а после литна пред нея с бръмчене и с лекота преодоля препятствието. Анаид ясно разбра посланието ѝ. Говореше на посестримите си и им известяваше, че се връща в кошера. Нямаше нищо опасно.

Точно от това се нуждаеше Анаид — да се увери, че страховете ѝ са неоснователни и ѝ трябва само кураж, за да стигне дотам, накъдето беше поела.

И така, тя сви юмруци, стисна зъби, вдигна крак и направи стъпка напред, после още една и още една... Закрачи все по-уверено, все по-твърдо. Напредваше с мисълта за Селене, за косите ѝ, за смеха ѝ, за ръцете ѝ, и това я караше да се чувства изпълнена с жизненост и сили. Скоро походката ѝ стана по-лека, разкрачът по-широк, с малки подскоци премина в ускорен ход и накрая в бяг.

Анаид тича, тича дълго, чувствайки как разчупва бариерата. Първо усети нещо твърдо, студено, като гъста мъгла, с плътността на леда на езерото, когато замръзне. Блъсна се в него и чу пращане. Все едно се бе ударила в стъкло, но не се уплаши и навела глава като бик, готов за атака, почувства как нещо около нея се пропуква. Това я окуражи, даде ѝ сили да върви напред без страх, обаче като направи последната крачка, усети остро пробождаване в левия крак, подскочи и падна на земята, превита от болката.

Беше успяла! Каквато и да беше невидимата стена, която бе преодоляла, сега чувстваше свежестта на пролетния въздух по лицето си, наситения мирис на цъфнала калуна и топлите слънчеви лъчи, сияйни и щедри, а не помътнени и процеждащи се. Барьерата, изпречила се на пътя ѝ, се беше срутила при удара с тялото ѝ. Дали беше някакво заклинание? Беше почти сигурна, че става дума за магия, която собственият ѝ клан бе направил, за да я защити. А сега тя я беше развалила.

Беше го сторила обаче в името на добра кауза, за да се свърже със Селене. Направи опит да се усмихне и да си даде кураж. Аполо подаде глава от раницата, поздрави я с мило „мяу“, а Анаид нежно го погали. Не беше сама, бяха преминавали препятствието двамата. Само едно нещо я смущаваше. Дали беше пръснала на парчета стената, или само я бе пропукала?

Изправи се, решена да провери, но тутакси отново падна, виеща от болка. Кракът ѝ! Сякаш бодлива тел ѝ бе откъснала парче месо.

Внимателно нави крачола на панталона и с огромна изненада установи, че няма и следа от нараняване. Кожата ѝ бе гладка и непокътната, не кървеше, нито имаше белег от порязване, макар че ясно си бе представила как острието се забива и разпаря плътта ѝ. Дали не беше само плод на въображението? Или самовнушение. Отново опита да се изправи, но краката едва я държаха. Прехапа устни, за да понесе ужасната мъчителна болка. Трябваше да направи нещо, да се успокои, чувстваше, че се отчайва и не предприеме ли нещо, щеше да изгуби съзнание.

Преди много време Деметер ѝ беше обяснила, че просветлението, или връщането на разсъдък у някои болни, е дар свише, който идва единствено в извънредни случаи, при много голяма опасност. Тялото обявява тревога и изпраща сигнали към мозъка, активирайки всички връзки на нервните клетки. Зрението, слухът, обонянието и осезанието се изострят до неподозирана степен.

Изглежда, точно това ставаше с нея сега или пък притежаваше рядко качество, което ѝ позволяваше да активира сетивата си, когато наистина го искаше или при крайна нужда. Работата беше там, че надуши гъбите, скрити под окапалите листа, под дъба. Долази и ги изрови. Обонянието и зрението ѝ не я бяха излъгали. Отбра онези, които Деметер я беше учила да използва за успокояване на болката, за

преминаване от едно състояние на съзнанието в друго и за свестяване при припадък.

Ефектът зависеше от поетото количество, така че Анаид лизна шапчицата на петнистата гъба и чрез слюнката упойващото вещество бързо се разля по тялото ѝ, като предизвика усещане за много приятен гъдел. Пак близна внимателно и разтърка крака си, шепнейки някакви повтарящи се думи, които беше чувала баба ѝ да произнася в подобни случаи. Нараненият крак се повлия от лечебното въздействие на гъбата и на ръцете ѝ. След няколко минути болката напълно изчезна.

Забрани на Аполо да я докосва, пхна гъбата в раницата си и се приготви да продължи.

Погледна назад. Нищо не подсказваше за вероятно основание да се съмнява, че няма да успее да се върне по същия път. Погледна си часовника. Оставаше ѝ още час път до лагуната. Разумно ли бе да продължава напред? Дали не постъпва като откачените планинари, които независимо от острия северен вятър, натежал от мрачни предзнаменования, невъзмутимо продължаваха изкачването към върха, където ги застигаше смъртта?

Вслуша се във вътрешния си глас и последва съвета на инстинкта си. Барьерата, която бе успяла да счупи, не беше предупреждение от планината. Беше сигнал за нечисто дело, плод на магия. Чувстваше, че вече е близко до Селене и единствено трябва да следва пътя си неизменно напред.

Стигна до Черната лагуна, когато слънцето вече беше високо в небето. Беше се придвижвала по-бавно и по-трудно, отколкото бе предполагала. Чувстваше се изчерпана, съсипана от умора и глад, но вътрешно удовлетворена, и седна върху скала край тръстиката, откъдето виждаше цялата панорама.

Лагуната беше мрачна, а водата — възтъмна от тинята и растителността. В тази извивка на долината, която водеше до езерата, реката забавяше ход и се разливаше на хиляди лъкатушещи завои, които се вдаваха във всички кътчета и проникваха в тайни пролуки. Така шупливата почва се превръщаше в кал и непредпазливите лесно можеха да паднат в плен на лепкавата тиня. Анаид нямаше никакво

намерение и тя да стане нейна жертва. Щеше много да внимава и да избягва блатистите места.

Вдигна Аполо, удобно разположен на раницата, и си извади сандвича и бутилката с вода. Трябваше да се подкрепи, за да има сили да посрещне трудностите по пътя към изпълнение на задачата, която си бе поставила.

Започна да дъвче бавно, наслаждаваше се на всяка хапка. Унесе се в приспивните ласки на вятъра, вслушана в шепота на тръстиката. В далечината, отскачащ в стръмните склонове на планинския връх, се чуваше крясъкът на орела, който се виеше във висинето, готов да се стрелне и да сграбчи в нокти плячката си. Почти без да осъзнава, Анаид му отвърна.

Ама че работа! Правеше все по-смахнати неща.

Дали не се превръщаше в някакво чудато животно?

Колкото повече потъваше в магията, толкова по-ясно осъзнаваше, че е точно така.

Като дете беше странна, после постепенно се бе превърнала в също толкова необикновено момиче, а като магьосница несъмнено беше рядко срещан екземпляр.

Реши да не мисли за това. Беше похапнала, беше си починала и бе дошъл моментът да се опита да установи контакт със Селене. Но как? И докато прибираше в раницата смачканата салфетка от сандвича, се натъкна на гъбата.

Дали беше случайно? Криселда я беше учила, че няма случайности. Предметите, хората или обстоятелствата, с които се сблъскваме, не се изпречват на пътя ни без причина. Важното е да разбереш защо се е случило и как най-добре да го използваш. ДА РАЗЧИТАШ света около себе си, беше сложна работа. Гъбата чакаше нея и само нея. По някаква причина се беше озовала в нейната раница и сега, като бръкна и я намери, искаше нещо да ѝ каже. Казваше ѝ: „Ето ме, изяж ме.“

Ами да, разбира се! Гъбата беше пътеводната ѝ светлина, тя щеше да я заведе при Селене. Сега вече не ставаше дума само лекичко да я близне, а да я изяде цялата.

Анаид отхапа парченце и благоразумно изчака малко, всъщност само миг, увиснал във времето, но той промени съзнанието ѝ, даде ѝ

нов, различен поглед и ѝ вдъхна нужната смелост, за да посрещне опасностите, които криеше лагуната.

ХЕМ БЕШЕ ТЯ,

ХЕМ НЕ БЕШЕ СЪЩАТА.

Анаид се изправи, взе си брезовата пръчица и изръмжа строго на Аполо с нетърпящ възражения тон, за да го предупреди да не е посмял да я последва. Тръгна внимателно, като опипваше почвата под краката си с протегнатата напред пръчка. Трябваше да потърси мястото, където, според призраците, се свързваха двата свята.

Придвижваше се от скала на скала, бавно, много бавно, абстрахирана от слух, зрение и осезание. Следваше инстинкта си, водена от пръчицата, която се поклащаше ту насам; ту натам и я насочваше накъде да върви, в един момент пръчицата спря да потрепва, замръзна неподвижно, за да ѝ покаже, че точно това е мястото, което търси.

Анаид затананика напев от древен ритуал, като махаше ритмично с пръчицата си. Преминавайки в някакво състояние на транс, тя се отдели от тялото си и се потопи в спомените си за Селене, потъна в скъпите видения от миналото — образа на Селене, гласа ѝ, наситеночервения цвят на косите ѝ, белотата на усмивката ѝ, крепката ѝ презгърдка. Анаид я призова, извика многократно името ѝ и с цялото си сърце горещо пожела да я види, да я докосне, да я чуе. Чувстваше, че е близо до нея.

И внезапно дойде пропадането.

Анаид почувства под краката си само една всеобхватна бездънна празнота.

Пропадаше. Пропадаше безкрайно дълго в нищото.

Падаше все по-бързо, все по-стремително и шеметно, обгърната от тишина и пълен мрак.

Пикираше надолу, летейки презглава в някаква бездна. Страхът я беше стиснал здраво в клещите си и парализираше тялото ѝ.

Така пада дълго, дълго време, което ѝ се стори цяла вечност, и докато потъваше в нищото, несигурна и носена като нищожна прашинка, отчаяно заопипва празното пространство около себе си, търсейки нещо, за което да се хване.

И тъкмо вече беше на път да се отчае напълно, когато неочаквано чу тъничко мяукане. Аполо! Котето не я бе послушало и

сега пропадеше заедно с нея. О, не! Аполо!

Анаид забрави за себе си, с мъка впрегна всичките си останали сили, които вече я напускаха, и успя да сграбчи Аполо. Не беше чак толкова трудно. В момента, в който съсредоточи мисълта си само върху писанчето и протегна ръце, за да го хване, усети как пропадането се забавя и започва да губи скорост.

Страхът...

В момента, в който спасяваше Аполо, беше забравила за страха. Значи това било! Пропадаше в бездната, понеже се страхуваше!

Тя гушна треперещото телце на Аполо и нежно го зауспокоява, като го залюля в прегръдката си.

Тогава разбра, че срещата с майка ѝ зависи само от нейната решителност.

Сега не се страхуваше. Копнееше да види Селене. Не я плашеха нито несигурността, нито тъмнината. Не се боеше нито от празнотата, нито от нищото. С непоклатима сила на волята протегна длан и я призова отново.

И наистина, появи се една спасителна ръка...

Анаид се хвана за нея и увисна в празното пространство. Затаи дъх, когато позна ръката, спряла падането ѝ. Беше гладка и студена, но бе ръката на Селене. Позна я по миризмата, макар на допир да беше променена — бе напрегната и трепереща, някак плаха, сякаш всеки миг щеше да се отдръпне. Но не го направи, понеже желанието на Анаид да я задържи беше толкова силно, толкова мощно, че дори ръката на Селене му се подчини.

Най-сетне Селене проговори. Гласът ѝ прозвуча несигурен и треперлив, също като ръката ѝ и като пространството, което сега обитаваше. Мракът бе просмукал гласа ѝ и му бе отнел жизнеността и свежестта, които Анаид познаваше отпреди.

— Не идвай, Анаид, не ме търси. Бягай оттук, Анаид, не се приближавай повече.

Въздействието на тъжния глас и разтрепераната ръка се оказа по-силно от волята на Анаид. Те я изтръгнаха от мястото ѝ, отблъснаха я, изхвърлиха я надалеч, много далеч от мрачната пропаст.

Мяукането на Аполо ѝ късаше сърцето. Аполо пропадеше надолу, докато тя, катапултирана нагоре към светлината, не

можеше нищо да стори, за да го спаси.

После всичко се размаза и Анаид изгуби съзнание.

Събуди се след часове, уплашена и със силни болки по тялото. Някой ѝ подаваше вода и я милваше по лицето.

— Мамо — прошепна в полусън.

Отвори очи и видя, че не е при лагуната. Намираше се при извора до пътя и ръцете, които я галеха, бяха на госпожа Олав.

— Най-последно. Как се чувстваш, миличка?

Анаид не можа да отговори веднага. Потръпна цялата, като си спомни за ръката, която я бе галила преди няколко часа. Беше студена, ледена, бе ръката на майка ѝ, но абсолютно безчувствена. Стисна юмруци толкова силно, че заби нокти в плътта и се разкърваха. Майка ѝ не я обичаше, беше я отблъснала. Селене я беше отхвърлила от себе си и ѝ бе забранила да я доближава.

— Студено ли ти е? Хайде, загърни се.

И я уви в едно одеяло, което извади от своя всъдеход. Анаид ѝ беше признателна за топлите грижи и почувствала се сигурна и защитена от завивката и от присъствието на госпожа Олав, се отпусна и се отдаде на чувствата си от срещата. Изхлипа, първо тихичко.

— Поплачи си, миличка! Наплачи се хубаво. Помага. Ще ти олекне.

Анаид нямаше нужда да я подканят. Остави се госпожа Олав да я залюлее в прегръдката си и горко заплака, разтърси се в ридания, които ставаха все по-силни, все по-драматични. Плачеше, понеже майка ѝ я бе отблъснала от себе си, беше загубила котенцето си, чувстваше се самотна и беззащитна в света, който винаги бе смятала за сигурен, а сега ѝ се струваше изпълнен с клопки и опасности. Плачеше, понеже не беше справедливо толкова да не ѝ върви. Първо да загуби баба си, после да изчезне майка ѝ, а сега земята да погълне и котето ѝ. Плачеше, понеже беше грозна, никой не я обичаше и вечно допускаше грешки.

Наплака се достатъчно за миналите нещастия и за всички беди, които може би тепърва я очакваха, и постепенно се почувства по-спокойна.

— Благодаря — изрази признателността си към госпожа Олав за топлотата и вниманието.

Точно от това се нуждаеше. От нежна прегръдка, в която да се сгуши, и от две топли живи ръце, за да стопят леда, сковал сърцето ѝ.

Госпожа Олав ѝ отвърна с очарователна усмивка:

— Гладна ли си?

Внезапно Анаид осъзна, че се е стъмнило и леля ѝ сигурно вече я търси.

— Трябва да се прибирам у дома!

Изправи се и с изненада установи, че кракът не я боли. Госпожа Олав се опита да я спре:

— Почакай, може нещо да си си счупила, изглежда си падала в потока. Нека видя.

Докато госпожа Олав я караше да раздвижи ставите си една по една, Анаид забеляза, че е вир-вода, с разкъсани дрехи и с тяло, цялото в натъртвания и контузии.

— Нищо ти няма. Истинско чудо е. Хайде, ще те заведа вкъщи. Ей там е колата ми.

Благословена да е госпожа Олав! Дискретна, нежна и благоразумна.

— Как ме открихте?

— Не помниш ли, че се бяхме уговорили да се срещнем тази вечер?

Анаид напълно бе забравила.

— Съжалявам.

— В градчето ми казаха, че са те видели да тръгваш сама към лагуната рано сутринта. Ти не се връщаше, уплаших се и тръгнах да те търся. Намерих те до пътя в безсъзнание.

Първият импулс на Анаид бе всичко да ѝ разкаже, но се въздържа. Госпожа Олав ѝ помогна да се качи в колата.

— Искаш ли да споделиш какво стана?

Анаид поклати отрицателно глава. Не беше наясно откъде да започне.

— И за какво са тези сълзи?

— За моето котенце, паднахме заедно.

— О, клетото то. Ще ти подаря друго.

— Може да се е изгубило в планината.

— Искаш ли утре да го потърсим?

Анаид се усмихна обнадеждена.

— Ще го направите ли за мен?

— Разбира се! Иска ли питане! С „Ленд Роувъра“ ще стигнем за няколко минути. Утре е събота и не си на училище. Ще дойда да те взема след закуска, а после може да обядваме заедно при езерата.

Анаид почувства как сърцето ѝ се изпълва с щастие.

— Не носи храна. Аз ще имам грижата за пикника.

Леля Криселда я посрещна радушно, но нищо повече. Анаид усещаше нейната доброжелателност и мила загриженост, но не и опората, която ѝ даваше госпожа Олав.

Кристине Олав ѝ даваше сигурността и дълбоката привързаност, от които се нуждаеше.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

КОЯ ВСЪЩНОСТ Е ГОСПОЖА ОЛАВ?

Анаид отвори вратата на къщата, като си тананикаше песничка. Госпожа Олав я беше прегърнала *истински*, беше я разбрала *истински* и я беше накарала да забрави напълно огорчението и отчаянието си от това, че майка ѝ я бе отблъснала.

Блажената ѝ усмивка обаче тутакси угасна при вида на свъсените погледи на четирите разтревожени жени, които я хванаха в полет, вкараха я в хола, притиснаха я до стената, затвориха зад нея всички врати и прозорци и здраво ги залостиха.

После една през друга я засипаха с въпроси, като се надпреварваха и се надвикваха. Анаид едва успяваше да различи гласовете им във всеобщата какофония.

— Какво ти стори?

— Откога е това познанство?

— Ти какво ѝ каза?

— Тя обеща ли ти нещо?

— Нещо поиска ли от теб?

— Някакво име спомена ли?

Анаид си запуши ушите. Всички приказваха едновременно, превъзбудени, сърдити и абсолютно паникьосани.

Анаид помисли, че говорят за премеждията по време на нейната одисея.

— Успях да говоря с нея, но тя ме отблъсна.

— Ами! Та нали те видяхме да слизаш от колата ѝ!

Анаид нищичко не разбираше.

— За кого говорите?

Гласът на Криселда се извиси над останалите:

— За Кристине Олав, разбира се!

Анаид се ядоса:

— Шпионирате ли ме?

— Де да бяхме го сторили! — възкликна Карен.

Анаид се почувства ужасно. Единственото, което ѝ създаваше радост и я караше да се чувства щастлива — приятелството ѝ с Кристине, сега изведнъж се оказваше не по вкуса нито на леля ѝ, нито на нейните приятелки.

— Вижте я само на какво прилича! Цялата е в контузии. А дрехите ѝ?

— Сама паднах. Нея тогава я нямаше. Тъкмо влязох в контакт със Селене и...

В този момент обаче никой не се интересуваше от Селене.

— Как те откри?

— Значи се срещате?

— Всички са го знаели освен нас, задръстенячките!

— Видяхме те да слизаш от колата ѝ!

Анаид почервения като домат.

— Дори да не ви харесва, възнамерявам да продължа да се виждам с госпожа Олав. Имам пълното право сама да си избирам приятелите, имам правото да...

— Та тя е Одиш, глупаво дете! — прекъсна я Гая.

Анаид зяпна, онемяла от изненада. Пledoарията в защита на човешките ѝ права — която така добре ѝ беше хрумнала, замръзна на устните ѝ и думите увиснаха недоизречени.

Не, не може да бъде! Беше абсурдно госпожа Олав да е Одиш. Разгадала мислите ѝ, Карен я хвана за ръцете.

— Анаид, знам, че сега не вярваш нито думичка от това, което ти говорим, но колкото и глупаво да ти се струва, моля те, спомни си дали ти е подарявала нещо.

Абсолютно недоумяваща, Анаид посочи гривната, която госпожа Олав ѝ беше подарила преди седмица.

— Веднага я свали от ръката си — заповяда Елена. — И я остави тук — показва ѝ масата.

Анаид се поколеба. Отказваше да повярва на думите им. Не, госпожа Олав я обичаше, госпожа Олав я закриляше, госпожа Олав я прегръщаше, защото изпитваше топли чувства към нея, защото беше сърдечна и мила жена. Не, не може да е Одиш. Все пак свали гривната.

Веднага щом я сложи на масата, Елена протегна ръце над нея и занарежда молитва, обърнала очи като в транс. Пръстите ѝ потрепваха, подобно на сензорно устройство, и същевременно се спускаха бавно,

съвсем бавно надолу към гривната, докато в един определен момент застинаха неподвижни, сякаш се бяха блъснали в преграда. Елена тихичко ахна и обърна пред очите на всички опърлените си длани. Анаид изтръпна от ужас. Криселда, Карен и Гая се скупчиха около Елена, протегнаха ръце и всички заедно подеха същата монотонна молитва. Малко по малко четирите чифта ръце постепенно се приближаваха до гривната, надвивайки магията, изгорила преди малко Елена. Анаид забеляза силното въздействие и се удиви на огромната мощ, която излъчваха четирите заедно. Без да се поколебае, се присъедини към тях и съсредоточи цялата си воля в общото усилие да превъзмогнат съпротивата на тази невидима сила — сега тя я чувстваше като нажежена стомана, сходна, но противоположна като усещане на препятствието, която бе преодоляла тази сутрин в пролива при лагуната. Само след миг съпротивата бе отблъсната и магията се разпадна в нищото.

— Благодаря — въздъхна Елена напълно изтощена.

Анаид се въздържа от коментари. В устата ѝ киселееше.

Беше опитала тръпчивия вкус при развалянето на вълшебство.

— Защо сте толкова сигурни, че е Одиш?

— Ние възрастните Омар, които сме посветени, можем да различим една Одиш от пръв поглед.

— А децата и момичетата не могат ли?

— Вие не. Затова се нуждаете от защитен щит. Не само че не можете сами да се предпазите, а дори не можете да ги различите.

— И как се разпознават?

— По миризмата.

— По гласа.

— По погледа.

— С времето ще се научиш.

— Няма начин да ги сбъркаш.

— О, да, несъмнено.

Тогава... е ясно. Госпожа Олав искаше да ѝ изпие кръвта. Значи я примамваше с хитрост, за да си присвои силата ѝ? Искаше да си послужи с младостта ѝ, за да подхрани красотата и гладката си кожа?

Не.

Просто не можеше да го приеме. Само допреди няколко минути вярваше, че щастието е да склони глава на гърдите ѝ и да се унесе

сладко под галещата ласка на гласа ѝ.

Значи е била в опасност?

Кристине беше самата нежност от плът и кръв. Не се страхуваше от нея. Напротив, бе запленена от обаянието ѝ. Беше толкова омагьосана и заслепена от чара ѝ, че щеше безропотно да ѝ се поддаде и по най-глупавия начин доброволно да ѝ се принесе в жертва.

Такава ли била тактиката на Одиш?

Беше станала жертва на измама. И ѝ трябваше време да го осмисли, да подреди чувствата си и да преживее жестокото разочарование.

Карен не я оставяше на мира:

— Има ли още нещо, Анаид?

— Спомни си.

— Да си яла нещо в нейната компания? Да ти е предлагала да опиташ нещо предварително приготвено, което тя ти е донесла?

Анаид се усмихна насила.

— Не. Обикновено сядахме да хапнем нещо в заведението на Роса.

В това отношение беше проявила предпазливост. Деметер от дете я бе учила никога да не приема от непознати каквито ѝ да било сладкиши, лакомства или ядене. Беше приела гривната, но отказа захаросаните круши, полети с ликьор, които госпожа Олав беше купила за нея. Внезапно се сети.

— Бонбоните! Тя ми ги подари, но понеже не обичам бонбони, ги оставих тук някъде.

Криселда пребледня и се хвана за корема.

— Аз ги изядох. Всичките.

Елена я поправи:

— Не всичките. Аз налапах два-три, тайничко.

Карен и Гая си отдъхнаха облекчено: не обичаха сладко.

Леля Криселда, силно обезпокоена, се помъчи да забрави за бонбоните и продължи да разпитва:

— Само на обществени места ли се срещахте? Не ти ли е предлагала да отидете двете сами в гората, при езерата или на друго уединено място?

Анаид поклати глава:

— Канехме се утре да ходим до езерата.

Криселда си скубеше косите.

— Каква глупачка съм била! Да я оставя да излиза без защита. Без надзор. Моя е вината. А и тези бонбони...

Анаид също се срамуваше от поведението си. Беше държала в тайна приятелството си с нея. И защо? Дали самата госпожа Олав не ѝ беше внушила да крие познанството им? Ами да, разбира се. Също както ѝ бе подхвърлила идеята да действа на своя глава и да омагьоса Марион и ѝ бе втълпила да се скара с леля си заради майка си. Такава ли била тактиката ѝ? Да сее раздор?

— Утре рано сутринта ще мине да ме вземе.

Леля Криселда я прегърна.

— Утре двете с теб ще бъдем много далеч.

После с много сериозен тон Карен ѝ зададе въпрос, който прозвуча толкова зловещо, че кожата на Анаид настръхна:

— Кажи ми, Анаид, в сънищата си или по-точно в кошмарите си да си имала видение, че малка остра кама се забива в сърцето ти и ти причинява остра, пронизваща, много силна болка?

Криселда пристъпи напред и тръсна глава:

— Не съм видяла нито капчица кръв по дрехите ѝ. Това не бих пропуснала да забележа.

Анаид също отрече, но Карен искаше да провери, без да отлага нито секунда.

— Съблечи се. Искам да те огледам сантиметър по сантиметър. Видът ти никак не ми харесва.

Анаид си свали фланелката, панталона и тогава на свой ред възкликна, като сочеше сутиена си:

— Тя ми го подари!

Четирите жени отново категорично отказаха да го докоснат.

— Свали го и го остави на пода.

Анаид, разтреперана, го хвърли на земята.

— Купи го от галантерийния магазин на Едуардо — поясни, макар в момента сама да не го вярваше.

Гая предпазливо го разглежда.

— Няма етикет, нито марка, а и никога не съм виждала подобен модел. Прекалено оригинален е за кинкалерията на Едуардо.

— Някога да си мечтала да имаш точно такъв сутиен? — подпита я Криселда.

— Помисли добре. Сигурно си видяла някъде нещо подобно като модел, което много ти е харесало? Така трябва да е било.

— Жените Одиш притежават способността да възпроизвеждат нашите желания и да ги материализират.

— Но как? — изплашено попита Анаид.

— Служат си с информация, получена от мъртвите, от призраците, които знаят всичко.

Внезапно Анаид си спомни, че една нощ в стаята си беше прелиствала модно списание, в което бе видяла подобен модел. Затвори очи и извика картината в съзнанието си. Беше легнала и мислеше за Селене. Тогава в списанието видя бельото върху млада манекенка и ѝ хрумна, че ако си го бе поискала, Селене щеше да ѝ го подари. Беше сама, макар че... на килима лениво се бе изтегнал страхливият рицар, а зад пердетата подигравателно се хилеше невярната дама.

Това означаваше, че чисто и просто рицарят и дамата я шпионираха и можеха да четат мислите ѝ или дори... да отгатват желанията ѝ. Нещастни жалки същества!

— Да — отговори тя с нотка на досада в гласа. — Мечтаех си за много подобен сутиен.

— Знаех си.

Едва изрекла тези думи, Криселда извади ясеновата си пръчка и я размаха във въздуха, пробвайки разни заклинания, за да развали магията.

Криселда и Гая опитваха всевъзможни вълшебства и магии, а Карен се зае щателно да огледа Анаид, започна от гърдите ѝ, после гръдния кош, прокара показалец по кожата ѝ, като изследва всяка подутина, всяка раничка, колкото и незначителна да изглеждаше. И макар ръцете и краката ѝ да бяха покрити със синини и с белези от драскотини, то гърдите ѝ бяха невредими. Откри пъпчица от ухапване от комар, но не и дупка, през която да може да се изсмуче кръвта от сърцето ѝ.

— Навреме се намесихме — въздъхна облекчено Карен. — Къде падна?

Анаид отговори съвсем искрено:

— Не знам.

В този момент Криселда и Гая успяха с вълшебствата си. От мечтания сутиен започна да излиза гъст пушек, от което двете жени шумно закашляха, запушиха си носа с кърпичка и енергично размахаха ръце, за да разсеят дима. На върха на пръчицата на Криселда остана да тлее най-обикновен сутиен, бял и безличен. Този, който всъщност госпожа Олав беше купила от Едуардо. Десенът и моделът бяха чиста оптическа измама.

Тогава Анаид проумя.

— Защитният щит!

— Точно така! — потвърди Елена. — Не че нашите магии не са подействали. Просто ти си носела този сутиен.

Криселда, без дори да си изчисти лицето, почерняло от пушека, насочи ясеновата си пръчица към Анаид.

— Анаид, дишай дълбоко и не мърдай.

И произнесе заклинанието.

Анаид почувства тежест и остро парене в гърдите, които стегнаха като в клещи ребрата ѝ, почти щяха да ги смажат. Помисли, че след секунди ще я отпусне, но притискането постепенно се засили, докато накрая усети, че не може да си поеме дъх, инстинктивно проточи врат и отвори уста, заставена от нуждата от кислород.

Карен се намеси:

— Но какво правиш, Криселда? Не виждаш ли, че се задушава.

И размахна над главата ѝ пръчицата си, като охлаби защитния обръч. Но за кратко. Гая дойде на ход, като заби финалния удар и сложи край на заклинанието.

Анаид почувства силно придърпване и едно твърде неприятно притискане в гърдите.

— Това е ужасно! Отпуснете го малко.

— И дума да не става — отсече категорично Гая. — Особено в твоя случай.

— Гая е права. Всички сме минали през това и знаем, че защитата трудно се понася.

— И много притеснява, но е необходима.

— Умолявам ви — изплака Анаид. — Не издържам повече.

— Ще свикнеш — рече тихо Карен.

— Както и с много други неща, които ни се случват на нас, жените.

— И на магьосниците.

Карен отиде до телефона.

— Ще резервирам под фалшиво име стая за балнеосанаториума в долината. Утре с Криселда отивате там и ще се криете, докато госпожа Олав не изчезне от хоризонта.

Анаид се чувстваше като пленник, окован във вериги.

— Няма да стане. Трябва да намеря Селене. Днес влязох във връзка с нея, трябва да ѝ помогнем.

— Забрави за Селене.

— Ти си в опасност и трябва да се скриеш.

— Не бива да разговаряш с никого.

— Не трябва да излизаш сама.

— Не трябва да използваш магическите си способности без наше разрешение.

На момичето вече му писна. Войната на нерви го довърши. Избухна в плач, тропайки с крака от яд и от болка.

— Не искам! Махнете от мен тази броня! Не искам да бъда магьосница!

Леля Криселда се разнежи:

— Същото казах и аз, когато майка ми направи на мен магия за защита.

Елена поглади корема си.

— И аз.

Гая се присъедини последна, лукаво усмихната:

— Аз също доста се съпротивлявах.

Слисана, Анаид изглежда една по една и четирите, без да е особено сигурна дали да ревне с пълен глас, или да избухне в смях.

Анаид изчака Криселда да заспи, измъкна се тихичко и отиде в пещерата, за да си вземе книгите с магиите, написани на древния език. Зае се внимателно да ги подбира. Не можеше да вземе всичките. Но пък толкова много неща имаше още да учи и да изпробва... Не устоя на изкушението и се поддаде на нездравото си любопитство, като хвърли поглед на илюстрации, които сама си беше забранила да поглежда отново. Бяха цветни рисунки на момичета Омар, останали безжизнени, след като Одиш им бяха изпили кръвта. Бяха

обезобразени, с изписан на лицата ужас, с гнойни язви, бели като платно, без капчица кръв, без коси и с ужасяващо осакатени тела. Сама си наложи да ги гледа, за да осъзнае, че госпожа Олав иска точно това да стори и с нея, и тогава щитът, който я стягаше така, че едва дишаше, не ѝ се стори толкова непоносим. Напротив, здравината и тежестта му ѝ вдъхнаха сигурност. Именно от нея се нуждаеше, за да остане насаме с мислите си, без чужда намеса и без някой да я шпионира.

Беше се размислила за духовете и бе стигнала до извода, че движението им е ограничено. Нито дамата, нито рицарят можеха да я последват в гората, не можеха да влязат и в нейната пещера. Вероятно бродеха само из местата, където са живели, където са намерили смъртта и където присъдата им е влязла в сила. Това я поуспокои.

Беше взела решение и илюстрациите от книгата само затвърдиха убеждението ѝ, че трябва да действа особено предпазливо и да не разкрива планове си на никого.

Върна се окуражена. Никак не беше лесно да доведе до успешен край онова, което си бе наумила, но то бе единственото разрешение.

Стараеше се да не вдига шум, влезе на пръсти в стаята си, извади сака си и сложи всичко, което ѝ хрумна, че може да ѝ потрябва. Прибави и документите си, книгите, а между тях пъхна плик, който взе от чекмеджето на шкафа. Накрая се постара да си осигури сериозно количество пари в брой, които лично бе изтеглила от спестовния влог на Селене, и зачака нетърпелива, седнала пред бюрото си, поглеждайки скришом часовника си, докато гризеше шоколадова бисквита и съчиняваше прощално писмо.

Минаваше полунощ, когато се появила. Първо рицарят, с физиономия на горчиво разкаяние, а след няколко минути и подигравателната дама. Анаид се престори, че не забелязва присъствието им, и продължи да хрупа с наслада бисквитата и да пише. Дамата се подсмихна и я погледна предизвикателно. Знаеше, че Анаид ще ѝ даде думата. Така и стана.

— Какво ти е толкова смешно?

— Към мен ли се обръщаш, прелестно дете?

— Че към кого друг?

Дамата поведе хорото, ръкомахайки:

— Хубавичко си помисли, преди да избягаш.

— Откъде знаеш, че се готвя да избягам? — попита Анаид, като се правеше на ударена.

— Ясно е като бял ден. Вече си се облякла, приготвила си багажа си, непрекъснато поглеждаш часовника си и пишеш някаква бележка.

Анаид все още имаше време, така че можеше да си позволи малко да разиграе дамата. Заслужаваше го, неверницата.

— Аз пък си мисля, че ти си тази, която често нощем си се измъквала от съпруга си, барона.

Дамата се изсмя, без да се разсърди ни най-малко.

— Ех, хубави времена бяха! Бях млада и влюбчива — въздъхна тя. — А да знаеш как тежат годините... толкова хилядолетия.

Рицарят поиска думата, преди дамата да е започнала да разказва за безкрайните си любовни авантюри.

— Може ли?

— Говори, страхливи рицарю — с коварна любезност благоволи да му даде разрешението си Анаид.

— Мисля, че бъркаш, хубава девойко.

Анаид си облиза пръстите, оплескани с шоколад.

— За какво да бъркам?

— За това, че бягаш от тези мили, любезни дами, които така те закрилят и ти желаят само доброто.

— За госпожа Олав ли говориш?

Рицарят и дамата се спогледаха с трагичен вид.

— Много добре знаеш, че говоря за леля ти и нейните приятелки.

— Да не искате да кажете, че е по-добре да тръгна рано сутринта с леля Криселда за балнеосанаториума, за който резервира места Карен? Да се затворя с леля Криселда в някакъв резерват за дъртофелници и да гния сред сернисти минерални води до края на живота си — попита ги Анаид с ръце на кръста.

— Така ще е най-разумно, красавице. С леля си и със защитния щит ще бъдеш в безопасност.

— Да, ама аз пък не искам. Нямам никакво намерение да ходя в санаториум, не искам повече да виждам леля си Криселда, а и изобщо не мисля да използвам този отвратителен щит — отвърна предизвикателно Анаид.

Призраците се спогледаха и дамата пое щафетата от рицаря, като продължи разговора в същия дух.

— И къде ще идеш, ако не е тайна?

— В Париж.

Двата духа възкликнаха изненадани:

— В Париж?

— Там имам една леля, далечна леля, говоря френски, а и винаги съм искала да се кача на Айфеловата кула. Много по-интересно, отколкото някакъв скучен курорт, не е ли така?

— Oh là là! Ехааа!

— Звучи приятно — авторитетно произнесе мнението си рицарят.

— Вълнуващо — поправи го дамата.

В този момент камбаните на църквата бавно и тържествено известиха четири часа. Анаид почувства как сърцето ѝ се свива при мисълта, че това може би е последният камбанен звън, който чува от часовника на Урт.

Никога не беше напускала родния си дом.

Никога не беше пътувала.

Дори нямаше куфар.

Изправи се разтреперана, с подкосени крака и се сбогува с призраците. Вече беше изпълнила част от плана си.

— Трябва да вървя — рече тя, като взе сака си от пода.

— Един момент.

— Още не можеш да тръгнеш.

— Нима толкова много ме обичате?

Рицарят въздъхна:

— Доста се привързахме към теб и ще ни липсваш.

Анаид го погледна изненадана. Отговорът му бе пряк и искрен, гласът му също, а в думите му нямаше и капка двуличие.

— Но има и още нещо... Беше ни обещала свободата — отбеляза дамата.

Ето че дойде ред на Анаид да си отмъсти. Хвана се за главата театрално, като човек, който с досада се сееща, че е забравил нещо.

— Ах, да, наистина. Ще го направя, когато се върна от Париж.

— Сигурно ли е? — попита обнадеедена дамата.

— Даваш ли ни дума? — отправи гореща молба рицарят.

— Имате думата ми, че когато се върна от Париж, ще ви дам свободата. — След което загаси лампата, затвори тихо вратата на

стоята си и като се стараеше да не вдига никакъв шум, се измъкна тайничко навън.

Стигна до плевника и сърцето ѝ подскочи. Едно е да замислиш нещо и да си съставиш план, а съвсем друго е да го изпълниш. Дали ще се справи да управлява колата на Селене?

Първо трябва да я запали и да я подкара. Врътна ключа и натисна педала за газта. Опита на няколко пъти, но двигателят се давеше и не успяваше да направи контакт и да запали. Много дълго бе стояла, спряна от движение. Пробва отново и отново. Най-после!

Анаид, разтреперана и силно развълнувана, внимателно даде на заден ход, за да излезе от мястото, където бе паркирана. Скоростният лост изскърца. Отпусна педала на съединителя и колата подскочи. Проклятие! А колко простиичко изглеждаше, когато същата маневра я правеше Селене. Лично ѝ беше показала как става, но нещо не се получаваше както трябва. Фаровете! Как, по дяволите, се пускаха? Не, не и мигачите. Ето това копче, да. О, не! Това е клаксонът! Ама че е непохватна, с тези две леви ръце. Дали някой го чу? Трябваше да побърза, нямаше никакво време. Уф, най-после!

И колата на Селене тръгна, направо излетя, като стремително се отдалечаваше от единствения дом, който Анаид бе познавала.

Стиснала волана, разтреперана и уплашена, Анаид трябваше да признае, че, с изключение на издънката с клаксона, планът ѝ вървеше без грешка, като по поръчка. Беше измамила всички — и Елена, и Карен, и Гая, и Криселда, госпожа Олав, та дори и духовете.

Никой, освен нея, не знаеше къде отива и какви са намеренията ѝ.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

МЕЧТИ И ЖЕЛАНИЯ

Бледите ръце с дълги тънки пръсти събраха пуловете от зелената покривка. Образува се доста внушителна купчина.

— Залагам на двайсет и шест, черно — нареди младата жена с моравочервена рокля на крупиеето, чийто вид бе като на корабокрушенец.

— Всичко ли? — за да се увери, че правилно я е разбрал, попита с треперещ глас служителят, вперил поглед в огромната купчина пулове.

— Всичко — потвърди младата дама и невъзмутимо седна до червенокосата си придружителка.

Крупиеето незабелязано натисна звънеца на управителя на казиното. Беше плувнал в пот от силното притеснение и имаше нужда от свидетели на онова, което се разиграваше на масата. Надяваше се управителят много скоро да дойде, погледът на госпожицата с тъмnochервената рокля го плашеше, това беше думата — плашеше го ужасно.

— Какво чакате?

Въпросът ѝ не издаваше нетърпение. Беше проиграла цяло състояние, залагайки едно след друго, но нито за миг не бе дала признаци на изнервеност.

— Има... въъ... един малък проблем. Трябва да изчакаме управителя.

— И какъв е проблемът? — хладно попита госпожицата.

— Залогът ви е толкова висок, че трябва да присъства ръководството.

Крупиеето би предпочело видът ѝ да е отблъскващ, обноските ѝ да са оскърбителни за добрия вкус, държанието ѝ да прекрачва общовъзприетите норми, но нямаше нищо подобно. Тъкмо обратното, младата жена с моравочервената рокля и мълчаливата ѝ красива

приятелка бяха безупречни, изискани, добре възпитани, красиви и елегантни.

— Какъв е проблемът? — зададе същия въпрос и втори глас, този път мъжки, сериозен и тих, на ухото на крупиеето.

Служителят си отдъхна облекчено. Беше управителят, който за щастие се появи пред него в безупречно чистия си смокинг и с неизменната си служебна усмивка. Най-после. Най-после щеше да се отърве от непосилната отговорност и да я прехвърли на висшестоящия.

— Спечелиха всичко — изломоти тихо той и посочи двете жени.

Разговаряха под сурдинка, без да трепнат, все така неизменно усмихнати. Като ги гледаш, можеш да си помислиш, че си бърят приятелски за най-обикновени неща.

— Стига им толкова! Знаеш какво трябва да направиш.

Крупиеето избърса с ленена кърпичка челото си, осеяно с капчици пот.

— Вече опитах. Пуснах ръчното спиране.

— Е и?

— Никакъв ефект.

Управителят тайничко хвърли бърз поглед върху огромната купчина пулове, струпана пред двете жени.

— Колко пъти не подеждва?

— Нито веднъж. Искам да кажа, около пет пъти.

— Да не се е развалило устройството?

Крупиеето дръпна с пръсти и разхлаби папийонката, за да поеме малко въздух... Задущаваше се.

— Не, не е. И това е най-странното. Преди час отидоха до бара да изпият по нещо. Задействах ръчната спирачка при други три последователни залагания и... работеше.

Управителят ставаше все по-неспокоен.

— Искаш да ми кажеш, че тези очарователни госпожици успяват да печелят винаги, независимо от това, че рулетката се върти в наша полза?

— Точно така.

— Къде е уловката?

— Не знам, господине, нямам представа. Изисква се огромна концентрация. Искате ли да опитате вие?

— Разбира се. Отдръпни се.

Управителят седна на мястото на крупнето и отправи галантна усмивка към двете дами. Бяха великолепна двойка. Едната брюнетка, а другата — червенокоса. Несъмнено червенокосата беше по-пищна, по-впечатляваща, но чернокосата беше възхитително чувствена, с бледата си като порцелан кожа и с фините си ръце с дълги изящни пръсти.

— На ваше разположение съм, дами.

Червенокосата вдигна поглед. Изумрудените ѝ очи блестяха, със силно разширени зеници, като на прирастените хазартни натури, които зяпат омагьосани топчето и изгарят от нетърпение да видят къде ще спре. Нямаше вид на професионален играч, но даде знак да започват с леко кимване, което издаваше самоувереността на човек, предвкушащ триумфа.

Рулетката се завъртя, първо бавно, после все по-влудяващо бързо. Около тях се бяха струпали множество зяпачи. Управителят съжали, че новината се е разнесла така бързо. Би предпочел да няма толкова свидетели. Скришом от всички задейства устройството, натискайки педала до положение, което сметна за най-близкото до 26, черно, за да създаде повече напрежение в играта. Щеше да го нагласи на 24, черно.

С постепенното забавяне на рулетката в залата се възцари пълна тишина. Всички погледи бяха приковани върху малката топка, която, преодолявайки ръбчетата, подскочи и се спря, невъзмутимо разположила се в квадратчето на... 26, черно.

Управителят пребледня и облещен, с изхвъркнали от орбитите очи, завъртя глава, следвайки последните затихващи кръгчета на рулетката, докато същевременно любопитните зяпачи, изпълнили залата на лъскавото казино, с луксозни осветителни тела и дебели персийски килими, избухнаха в крясъци, а двете жени се прегръщаха, поздравяваха се с победата.

Управителят бързо изчисли наум сумата, която трябваше да брои. В касата нямаше в наличност толкова пари и може би, след като изплатеше и уредеше сметката, казиното нямаше да е в състояние да продължи да работи. Това означаваше затваряне на заведението, уволнение от собствениците и... край на кариерата му.

Селене, с чаша френско шампанско, се бе излегнала в джакузито в луксозния апартамент на най-добрия хотел в Монте Карло.

Водата, стигнала до ръба на ваната от изящен севърски порцелан, беше покрита с пяна от бълбукащи мехурчета, също като изтънченото шампанско, което тя отпиваше бавно, с наслада, силно изстудено, искрящо, с лек привкус на плодове, тъй приятно гъделичкащо езика ѝ.

— Колко милиона? — попита тя, като натърти на думата „милиони“ с видимо удоволствие.

— Почти пет — отговори ѝ Салма от съседната стая, вече съблякла моравочервената си рокля, и като опита от платото с ордьоврите хапка с гъши дроб, добави нехайно: — Четири милиона седемстотин трийсет и две хиляди евро.

— И... те са мои? — Селене притвори очи.

— Само твои и на никой друг.

На Селене ѝ се замая главата.

— И мога да правя каквото си искам с тези пари?

Салма се изсмя по своя характерен начин, кухо и остро, като дрънкане на празна тенджера. Без веселост, без капчица радост.

— Да, разбира се... освен това можеш да спечелиш толкова пари винаги, когато си пожелаеш. Ние, Одиш, няма да те изхвърлим от нашата общност, нито ще ти налагаме наказания, че си използвала магическите си способности за лични цели. Това е разликата. Една от многото разлики, които постепенно ще откриваш.

Селене изтегна дългите си крака и впери поглед в тях.

— Значи бих могла... мога...

— Хайде, кажи го.

— Да използвам заклинание, за да накарам някой мъж да се влюби в мен?

— Естествено, но много по-резултатно е, ако действаш с помощта на омайно биле.

Селене издуха сапунената пяна, която се бе образувала върху opakото на ръката ѝ. Множество малки мехурчета политнаха и се пръснаха из банята. Тя въздъхна мечтателно.

— И той ще ме обича?

— До полуда. Ще падне в краката ти, ще те обожава, ще бъде готов да даде живота си за теб.

Селене тръсна глава, за да отпъди идеята, и косите ѝ се разпиляха на вълни.

— Не, не ми звучи убедително.

— Не искаш ли да опиташ?

Червенокосата за миг се отнесе, обмисляйки предложението.

— Не знам... Не бих се влюбила в мъж, когото съм манипулирала и съм му замаяла главата с някаква любовна напитка.

— Разбира се, че не! Кой ти говори за влюбване? Да се влюбиш, е унижително, срамно, това означава да си загубиш ума и самоконтрола на чувствата си...

— Вие, Одишките, не се ли влюбвате?

— Ние се забавляваме. Ти искаш ли да се забавляваш?

— Може би, но не сега. Днес искам да се порадвам на парите си. Да пазарувам, да харча, да помечтая... Остави ме да се насладя на това усещане, то е съвсем ново за мен. Никога преди не съм го изпитвала.

— Какво искаш да си купиш?

— Ипотеката. Ипотеката на къщата ми в Урт. Искам да уредя изцяло сметката, да изплатя дължимото, и... бих искала да купя къща на морския бряг, с много земи.

— Къде?

Селене остави празната чаша на пода. Беше развеселена, изпълнена с оптимизъм, в атмосферата се носеше настроение, витаеше дух на охолство и блажено безделие. Върху умивалника от карарски мрамор кошничка с теменужки пръскаше уханието си из банята с римски мозайки и митологични мотиви. Хавлиените кърпи бяха толкова меки, че при допир с тялото галеха като коприна, фините ленени чаршафи трептяха от чистота и свежест, и трябваше само да натисне едно копче, за да поръча каквато ѝ се прииска храна.

— Средиземно море, Рим, Неапол, Сицилия... Наскоро бях в Сицилия. Там плажът е приказно красив! Сиракуза, Таормина, Агридженто. Имам приятели... имах приятели. Вила на острова. Това ми е мечтата.

Салма се изправи, облече си бяла хавлия и вдигна телефона.

— Джак? Здравей. Аз съм, да. Потърси ми някое имение с около петдесет хектара земя в Сицилия. Нали знаеш, някой дворец или луксозна вила, с обработваеми земи. Точно така, нещо, което е обременено с тежести, ипотеки или е твърде скъпо и прекалено трудно за поддържане. Да, ще чакам да ми звънеш...

Салма закричи напред-назад из стаята в очакване на телефонното обаждане.

Селене наблюдаваше всяко нейно движение и също се изправи, малко замаяна от шампанското, взе си хапка с хайвер от подноса върху масата.

Гласът на Салма тутакси я върна към реалността:

— Да? С изглед към морето? Чудесно. Не го изпускай от очи. Бъди много внимателен, особено за всякакво бедствие, което може да ги сполети и да ги принуди да продават... Кое? Боя се, че местата из този район са застрашени от пагубното нашествие на прелетни скакалци откъм континента. Всичко може да се случи. Да, добре. Нали знаеш, купувай на най-добрата цена. До скоро, Джак.

Селене си облиза пръстите, невярваща.

— Искаш невъзможното. Как можеш да предскажеш, че имението ще бъде обявено за продан?

Салма отвори гардероба и започна да се облича.

— Още тази сутрин страшно и опустошително бедствие ще унищожи посежите в прекрасното имение. Няма да имат друг изход, освен да го продадат. Разбираш ли ме?

Селене остана като втрещена.

— Ти ли ще предизвикаш бедствието?

Салма се засмя.

— А ти ще ми помогнеш.

— Аз ли?

— Нали е за теб? Тогава съдействай.

Селене скочи.

— Къде отиваме?

— Първо да купим скъпи и изискани дрехи от реномирани марки. Трябва да си подновим гардероба и аксесоарите, малко „Армани“, „Долче и Табана“... Е, това е по моя вкус. После ще потърсим уединено местенце, за да направим магията на спокойствие, а вечерта, ако всичко върви добре, твоята малка мечта, впрочем твърде лесна за изпълнение... ще се превърне в реалност.

Селене не можеше да повярва:

— Просто така?

— Много точно го дефинира. Животът на жената Одиш е... съвсем прост. Имаш всичко, което си пожелаеш.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

БЯГСТВОТО

ТРАКТАТЪТ НА ХЪОЛДЕР

Несъмнено, когато в пророчеството се говори за седемте божества, подредени в редица, става дума за разположение на звездни тела, когато дойдат в съвпад.

„Седемте божества в редица ще се наредят; за да приветстват възкачването ѝ на трона.“

Слънцето и Луната, безспорни богове на деня и нощта, вечната двойка, обречена на невъзможна любов, ще са най-напред. Останалите пет ще бъдат най-ярките видими планети от небесната сфера, своенравни и променливи. Юпитер, главният, богът на боговете; след него Марс, планетата, обагрена в червено, в чест на бога на войната; Венера, най-сияйната, като любовта; Меркурий — най-близо до Слънцето, вестителят на боговете; и Сатурн — най-бавната планета, богът на времето.

И така ще настъпи съвпадът, оповестен от О, когато Меркурий, Венера, Марс, Юпитер и Сатурн, заедно със Слънцето и Луната, се подредят в една редица и планетите застанат една зад друга в голяма обща конфигурация, предхождана малко преди това от танца на баща и син във водата.

Нека си спомним за другия стих от пророчеството, където се леят реки, обагрени в червено.

„Баща и син ще затанцуват заедно във водната обител.“

И независимо че дръзката хипотеза на Отеро бе посрещната с жестока критика, аз си поставих за цел в следващите страници да приведа достатъчно доводи в подкрепа на твърдението му и да докажа, че действително става дума за съвпада на Юпитер и Сатурн в Риби. Ще се позова също така на тезата на Кеплер, основаваща се на точните му изчисления в тази насока, който убедително заявява, че двете явления ще се случат в относително съвсем кратък период, което свежда до минимум сферата на вероятностите и възможните отклонения.

Времето на избраницата приближава, съвсем близко е.

Скъпа лелю Криселда,

Вече ви причиних достатъчно главоболия и не искам повече да ви създавам грижи, затова реших сама да се оправям и да ви освободя от отговорността неотменно да бдите над мен. Търсете майка ми, аз също ще го сторя.

Целувам те,

Анаид

Криселда смачка бележката, хвърли я на килимчето в колата на Карен и яростно я стъпка.

— Внимавай! — извика Карен и рязко изви волана наляво.

Беше се блъснала в нещо, но успешно го бе преодоляла. Зад гърба им се чу шум от счупено стъкло, но двете не му обърнаха внимание.

— Съжалявам — извини се Карен.

Криселда, седнала на мястото до шофьора, си беше ударила главата в предното стъкло и си опипа слепоочието с жална гримаса.

— Използва ме като последната глупачка — изхленчи тя.

Карен не се осмели да ѝ възрази.

Около два часа преди това Криселда, по нощница, пребледняла и боса, ѝ беше позвънила на вратата и ѝ бе показала бележката на Анаид. Карен не можа да повярва, че едно четиринайсетгодишно момиче може само за една нощ да вземе решение да изчезне, и то, отгоре на всичко, управлявайки лично лека кола. Но беше факт. Анаид ги водеше с половин час преднина, която не можеха да наваксат. Това означаваше, че кара с повече от 100 километра в час. Ама че луда глава!

— Още много ли остава? — губеше търпение Криселда.

— Приближаваме Уеска.

— Сигурна ли си, че е тръгнала към гарата?

— Къде другаде? — възкликна Карен. — Не би рискувала да кара през деня и като имаме предвид, че вече се зазорява и първият влак, който пътува за Мадрид, по разписание трябва да мине само след няколко минути, най-логичното е точно това да е замислила.

— Дали ще успеем да стигнем навреме? — силно напрегната, Криселда продължаваше с въпросите.

— Трябва само да скочим от колата и да се качим на влака. Освен ако не ни се изплъзне под носа.

— Остави тая грижа на мен. Няма да ми избяга — изръмжа Криселда. Цицината, която ѝ излезе, я болеше, а и беше обидена на Анаид.

— И как мислиш да я спреш? Така, по нощница, боса и без никакви документи? — възрази Карен.

Криселда осъзна, че бе допуснала грешка. От много бързане не бе помислила за нищо. Дори чантата не се сети да си вземе. Бе тръгнала така, както си беше.

— Не ни остава нищо друго, освен да прибегнем към заклинание за оптическа измама.

— А, не! Не и в колата ми!

Криселда обаче вече шепнеше магическите думи и само секунди преди „Рено“-то на Карен да влезе на територията на гарата, вече се кипреше в елегантен костюм със сако, беше обути в обувки на токчета, впрочем абсолютно неприсъщи за нейния стил, а на рамото ѝ висеше чанта, която съдържаше всичко необходимо.

Карен я видя и изцъка неодобрително:

— Не можа ли да измислиш нещо по-свястно?

— Съжалявам, но това беше първото, което ми хрумна.

— Дано никой не ни види заедно. Не искам да имам нищо общо с теб.

Криселда разбра притеснението ѝ. Знаеше, че ако се случи нещо, Карен, като лекарка, практикуваща в района, която всички познаваха, щеше да бъде поставена в особено деликатно положение и щеше да бъде принудена да си търси работа в друг град. Заклинанията за сетивни илюзии бяха забранени поради проблемите, които водеха след себе си, понеже можеха да се разпаднат във всеки един момент и илюзорният образ, създаден чрез магия, впрочем чиста оптическа измама, изведнъж да изчезне. За всяка Омар това изискваше огромно усилие, което бе толкова изтощително, че за часове беше неспособна за нищо друго.

Карен предупреди Криселда с много сериозен тон:

— Спомни си какво се случи на Брунилда.

За техен късмет, Криселда не беше направила въображаемо кълбо, както бе сторила откачалката Брунилда, на която ѝ бе хрумнало да полетят с любимия ѝ над града, за да му се полюбуват отвисоко. Нещастницата беше паднала от над три хиляди метра височина и злополучният инцидент, който жените Омар винаги си спомняха с тъга, послужи като пример за назидание заради злоупотреба с магиите за илюзии. Заклинанието е толкова нестабилно, че била достатъчна една заблудена лястовица, която просто минала през въображаемото кълбо, и Брунилда и придружителят ѝ паднали презглава надолу в празното пространство с двеста километра в час.

Карен спря на паркинга на гарата и отвори вратата до шофьора, като посочи колата на Селене, майсторски паркирана. Интуицията ѝ не я беше излъгала.

— Побързай! — прошепна тя.

Вече се чуваше тракането на вагоните, което отекваше по празните коловози. Машинистът изсвири, за да извести за влизането на влака в гарата, и това подсети Криселда, че трябва да действа. Нямахше време за губене. Забравила за високите токчета и за тясната си пола, тя скочи от колата и се затича към перона, след като набързо целуна Карен за сбогом. Наложиха се да се забави малко пред касата, за да си купи билет за Мадрид. Миг, твърде решаващ, предвид скъпоценните

секунди и минути, отлетели нахалост. Когато излезе на перона, почувства, че сърцето ѝ щеше да изхвъркне, съзирайки през мръсните стъкла на прозореца на вагона как едно небрежно облечено момиче ловко се качи на седалката, за да постави спортния си сак на скарата за багажа. Беше Анаид, нейната малка Анаид.

Криселда тича, тича дълго в неистовия си стремеж да я настигне, но само няколко метра преди да се хване за вратата на платформата, токчетата ѝ изиграха мръсен номер, тя залитна, загуби равновесие и се просна по очи наред перона. Някакъв пътник на средна възраст, който беше слязъл от влака, веднага ѝ се притече на помощ, но тя дори не му поблагодари, че ѝ е помогнал да се изправи. Влакът бе затворил врати и пред отчаяния ѝ поглед бавно потегли.

Точно в този момент Карен обръщаше малокалибрена си кола, за да поеме обратния път за Урт. Повече нищо не можеше да направи. Криселда щеше да се заеме със задачата да се пребори с ината на момичето и да го убеди да се върне у дома. Като се прозяваше и мечтаеше как ще изпие едно кафе в първата бензиностанция, Карен се питаше как е възможно толкова благоразумна, уравновесена и мъдра магьосница като Деметер да има за сестра вятърничавата Криселда. И все пак, като се замислеше, горчивата истина бе, че Деметер беше мъртва, а за сметка на това Криселда — жива и здрава.

Карен забеляза през прозореца, че утринният въздух беше някак по-прозрачен, не толкова потискащ като през последните дни. Дори слънчевата светлина беше по-чиста и ясна.

Напоследък сетивата ѝ долавяха странни неща.

Стигна до извода, че задължително трябва да изпие едно много силно кафе.

Госпожа Олав нервно барабанеше с красивите си тънки пръсти по спалната покривка на цветя на Анаид.

— В Париж ли? — попита с любезен глас, сякаш не вярваше на собствените си уши.

— Така каза, хубава госпожо — измънка плахо с характерния си акцент дамата, не смеейки да се усмихне.

Кристине Олав прониза с мрачния си поглед рицаря.

— И ти ли я чу?

— Да, естествено. Съвсем ясно го каза.

Госпожа Олав се приближи към затворените прозорци и бавно, със злорадо удоволствие, ги откряна.

— Не, моля ви, недейте! — жално проплака дамата, като вдигна ръце да закрие лицето си от слънчевия лъч, който проникна в стаята през процепа.

Госпожа Олав се направи, че нищо не е чула, и продължи да ги измъчва с безмилостната си игра с крилата на прозореца.

— Денят е толкова прекрасен... слънцето е прелестно в ослепителното си сияние, заслужава и вие да му се порадвате заедно с мен, макар и за последно.

— Господарке, не бъдете жестока.

— Аз, жестока? — възкликна с престорен ужас госпожа Олав и размаха театрално ръце пред лицето си. — Аз? Която обичам това момиче като собствена дъщеря и го изгубих по ваша вина.

Рицарят и дамата си размениха бегъл поглед, който проницателната натрапница мигом улови.

— Скъпото ми дете е прекалено умно, за да каже точно на вас къде смята да иде, но и вие също сте достатъчно схватливи, за да не повярвате на думите й. Все пак сте се научили на нещо след толкова хилядолетия на голословни обещания и празни приказки, на които сте се наслушали.

Дамата и рицарят не посмяха да й възразят. Госпожа Олав сбърчи нос.

— Много ясно, че не мога да имам вяра на думите на една неверница и на един страхливец. Много сбърках с вас. Някой й е казал как да се свърже със Селене от лагуната.

— О, не! Не сме ние!

— Това момиче е изключително умно!

Госпожа Олав въздъхна дълбоко.

— Би трябвало да ви накарам да страдате, за да изпитате болката, която ми причинихте от загубата на скъпото ми дете. Да, мисля, че така ще е най-добре.

— Кое, господарке?

— Това да не ми се мяркате повече пред очите и душите ви вечно да се скитат без покой, безлики и слепи. Писна ми да ви гледам.

Ужас се изписа по лицата на двата призрака. За миг настъпи тежко мълчание, през което с бавно движение госпожа Олав протегна

ръка към външните капаци на прозорците, но дамата я спря с отчаян вик:

— Не! Не е необходимо. С рицаря ще се радваме да облекчим страданието ви.

Госпожа Олав приветства доволно думите ѝ и отново седна на леглото на Анаид. Взе една от куклите ѝ и сдържано се зае да оправя разбърканите ѝ златисти коси.

— Слушам ви.

Рицарят си приглади мустака и си постави отново шлема.

— Взе един плик от чекмеджето на шкафа.

— Сам по себе си пликът не е интересен. Какво имаше в него — прекъсна го госпожа Олав.

— Самолетен билет.

— Това ми харесва. Чудесно. Продължавайте. За къде?

— За Катания.

— Сицилия? Четиринайсетгодишно момиче си купува билет за самолет само, за да иде в Сицилия?

— Билетът беше закупен от Селене.

— Аха. Виждам, че доста неща са ви известни, а не сте ми ги казали.

— Не мислехме, че е важно.

— Анаид не пожела да отиде — поясни дамата.

— Къде да отиде? В Катания?

— В Таормина, при Валерия и дъщеря ѝ Клодия.

Госпожа Олав се бореше с един кичур на куклата, заплел се на възел.

— За да прекара там ваканцията ли?

— Май да.

Госпожа Олав яростно дръпна и отскубна косата на куклата.

— Нещата никога не са такива, каквито изглеждат. Нали така?

Рицарят и дамата се разтрепериха при вида на пристъпа на ярост, обхванал вещицата Олав.

— Моля ви, успокойте се — примоли се дамата. — Ще я намерите.

Госпожа Олав се беше изправила и се надвеси застрашително над двата призрака, докато те все повече се смаляваха, свиваха се и накрая почти напълно изчезнаха, стопили се от страх.

— Разговаряли сте с Анаид и вероятно сте заговорничели с нея зад гърба ми. Ясно е, че сте се надявали да ви върне свободата. Мислели сте, че понеже Анаид е малка, ще е по-наивна, по-доверчива и по-глупава от мен. — С рязко и силно движение тя обезглави оплешивялата кукла. — Но Анаид ви надхитри. Излъга и вас, и мен. Това момиче не е такова, каквото изглежда.

— Несъмнено, господарке.

— Нито пък аз! — отсече рязко госпожа Олав, запъти се към прозореца и го отвори широко.

Слънцето, в цялото си утринно великолепие, весело възвести влизането си, като щедро плисна светлина и заля стаята. Чу се отчаян писък и двата призрака се изпариха, оставяйки след себе си тънка следа от дим.

Госпожа Олав хвърли обезглавената кукла на леглото, отвори гардероба, взе един пуловер и го подуши като хрътка. Права беше. Това беше пуловерът, с който бе видяла за последен път Анаид. Разбира се, момичето го беше оставило, мислейки, че в Сицилия няма да му потрябва. Пуловерът миришеше на Анаид, беше просмукан с нейната миризма. Щеше да й свърши работа.

Госпожа Олав сгъна внимателно пуловера и го прибра в чантата си, след което изчезна от къщата със същата бързина и тайнственост, с които се бе появила час по-рано.

Анаид съжали, че не знае как да се гримира и не умее да очертава очната си линия, както правеше Селене. Може би ако не й личеше толкова, че е на четиринайсет години, а беше успяла да се направи да изглежда на осемнайсет, щеше да си спести много проблеми.

Вероятно контрольорът във влака нямаше да я пита сто пъти как се казва и закъде пътува, може би нямаше да седне до нея и да й досажда с видеоигрите на миниконзолата си.

Сигурно в автобуса за аерогарата онази загоряла и мускулеста бабичка нямаше да бъде толкова настояща в опитите си да я накара да си вземе от пакета ѝ с бисквити, от сандвича ѝ със сирене, от натуралния ѝ сок, от захаросаните и обогатени с витамини фъстъци и от ягодовите бонбони.

Вероятно на терминала на аерогарата пилотът на самолета, който я укори, че пътува сама, нямаше да извади снимките от последната си отпуска, на които той и децата му бяха на Карибите, нито пък щеше да я накара да повтаря като малоумна онази идиотска скоропоговорка.

Анаид тръгна към офиса с представителството на Алиталия, на ужасно шумната и претъпкана с народ аерогара Барахас, като си мечтаеше да попадне на някой антипатичен възрастен човек, който да е напълно безразличен към децата, ако е възможно, да е най-безразличният на земята. Някой, който просто си гледа работата и да издаде билет на едно четиринайсетгодишно дете, без да проявява ама никакъв интерес към апетита ѝ, семейството ѝ или бележките ѝ в училище.

Защо съществуваше породата възрастни, които се вживяваха в ролята си на закрилници на малките? И защо тези покровителстващи възрастни си въобразяваха, че са забавни и неотразими симпатяги, и бяха убедени, че всички деца обичат едни и същи неща, че мислят еднакво и говорят по един и същ тъп начин? Защо просто не си купеха куче и не оставеха хлапетата на мира.

— Хайде, следващият. Какво ще искаш? — подкани я служителят на италианските авиолинии, без дори да я погледне.

Най-после. Най-после един човек, който да се държи с нея като с всеки друг, без да ѝ отделя специално внимание.

Много скоро обаче Анаид се убеди, че антипатичните бяха значително по-лоши от покровителстващите. Антипатичният възрастен зачита единствено постановеното по закон, а законът в случая гласеше, че непълнолетните не съществуват без съгласието на някой възрастен.

— Върви си и не се връщай без придружител, който да поеме отговорност за теб — отрязва я той, като ѝ върна билета, без да я погледне нито веднъж в очите.

Не ѝ свърши никаква работа сърцераздирателната история — която впрочем по същество не бе далеч от истинското положение, която Анаид съчини, за да се опита да убеди чиновника от аеролиниите, че е бедно дете, което си няма никого, останало сам-самичко на света, и ѝ се налага да смени датата на полета, за да замине преди предвиденото в Катания, където я чакаха близки приятели.

— Следващият — лаконично отсече чиновникът.

Изобщо не можеше да се преговаря с него. Анаид се обърна и излезе от офиса, надявайки се да срещне покровителстващ възрастен, който да се трогне от историята ѝ и да ѝ стане поръчител.

Никакъв шанс! Пред нея се откри космополитният свят на възрастните — недоверчиви, подозрителни и стресирани. Мъже и жени, които бягаха само като я видеха да се приближава към тях, хора, които извързваха поглед и тръгваха в друга посока. Или пък, без дори да я изслушат, се измъкваха с вечното извинение: „Съжалявам, но много бързам.“

Какво да прави?

Вече започваше да огладнява, чувстваше се уморена и се тревожеше къде ще прекара нощта, в случай че не успее да се качи на самолета.

Писано ѝ било обаче да се срещне с още една порода възрастни, породата на репресора, на потисника, който налага своя ред и строго наказва нарушителите. И тъй като очевидно видът ѝ издаваше, че е сама и изоставена, привлече вниманието на полицаи от охраната на летището.

— Документите, моля.

Анаид не успя да се овладее и се разтрепери, а и полицаят като хрътка безпогрешно надуши плячката и впи зъби в нея.

— Елате с мен.

Анаид осъзна, че ей сегичка ще си изпати за гяволъка. Точно в този момент, в секундата, когато полицаят грубо я стисна за ръката, чу глас, който само няколко часа преди това би я подразнил, но сега ѝ прозвуча като небесна музика:

— Анаид!

И пред изумения ѝ поглед леля ѝ Криселда, в кошмарната си маскировка на нещо, наподобяващо на адвокатка от телевизията, дотърча, изплезила език, и се хвърли върху полицаия с мазно ухилена физиономия, сякаш беше Супермен.

— Анаид, детето ми! Най-сетне. Много ви благодаря, че я намерихте.

Анаид определено предпочете майчинската прегръдка на леля си Криселда пред хищните лапи на полицаия, затова се сгуши в обятията ѝ и зарови глава в яркочервеното ѝ сако, обилно напоено с парфюм,

който, макар че претендираше да е изискан, беше направо отворителен, също като дрехите, с които се бе наконтила.

— Познавате ли я?

— Разбира се, че я познавам! Аз съм ѝ леля. Пътуваме заедно, но с тези объркани обозначения и знаци по летищата горкото ми дете се изгуби. Убих се да я търся.

Анаид потвърди версията на леля си Криселда и дали заради облеклото ѝ, заради парфюма или заради прегръдката, полицаят дори не поиска документ за удостоверяване на родството им и се обърна, не обаче преди да каже последната си дума:

— Друг път внимавайте повече.

Анаид не помръдна. Съзнаваше, че полицаят се бе отдалечил от тях, че е сама наред салона на аерогарата, а леля Криселда много ѝ бе насъбрала и всеки момент щеше да ѝ се накара хубавичко, като излее върху главата ѝ цялото си недоволство и всичките неизречени упреци, които беше натрупала в себе си.

Вместо това обаче леля ѝ, разтреперана, само я предупреди, като прошепна:

— Не задавай въпроси и най-вече не ме питай за онова, което си мислиш.

Това беше най-лошото. Успя да събуди любопитството на Анаид, която съвсем логично се запита за какво не бива да пита, а първото нещо, което ѝ мина през ума, щом я видя, беше какво прави леля ѝ Криселда тук така смешно дегизирана?

— Нищо ли не мога да питам? Дори ако е нещо много глупаво?

Леля Криселда ѝ запуши устата и побърза да я повлече към тоалетните.

— Да не си посмяла? Дори не си го помисляй!

Анаид обаче тъкмо това направи. Помисли си го, и то толкова ясно и натрапчиво, че внезапно, само на няколко метра от женската тоалетна, леля ѝ Криселда отчаяно извика:

— О, не!

За миг облак гъст бял дим я обгърна цялата. Когато се разпръсна, Криселда беше без костюма, без прическата, обувките и чантата. Пред слисания поглед на Анаид добрата жена се озова боса и полугола, само по нощница и с разчорлена коса.

С няколко скока двете стигнаха до вратата на женската тоалетна и се скриха вътре. За щастие, в този момент нямаше никого.

Анаид беше ужасена.

— Какво се е случило?

Леля Криселда се гледаше в огледалото, изпаднала в отчаяние. Изглеждаше по-ужасно, отколкото изобщо си представяше.

— Ти разпръсна илюзията. Нямаше ми доверие. Твоята подозрителност развали магията.

— Искаш да кажеш, че неузнаваемото ти облекло бе само дегизировка? Не беше истинско?

— Точно така.

— И как ти хрумна да се омаскариш така?

— Проклето хлапе! Облякох се с първото, което ми хрумна, с нещо, което бях видяла в телевизионен сериал, струва ми се... Ти си виновна, че изхвърчах от къщи без нищо и вече повече от девет часа тичам по следите ти. Къде мислеше да идеш?

Анаид вече нямаше никакво основание да крие намеренията си.

— В Таормина.

— В Таормина ли? И защо?

— По три причини: понеже Селене искаше да отида там, защото искам да открия Селене и понеже госпожа Олав няма да научи за това и ще мисли, че съм заминала за Париж.

— За какво говориш? Защо да си мисли, че си в Париж?

— Излъгах духовете, като се престорих, че отивам в Париж. Тъкмо те ми казаха как да се свържа със Селене, но ме предадоха и...

Очевидно леля Криселда нищичко не проумяваше.

— Би ли започнала от самото начало?

И Анаид много търпеливо ѝ разказа за появата на призраците, за разговорите си с тях, за преживяванията си в планинския проход, за пътуването през пропастта в лагуната и за опасенията си, че дамата и рицарят са я издали на госпожа Олав. Постепенно, докато тя разказваше, леля ѝ пребледняваше все повече и повече. Анаид свърши с обясненията, а Криселда се наведе, пхна глава под кранчето на чешмата, пусна водата да тече и остави струята да се лее по тила ѝ. Беше толкова втрещена от чутото, че Анаид се уплаши.

— Добре ли си?

Криселда поклати отрицателно глава:

— Не, не съм добре. Току-що научавам, че си бърбиш и се виждаш с духове като едното нищо.

— Да.

— И си преодоляла препятствие, нещо като невидима бариера, която ти е пречела да излезеш от долината.

— Да.

— И си пропаднала в непрогледна бездна, след като си отхапала от някаква гъба, и така си успяла да разговаряш със Селене.

— Да, така е.

— Има ли още нещо, което не си ми казала?

— Мога да разбирам животните и да говоря на техния език.

Криселда отново пъхна глава под течащата ледена вода, докато накрая не потрепери от студ. Изглежда, лека-полека започваше да възприема и осъзнава новата информация. Пое въздух дълбоко и бавно, а после издиша. Страните ѝ си възвърнаха цвета, а кислородът задейства отново мозъка ѝ.

— Колко бонбона изядох?

— Цялата кутия.

— Значи съм била напълно и трайно видиотена. През цялото това време.

— Струва ми се, да.

— Отиваме в Таормина. Двете с теб. Нямам намерение никога повече да те оставям сама.

— О, леличко! — Анаид я прегърна.

Криселда обаче я отблъсна и за последно попита:

— Мога ли да знам защо не ми обясни човешки всичко, вместо да стигаме до този скандал?

Анаид не смееше да я погледне в очите, но след дълга вътрешна борба реши да си признае цялата истина. Имаше нужда от Криселда, нуждаеше се от нея и чувстваше, че трябва да е напълно откровена.

— Бедата е, че не ти вярвам.

— Какво? — Криселда беше искрено възмутена. — Каква беше тази глупост?

— Ти не искаш да откриеш мама. Страхуваш се да я потърсиш. Селене или може би аз, не знам, но нещо те кара да се боиш.

Криселда издържа тежкия укорителен поглед на Анаид. Момичето имаше право.

— От бонбоните е. Замъглиха ми съзнанието.

Анаид не прие обяснението.

— Има нещо друго. Нещо, което те измъчва, а не желаш да ми споделиш.

Криселда сведе очи. Анаид беше изключително проникателна.

— Защо мислеше, че ще те спра да отидеш в Таормина?

Анаид не трепна, сигурна в себе си.

— Такова беше намерението на Селене. Тя искаше да ида там. Сигурно Валерия знае за майка ми неща, които аз не знам. Вероятно Селене е имала причина да ме изпрати там. Това и смятам да разбера.

Криселда беше поразена. Логиката на Анаид беше желязна. Вярата ѝ в Селене беше възхитителна, а целенасочеността на постъпките ѝ разкриваше, че изобщо не проявява лекомислието на подрастващите, с което до този момент си бе обяснявала бягството ѝ. Анаид започваше да я тревожи.

— Е, добре, с теб човек не може да излезе наглава. Постигна своето, но сега трябва да свършиш нещо, което ще те остави без сили, също като мен. Това ще е единственото ти наказание, задето ме измъкна от леглото в четири часа през нощта.

Анаид и идея си нямаше какво е намислила леля ѝ. Очевидно не и това, което всъщност ѝ предложи:

— Ще направиш първата си магия за сетивна измама. Искam да ми изпиш такава свършена дегизировка, да преобразиш леля си така убедително, че никой да не се усъмни в истинността ѝ и никой да не може да развали илюзията. Разбра ли ме?

Анаид зяпна от изненада:

— Като със сутиена ли?

— Точно така. Аз ще ти помогна. Задачата е да уловиш образа на някакво мое желание и да успееш да го превърнеш в реалност. Не забравяй също, че ни трябва и документите ми, паспортът ми и парите ми. Това върви в комплект, нещо като пълно обслужване. Работата е много деликатна, а и тези магии са изключително нетрайни.

— Знам думите за заклинанието.

— Моля?

— Искаш ли да ти го докажа?

— Не, почакай... още не...

Анаид обаче вече бе извадила брезовата си пръчица, подемайки монотонните магически думи, и докато се усети, леля ѝ Криселда вече беше накипрена с дълга рокля на цветя, със сандали, с плетена чанта като кошница и дебела плитка, която стигаше под кръста.

Леля Криселда надникна в чантата и извади документите си за самоличност. Бяха безупречни, с точните ѝ имена и с датата ѝ на раждане... Само не можеше да разбере как племенницата ѝ беше успяла да направи всичко така светкавично. А и този вид на хронично недоспиваща си хипарка? Образът ѝ се струваше някак познат, толкова близък и мил. Ами да, разбира се! Така изглеждаше на една нейна снимка с Деметер, фотография от младежките ѝ години, която не беше виждала цяла вечност.

Анаид се усмихна.

— Винаги съм те харесвала на тази снимка.

Спомените оживяха в главата на Криселда. Споменът за прекрасната ваканция, която беше прекарала със сестра си, с приятелите си и с първата си любов.

Този път Криселда на свой ред нежно прегърна племенницата си, задето я бе върнала четирийсет години назад, в топлото лято, изпълнено със слънце и светли блянове.

Двете се нуждаеха една от друга.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА НАЙ-ПОСЛЕ СИЦИЛИЯ

Анаид мина през автоматично отварящите се врати на аерогарата в Катания, замаяна и задушавана от жегата, многолюдната тълпа и шума на високоговорителите. След нея леля ѝ Криселда подтичваше, повдигнала дългата си пъстра рокля, за да не се спъне, и пухтеше тежко, правейки неимоверни усилия да я догони. Анаид искаше да отиде възможно по-бързо в Таормина и още със самото пристигане да потърси Валерия Кроче. У дома си в Урт, под зоркия поглед на призраците, не беше посмяла да разпитва и да се рови за подробности.

По време на пътуването Криселда ѝ беше казала всичко, което знаеше за семейство Кроче. Валерия, по професия морски биолог, беше обаятелна личност, много силна и влиятелна, родоначалник и властелин на клана на делфинките. Жените от голямото семейство Кроче бяха могъщи и някога в миналото били обвинени, че са се вдигнали срещу жените Фатта, другия род на острова, които оспорвали първенството на делфините и успели да наложат господството си над враните. Сицилианските магьосници, първоначално главно от гръцки произход, сега принадлежаха към клон от етруско племе, прославно с гадателските си умения. Етруските бяха способни да изтълкуват всеки знак, и най-малкия признак, облаците, ветровете, морските течения, извивките на птичия полет, бяха особено вещи в разчитането на знаците на животинските вътрешности и на огнените пламъци.

Анаид се питаше каква ли е Валерия и дали ще е трудно да се сближи с нея. Ако разполагаше поне с нейна снимка, ако знаеше телефона ѝ...

Оказа се обаче, че не е необходимо. Очакваше ги голяма изненада. Валерия Кроче беше сред посрещачите, на няколко крачки от бариерата в салона на летището, сред тълпата от близки и роднини.

— Ти ли си Анаид? Анаид Цинулис? — обърна се към нея жена с черни очи и със загоряло от слънцето лице, която ухаеше на йодни изпарения и водорасли.

Анаид веднага се сети, че е Валерия.

— Как разбра, че пристигаме?

Криселда възкликна, малко объркана, но с радост:

— Наистина ли си Валерия? Толкова млада? Не мога да повярвам!

Анаид също беше изненадана, но и силно озадачена. Никой освен нея и Криселда не знаеше кой полет ще хванат и закъде ще пътуват. Откъде, по дяволите, беше така добре осведомена?

Валерия нервно хвана двете под ръка и ги поведе към паркинга, където ги чакаше дъщеря ѝ, разположена с отегчен вид на задната седалка на „Нисан“, който се тресеше от музиката, пусната до дупка.

— Научихме за пристигането ви от предзнаменованията. Снощи разгадахме знаците и разбрахме, че Анаид ще успее да дойде в Катания — поясни шепнешком тя, като се оглеждаше на всички страни, за да се увери, че в радиус от десет метра няма кой да ги чуе.

— Да, но... точния час? И с кой полет? — изненада се Анаид.

Криселда съобрази по-бързо. От уморения вид, изписан по лицето на Валерия и от явното отегчение на момичето, схвана съвсем точно истинското положение.

— Сигурно сте ни чакали целия ден?

— Така е, но си заслужаваше усилията — потвърди Валерия усмихната. — Анаид, запознай се с дъщеря ми Клодия.

Клодия не изглеждаше толкова сърдечна като майка си, макар от километри да си личеше, че изпитва страхопочитание към нея. Затова протегна формално ръка на Криселда и се усмихна пресилено на Анаид.

— Добре дошли.

Валерия я чукна по главата с кокалчетата на пръстите, без да ѝ трепне окото.

— Що за маниери! Така ли посрещаш приятели, изпаднали в беда? Така ли им засвидетелстваш уважение? И им оказваш гостоприемство?

Клодия с мъка преглътна гордостта и самолюбието си, а Анаид улови в полет как стрелна майка си с мрачен поглед, натежал от упреци. Целуна ги хладно и всички се качиха в колата. Валерия седна зад волана. Анаид се вгледа в добре оформените ѝ мускулисти ръце.

Бицепсите ѝ, лъснали от пот, потрепваха и се издуваха при маневрите. Всяко движение на Валерия излъчваше енергия и сила.

— Съжалявам, че не мога да ви предложа да хапнем някъде и да се поразходим. Ще заобиколим Катания и ще тръгнем по шосето край брега. Няма да се успокоя, докато не стигнем у дома.

Анаид и Криселда се спогледаха озадачени.

— Какво става? — попита Криселда.

— И аз бих искала да знам. Цели два месеца не можахме да установим контакт с вас.

Криселда подскочи на седалката.

— Как така?

Валерия изцъка с език:

— Точно от това се опасявах. Значи не сте го направили вие нарочно?

Анаид не проумяваше нито думичка. Криселда остана с отворена уста, втрещена.

— Ясно. Сега разбирам. Не получавахме никакви известия. Смятахме, че е от предпазливост, някаква мярка за безопасност.

— Обяснете ми, моля ви — обади се Анаид, която продължаваше нищо да не вдява.

Валерия започна с онова, което ѝ бе известно:

— Откакто изчезна Селене, вие бяхте скрити под похлупака на камбаната.

Криселда поясни на Анаид:

— Понякога, когато жените Омар смятат, че са в опасност, се укриват в затворено пространство, търсят сигурност в защитна камбана, която ги изолира и предпазва. Тогава връзката с тях е невъзможна и никой не може нито да пробие навън, нито да проникне вътре в нея, ако не се развали магията. В нашия случай обаче никой от нас не е правила магия за защитна камбана.

Валерия засили глождещите ги съмнения:

— Нито пък ние. Значи е била някоя Одиш и очевидно трябва да го е сторила много успешно.

Анаид се удари по челото.

— Камбаната! Ами да, разбира се! Счупих я на излизане от долината.

Валерия я погледна недоверчиво.

— Ти ли?

Криселда потвърди:

— Никой не ѝ е обяснявал как се прави, но тя бе твърдо решена да преодолее всичко по начертания си път.

Валерия подсвирна с искрено възхищение.

— А Одиш? — побърза тя със следващия си въпрос.

— Разкрихме я навреме — въздъхна облекчено Криселда. — Подвизаваше се под името Кристине Олав и вече беше затегнала примката около врата на Анаид.

Напрегнатите черти на лицето на Валерия се отпуснаха. Тя се обърна към Криселда, седнала на предната седалка до нея:

— Предзнаменованията не известяха за твоето пристигане.

Криселда почувства тежестта на годините и на днешния уморителен ден.

— Аз самата не знам как успях да стигна дотук.

Валерия прояви любопитство:

— Какво стана, Анаид? Проблеми ли имаше? Сигурно си имала нужда от Криселда?

Анаид призна, че без леля си Криселда не би могла да се качи на самолета.

— Да, не ми даваха да сменя датата на полета.

— Ето защо Криселда те е последвала. За да ти помогне да дойдеш.

— Искаш да кажеш, че съдбата ми е била предопределена и е трябвало да дойда дотук?

— Точно така.

— И леля Криселда е подпомогнала да се сбъдне предначертаното?

— Ха така! Добре ме подредихте — възропта Криселда, — значи аз съм просто част от съдбата на племенницата си? Хубава роля ми отредихте, няма що!

— О, не, извинявай, не исках... — заоправдава се Анаид.

Но не можа да довърши изречението си. През прозореца на колата пред очите ѝ се разкри величествена гледка — сивосинкава шир, меко постлала земята докдето поглед стигаше, като поле, изпъстрено с цветчета от метличина, трепкащи при всеки повей на

вятъра. Беше... Това бе морето. Анаид никога преди не го беше виждала.

— Морето! — не можа да се въздържи и възкликна тя.

Свали стъклото на прозореца, за да го вижда по-добре.

Остана поразена от наситения мирис на селитра, както и от писъка на чайките, тези крадливи морски разбойници, които кръжаха над мачтите на рибарските корабчета, пуснали котва в пристанището, и си оспорваха коя ще грабне по-голямо парче от улова им. Анаид можеше да разбере кресливата им битка за плячка, но предпочете да не ги удостоява с повече внимание, а да се отдаде на съзерцание и да се наслади на изчистеното спокойно пространство.

— Никога ли преди не си виждала морето? — попита я Клодия, която не можеше да повярва.

Анаид се почувства неловко. Сигурно беше единственото същество на земята, което не знаеше какво е това море. Всичките ѝ познания по география се свеждаха до наученото от книгите, телевизията и компютъра. Сега си даваше сметка, че не беше излизала от Урт — малкото късче свят, закътано сред планините. Майка ѝ и баба ѝ никога не ѝ бяха позволявали да пътува с тях.

Никога не беше виждала цвета на морето, не беше чувала шума на вълните, шепота им, когато се разбиваха в скалите на свечеряване, не беше вдишвала мириса на йод и на пясък, примесен с дъх на лавандула, на мащерка и на жълтуга. Анаид приветства средиземноморските ухания, наситени и извиращи от дълбините на природата. Радваше се на боровете и на дъбовете, още топли след свечеряването, и изпитваше неудържимо желание да се разхожда сред дърветата, да потъне в сладострастните аромати на горите, изпълнени с живот.

Валерия я откъсна от замечтаното ѝ съзерцание, като насочи вниманието ѝ отново към морето и ѝ показа рядко срещаната гледка, разкрила се пред очите им през прозореца на колата.

— Виждаш ли онези островчета, ей там?

Да, Анаид ги виждаше, бяха само на няколко метра от брега.

— Това са скалите, хвърлени от циклопа Полифем, разгневен на Одисей, когато разбрал, че е избягал от пещерата му.

Потръпваща от вълнение, Анаид погледна към каменните грамади, които ѝ сочеше Валерия. Тъмните сенки на процепите в

скалата подсказваха наличието на скривалища, на заслони и пещери. Значи това беше брегът, където, според Омир, заседнал корабът на Одисей?

— Ако имаме време, ще ти покажа митичния проход между Сцила и Харибда^[1], в пролива Месина.

— А тази крепост там, в далечината? Каква е? — посочи Анаид развълнувана.

— Клодия, защо не й разкажеш малко за историята на местата, през които минаваме?

Клодия посрещна идеята на майка си с такава кисела физиономия, все едно й предлагаше да ходи върху нагорещени въглени. На Анаид й стана неудобно. Валерия се престараваше и я засипваше с внимание, сякаш животът й зависеше от това и, естествено, така само предизвикваше омраза у Клодия, която демонстрираше досадата и неудоволствието си с всеки свой жест и с цялото си поведение. Тя я погледна с явна неприязън и задекламира:

— Тук, на този бряг, пристигнали първите гръцки заселници, които основали града Наксос, съвсем близо до Таормина. Имаме вила на брега, Таормина е прочута с гръцкия си амфитеатър в подножието на Етна, съградена е върху хълма и е била сицилиански град, наричан Тауроменио.

От тона й се излъчваше такова нежелание, толкова дълбока и нескрита антипатия, че Анаид предпочиташе да не я слуша.

— Благодаря ти много, но съм страшно уморена и искам малко да подремна.

Затвори очи, но секунди преди да се намести в най-удобното положение, успя да забележи, че беше направила услуга на Клодия, като я освободи от задължението да се занимава с нея. Момичето, мургаво като майка си, но с къдрава коса и пръсти, отрупани с пръстени, си сложи слушалките на уокмена и като си тананикаше тихичко някаква мелодия, мигновено и напълно забрави за гостенката си.

Анаид се натъжи. Още първия път, когато Селене възторжено й бе говорила за Клодия, беше посрещнала ентусиазма й сдържано и с голяма доза песимизъм и ето че предчувствието й не я бе излъгало. Не се харесваше особено на хората от нейната възраст. Опита да заспи, но не можа. Валерия разговаряше шепнешком с Криселда и Анаид със

затворени очи се преструваше на заспала, ала всъщност ги слушаше, наострила уши, така както я беше учила Криселда.

— Стават все по-нахални и по-дръзки, положението вече е направо отчайващо — говореше Валерия. — Откакто Селене изчезна, вече са погубили седем момичета и три бебета.

— А Салма? Истина ли е, че отново се е появила?

Валерия кимна утвърдително.

— Видели са я на четири различни места. Единия път тук, на острова. Точно днес ми го казаха.

Криселда потрепери.

— Значи не е изгоряла.

— Не. Сама го е инсценирала. Само Омар са дали жертви.

— Къде ли се е крила през всичките тези години? И защо точно сега излиза на бял свят?

— Повече от очевидно е. Това е нейният звезден миг. Чакала го е цяла вечност.

Гласът на Криселда беше дрезгав, хриплив:

— Единствената, която остана незасегната от камбаната, беше детето, Анаид. Успя да се свърже със Селене и не изпадна в апатия.

— А оная Одиш?

— Беше я оплела в мрежите си, беше я омагьосала, за да ѝ се хареса, но не успя да приспи бдителността ѝ.

— Странно.

— Анаид на два пъти ни обвини, че бездействаме, че сме равнодушни.

— Нищо ли не опитахте да направите? — попита Валерия с укор в гласа.

— Нищо. Загубихме цели два месеца — самообвини се Криселда. — Като си помисля, че Карен, Елена и Гая продължават да са там и в онова състояние...

— Скоро ще излязат от него, няма начин — пророкува Валерия.

— Мислиш ли? — На Криселда все още не ѝ се вярваше.

— Щом онази Одиш върви по петите на Анаид, а Анаид е пробила обръча, те пак ще се опитат да ни изолират, но този път няма да им се дадем.

„Има логика“, помисли си Криселда, но още не можеше да си избие от главата мисълта за непростимото си бездействие, нито

неприятното чувство за вина.

— Какво направихме през тези два месеца — разкайваше се тя.
— Нищо. Изобщо не разпитахме, не разследвахме, не разбрахме накъде е тръгнала Селене.

— Нищо ли не открихте? Поне някакъв знак, някаква следа, дори и най-незначителната наглед?

— Нищичко.

— Това също е диря.

— За нещастие, да.

Последва красноречиво мълчание, което продължи около минута. Валерия търсеше потвърждение за лошото си предчувствие.

— Сигурни ли сте?

— Напълно. Селене не искаше да тръгнем по следите ѝ.

— Нали каза, че момичето е успяло да се свърже с нея.

— Успя да проникне в едно празно пространство, свързващо двата свята.

— Тя сама?

— Да, и то без никой да я води. Селене обаче я отблъсна.

Валерия се обърна към Анаид, която се преструваше на заспала, но, изглежда, леко несъзнателно помръдване все пак я накара да бъде нащрек.

— Тогава... Анаид е... ключът към решението?

— За момента тя е единственият ни шанс.

— Какво знае?

— Много малко, почти нищо, но бързо схваща и се учи.

— Прекалено бързо. Слушала ни е през цялото време. Нали така, Анаид?

За миг Анаид се поколеба. Не си заслужаваше да отрича очевидното. Отвори очи и кимна.

— Съжалявам. Вече не знам какво трябва и какво не трябва да слушам.

— Ти какво мислиш по въпроса? — неочаквано я попита Валерия от упор.

Анаид не се забави, имаше готов отговор:

— Ако още в Урт бяхме действали бързо, за да намерим Селене, и ако бяхме предали нашата увереност на другите Омар, вероятно жените Одиш нямаше да посмеят да бъдат толкова дръзко смели.

Криселда замръзна изумена, а Валерия — силно изненадана.

— И какво предлагаш? Някакви идеи?

— Да освободим Селене възможно най-скоро, вместо да умираме от страх и да се мъчим да се скрием зад смешните си щитове.

От притеснение Криселда получи пристъп на кашлица.

— Извинявай, Валерия, понякога се изхвърля и говори глупости.

— Тя ме попита — Анаид зае отбранителна поза.

— Ти нямаш нужната подготовка, дори не си посветена. Как се осмеляваш да чертаеш стратегии? Как имаш нахалството да поучаваш водачката на клан! — скара ѝ се Криселда.

Валерия натисна педала за газта и включи на пета скорост.

— Успокой се, Криселда, напълно съм съгласна с Анаид. Има само един проблем.

Анаид затаи дъх.

— Какъв?

— Трябва незабавно да я посветим.

— Преди твоята дъщеря?

Валерия крадешком погледна Клодия, с крайчеца на окото си и без да се обръща. Тя, както винаги, мислеше само за любимата си музика.

— Да, тя е моя дъщеря, но аз не съм сляпа. Нуждаем се от Анаид. Клодия може да почака.

Анаид се чувстваше напълно изтощена. Беше натрупала умора от двете безсънни нощи и от свръхнапрежението от цял куп неприятности. Делеше една стая с Клодия и би било нормално да си побъбрят малко преди заспиване, но истината беше, че заспа като заклана само като помириса възглавницата. При други обстоятелства би направила усилие да остане будна и да разговаря с другарчето си, обаче Клодия беше толкова открито враждебна, че нямаше никакво намерение да се преструва и да търси приятелството на човек, който очевидно не го желаше. Не изпитваше никакви угризения. Отгоре на всичко наистина имаше нужда от почивка.

Потъна в дълбок, здрав и укрепващ сън до сутринта, когато болката в крака ѝ я зачовърка и тя се пренесе в неспокойното полубудно-полузаспало състояние. В кошмара си отново се блъскаше в

невидимата бариера на защитната камбана и пак чувстваше острата, пронизваща я като нож болка. Събуди я шум от удар, който дойде откъм прозореца. Отвори очи и още замаяна видя как Клодия скача от градината, напълно облечена. Стаята, с изложение на юг, беше на първия етаж на стара къща, оградена отвсякъде с дебели каменни стени. Момичето се бе изкатерило по клоните на черешовото дърво, което растеше в двора, точно до прозореца.

Зазоряваше се. Слънцето тъкмо протягаше първите си лъчи и Клодия, свикнала да действа безшумно, тихо се съблече и кротко се пхна под прохладните чаршафи на леглото си.

Анаид не се сдържа и я попита:

— Къде беше?

Клодия подскочи, като човек, хванат на местопрестъплението.

— Шпионираше ли ме?

„Гъпачка“, помисли си Анаид.

— Събуди ме, като влезе.

— Брей, та ти си имала много остър слух!

— Защо влизаш през прозореца?

— А ти как мислиш? Майка ми не ми дава да излизам.

Анаид се почувства длъжна да я предупреди:

— Изпили са кръвта на седем момичета като нас.

Клодия се изсмя.

— И ти им вярваш?

— Дойдох тук, за да избягам от една Одиш.

Клодия обаче не изглеждаше впечатлена от факта.

— Така твърдят те.

Анаид не се засегна от подигравателния й тон.

— Слушай, няма да те изпортя, но не съм и идиотка. Трябва да внимаваме и да вземем предпазни мерки.

— Нима? И какви по-точно?

— Да използваме защита и никога да не излизаме сами.

Клодия стана неспокойна.

— Тя вече знае, нали?

— Какво да знае?

— Ами това за щита. Мама ти е казала да ме следиш и да й кажеш, когато си го махам.

— Свалила си защитния щит?

— Да не искаш да ходя цял ден с това подобие на ортопедичен колан!

Анаид имаше две възможности: или да обясни на Валерия, че дъщеря ѝ е безразсъдна глупачка, или нищо да не казва. Ако запази мълчание, отговорността за постъпките на Клодия ще се стовари върху нейната глава.

Ако каже, ще си остане завинаги най-обикновена гадна доносница.

— Добре. Прави каквото искаш, не ме интересува — промърмори тя, обърна ѝ гръб и се помъчи отново да заспи.

Клодия пожела да разбере какво означава това:

— Ще докладваш ли на шефката?

— Няма.

— Тогава какво искаше да кажеш, ако мога да знам?

— Това, че ако ти харесва да си осмата жертва, си е твой проблем.

И Анаид се обърна на другата страна, като вътрешно злорадстваше. Ако не я беше уплашила, то поне ѝ бе дала материал за размисъл.

Клодия направи ядно движение с ръка, като изпъна предизвикателно безименния си пръст, и също ѝ обърна гръб.

[1] Escila у Caribdis — според гръцката митология, две морски чудовища, разположени на двата срещуположни бряга, символизиращи опасностите в пролива Месина, между Италия и Сицилия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

ЕЛ ПАЛАЦО — ДВОРЕЦЪТ НА ВЕЩИЦИТЕ

Къщата в имението, истински малък дворец в стил неокласика, с масивни мраморни колони, се издигаше високо на хълма и гледаше към пролива Месина.

Беше заобиколена от романтични градини, в които Селене обожаваше да се разхожда. Обичаше да се губи из лабиринта от жив плет, да поседне в беседката, за да изпие нещо разхладително, да потопи ръка в езерото с пъстроцветни рибки или да съзерцава белите скулптури, заграбени от гръцките некрополи, които изобилстваха на острова.

Откакто бе пристигнала в имението, не беше излизала извън двореца, което довеждаше до отчаяние Салма, полагаща неимоверни усилия, ден след ден, в опитите си да я подмами да отиде с нея на фиестите, които всяка вечер се вихреха в Палермо.

Селене предпочиташе да си почива и да се отдава на блаженството от селското уединение. Оценяваше изяществото на мебелировката от благородно дърво, дивеше се на ценните фрески, които украсяваха стените в залите, на персийските килими по пода на салоните и на сирийските в столовата, на тосканските оръжия, окачени в коридорите, и на внушителните мраморни стълбища. Още не можеше да повярва, че всичко пред очите ѝ е нейно и само нейно. Нейна беше и яхтата, закотвена в частното пристанище в малкия залив, както и мощното черно БМВ с шофьор, който беше денонощно на нейно разположение и чакаше заповедите ѝ, за да я откара където пожелае.

Въпреки това Селене не напускаше своето светилище.

Кутията ѝ за бижута беше пълна с бляскави диаманти, но тя си ги слагаше само късно вечер, и то когато останеше сама. Селене загасваше светлината и пипнешком си слагаше пръстените с брилянти. Извиваше ръце във вълнообразни движения, като морската повърхност, огъваща се под напора на вятъра, имитирайки полета на

пеперуда, отваряше прозореца и съзерцаваше луната. Макар че ѝ беше мъчно за воя на вълците в планините и за свежия въздух на Пиренеите, малко по малко сетивата ѝ привикваха към топлия дъх на боровите привечер, соления вкус на морето, хладния пясък на плажа и тежкия зной по пладне, когато се излягаше в прохладните помещения с изумително високи тавани и с тежки завеси по прозорците, които не позволяваха на слънчевите лъчи да проникват.

В един от онези жежки следобеди, когато бе толкова непоносимо задушно, че дори мухите ги домързяваше да летят, дочу разговор. Наостри уши и затаи дъх, не помръдваше.

Бяха две момичета от селището, които разговаряха помежду си, докато миеха стъклата на прозорците, въоръжени с кофи и парцали.

Въпреки че говореха на сицилиански, Селене безпогрешно разбираше всяка тяхна дума.

— Най-напред дойде бедствието, което разори господарите.

— Не е достатъчно, Кончета.

— Пострадаха единствено нивите на дука!

— И какво от това?

— Ами това — откъде дойде тая напаст? Как така изведнъж се появи тоя облак от скакалци, а после изчезна ей тъй на. Изпари се като дим. Дойде от нищото, Мареля! Не е минал през пролива, понеже скакалците ги нямаше на полуострова.

— Не можеш да твърдиш, че са вещици, само защото скакалците унищожиха житните ниви.

— А градините?

— Това не го вярвам.

— Видях го със собствените си очи, Мареля, повярвай ми! С очите си видях как пожълтялата трева се превърна в зелена и красива морава, равна и гъста като на игрище за голф. И стана, след като чернокосата жена изрече магическите думи.

— Ако наистина са вещици, защо поръчаха на художника Грималди да изрисува стените на стаите, а не използваха някоя от своите магии?

— Защото щеше да е прекалено явно.

— Ами! Това са суеверия!

— Не чу ли какво се говори в Катания?

— Какво?

— Изчезнали са две бебета и са намерили едно момиче с източена кръв.

— Какво намекваш?

— Всичко това стана, откакто дойдоха господарките. Обърни внимание, още същата нощ изчезна едно бебе, а има и още нещо и то е най-странното...

— Какво?

— Ясно чух детски плач в двореца.

— Не може да бъде, искаш да кажеш, че...

— Те са били! Чернокосата излиза на лов, а червенокосата им пие кръвта.

— Червенокосата ли е по-лошата вещица?

— Косите ѝ са червени като кръвта. Тя е била.

— Какво да правим? Дали да не кажем на някого?

Двете момичета станаха бледи като платно. Пред тях, като изплувала от нищото, стоеше тайнствената непозната с червените коси, която ги гледаше с иронична усмивка през стъклата. Изтръпнали от ужас, двете отстъпиха назад.

— Кажи ми, Кончета, на кого мислеше да кажеш за всичко това?

— На никого, госпожо.

— Значи смяташ, че съм всемогъща магьосница? Така ли, Мареля?

— О, не, госпожо, не.

— Току-що те чух да го казваш — мога да предизвиквам бедствия чрез прелетни скакалци, да превръщам изсъхналата трева в тучна морава и се храня с девойки и деца. Така ли беше?

— Не, господарке, това са празни приказки, бабини деветини. Ние не вярваме във вещици.

— Толкова по-добре, защото... всичко ще забравите.

— Какво казахте, господарке?

— Казах това, че още в този миг, като щракна с пръсти, ще забравите за всичко, което се е случило през последните дни. Хоп!

Кончета и Мареля затвориха очи за секунда, а когато ги отвориха отново, видяха пред себе си красива жена с червени коси, облечена в ефирна копринена рокля на цветя.

И представя си нямаха коя е.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

МОРЕТО

ПРОРОЧЕСТВОТО НА ТАМА

*В нейна чест Луната ще бележи земята
и ще покровителства нейната обител,
с бледата си светлина ще я освети
и ще разкрие недвусмислено аурата ѝ
на избраница.*

*Един лунен метеорит,
черен и студен,
ще бди над нощите ѝ
и ще измие страданието ѝ.*

*Острието на лунния камък
ще прореже болката
в нараненото тяло
и ще върне отражението ѝ.*

Анаид затвори очи, за да попива по-добре думите на Валерия и да се отдаде на сладостното усещане, че се носи волно по вълните. Не, изобщо не беше сън, тя плаваше на борда на платноходка, а морето, свенливо и кротко с ликуващо синия си цвят приличаше повече на езеро, отколкото на море. Анаид, примижала от удоволствие, с лице, нежно милвано от вятъра и слънцето, се отпусна доверчиво и се остави да я люлее гласът на Валерия, който ѝ вдъхваше сигурност и едновременно задоволяваше ненаситното ѝ любопитство.

— Не се знае с точност колко са представителките на рода Одиш. По наши изчисления са около стотина. Стремежът им към безсмъртие ги е направил опасни и много мъдри — живели са през всички епохи и са преминали през всякакви изпитания и опасности. Само малцина, които се броят на пръстите на ръцете, са направили своя избор и пожелали да станат майки и да имат потомство. Може би са го сторили от любопитство или просто от лекомислие, но истината е, че впоследствие способностите им силно намалели и те остарявали далеч по-видимо от останалите. За разлика от хилядите Омар, които живеем, пръснати в множество племена, кланове и родове и се нуждаем от общ език, за да общуваме помежду си, както и от знаци и символи, за да се разпознаем и идентифицираме, жените Одиш нямат тези проблеми. Те владеят всякакви езици и което е най-лошото, отлично се познават помежду си. Разполагат с цялата вечност. Представи си безбройните конфликти, които могат да възникнат за толкова дълъг период, за хилядолетия. Когато враждуват помежду си, битките им са безмилостно жестоки и страшни. Що се отнася до външния им вид, то това е най-необикновеното и изненадващото: остават вечно млади. Ето защо често симулират смъртта си и се превъплъщават, вселяват се в телата на собствените си дъщери, после във внучките си и така до безкрай. Правят го, за да не изгубят статута си на жени, притежаващи власт и привилегии. Веднъж постигнали това и свикнали да се ползват с предимствата, те се борят да задържат положението непроменено. Именно затова много Одиш закупуват титли и земи и се крият в продължение на векове, защитени от привилегиите на аристокрацията и барикадирани зад високите стени на непристъпни крепости. Живеят близо до властта, до кралския двор, и се тълпят около кралете и царствените особи, участвайки в дворцови интриги и заговори. Наскоро, в едно свое изследване, Стикман, престижна Омар от клана на кукумявките, посочи с точните им имена, презимена и фамилии някои жени Одиш и ги нарече виновници за най-кървавите убийства на високопоставени особи в Стария континент, като приведе множество документи в защита на твърдението си. Най-нашумелият случай е този с Хуана Наварска, кралица на Франция. Одишките са били в дъното на събитията. Те са били подстрекателките в сянка, които подавали чашите с отрова, слагали оръжието в ръката на убиеца и забърквали смъртоносните отвари. Те са безскрупулни. Със заклинания могат да

си купят или да продадат любов и уважение; с пагубни треви отстраняват неприятелите си; с помощта на съюзниците си — душите на мъртвите, които не намират покой, объркват съзнанието на живите, а със силата си и с черната магия властват над морета и реки, над бури и ветрове, над земетресенията и огъня.

— Значи е вярно?

Анаид, която до момента бе слушала мълчаливо и внимателно, не се сдържа и прекъсна пространните обяснения на Валерия.

— Кое да е вярно?

— Че умеят да привлекат за свои съзаклятници бурите, вятъра, дъжда и градушката.

Валерия се поколеба:

— Да, но единствено най-могъщите Одиш го умеят. И го правят само в редки случаи, когато се борят помежду си или срещу някой клан на Омар. Смъртните човешки същества не ги вълнуват ни най-малко.

Лекото треперене на ръцете издаде вълнението на Анаид, която се върна към болезнения спомен за бурята, разразила се през нощта, когато баба ѝ Деметер умря. Гледката бе величествена. Небесният свод светеше като стоватова крушка в продължение на часове, а ураганът изтръгна из корен двата кипариса пред входа на гробищата. Дали я бяха предизвикали магьосниците Одиш или... може би... Деметер? А изчезването на Селене? И тогава имаше страшна буря. Дали беше провокирана от Селене?

— А ние, Омар, можем ли да владеем природните стихии?

Валерия я погледна учудено.

— Наистина ли не знаеш?

Анаид поклати глава с известна тревога. Изненадата на Валерия я накара да се почувства несигурна. Трябваше ли да го знае?

— Хайде, Клодия, размърдай си мозъка и обясни на Анаид.

Дъщерята помагаше на Валерия без капчица ентузиазъм, ала с истински професионализъм, да вдига платната и да управлява платноходката, но стоеше мълчалива и отнесена. Така, както се навеждаше, отпускате и изпъваше въжетата, за да наклони платноходката ту наляво, ту надясно, тя почти бе заприличала на нормално момиче. Когато обаче се изискваше да се съсредоточи и да напрегне мисълта си, се превръщаше в истинска глупачка. Валерия

толкова бе свикнала с пренебрежителното ѝ отношение, че дори не му обръщаше внимание, но Анаид, забелязвайки гримасата ѝ на отвращение, бе готова да ѝ фрасне един по киселата физиономия. Изпари се цялото ѝ желание да слуша тая глезла, която заговори вяло, с отегчение и насмешка:

— Жените Омар, дъщери на Ома, внучки на Ом и правнучки на О, се пръснали по цялото земно кълбо, като се криели от злодейките Одиш. Заедно с потомките си основали трийсет и три племена, които пък се разделили на кланове. Клановете населили териториите на водата, вятъра, земята и огъня, свързали съществуването си с природните елементи и стихии, като научили тайните им и ги подчинили на волята си. От живите същества взели името и мъдростта, като научили езика им и си служели с техните хитрини. Това им позволило да се слеят с тях и да се вселят в телата им.

Анаид се правеше на равнодушна, но неволно попиваше всяка дума на Клодия. Изпита завист за вещината, с която тя разказваше и която очевидно всяка Омар, дори глупачка като Клодия, притежаваше. Защо майка ѝ и баба ѝ не бяха позволили и на нея да придобие толкова обширни знания? Независимо от книгите, които бе прочела, се почувства невежа като тиква. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да пита.

— Щом всеки клан е свързан с даден природен елемент, кланът на вълчицата към кой от тях принадлежи?

— Към земята — отвърна Валерия. — Вие, вълчиците, можете да влияете на реколтата и на горите, на земетресенията и бедствията...

— А вие, делфинките, сте елемент вода — сама стигна до извода Анаид.

— Естествено. Учим се да подчиняваме на волята си приливите и отливите; извикваме дъжда, борим се против земетръсите в морето, срещу наводненията...

— А огънят? Кои кланове господстват над огъня?

— Тези с имена на животни, населяващи земните недра, близо до магмата, там, където се образува първичният огън, който бълват вулканите, когато изригнат. Кланът на африканския пор, на къртицата, на дъждовния червей, на змията.

Анаид се въодушеви:

— А въздуха го доминират орлите, соколите, яребиците...

— Логично.

Пребледняла, леля Криселда се намеси:

— Анаид, трябва да те науча да правиш някои заклинания, за да те подготвя за посвещаването ти. Трябва да ти покажем уменията да направиш така, че вълшебната ти пръчица да се разлисти и да даде плод.

Анаид изглеждаше разочарована.

— Само това ли?

— А ти какво мислеше?

Анаид даде пълна свобода на въображението си и взе да фантазира:

— Ами например да предизвикам земетресение, изригване на вулкан или... буря...

Валерия избухна в смях. Криселда се засрами. Тя беше виновна за невежеството на Анаид. Клодия я поправи с превзетия си тон на самохвалка, която се мисли за всезнаеща:

— Това дори водачките на кланове не го могат. Посветените правят разни други простотийки, от сорта на това да накарат мандариново дърво да цъфне и да върже, да подпалят някой боров клон, да напълнят леген с вода или да накарат перце да направи кръгче във въздуха. Ти май си гледала много филми за магии.

Анаид мислено регистрира обидата и се закле да ѝ го върне. Валерия обаче се застъпи за нея:

— Не обръщай внимание на Клодия и питай за всичко, което ти хрумне.

— Нямам повече въпроси, благодаря — сухо отвърна Анаид.

— Това е добре, понеже в такъв случай за днес приключваме с теоретичните уроци и минаваме към практическите занимания.

Валерия започна да се съблича и нареди на Клодия:

— Подай ми термоса, ако обичаш.

Клодия ѝ го подаде с неохота, като посочи часовника си.

— Какво, освен урока, днес и преобразяване ли ще проведем?

— Нещо против?

— Тази вечер имам среща, не ми причинявай това!

— Предупредих те, но изглежда си спала.

— Защо точно днес? За какво се домъкна тая?

— „Тая“ си има име и заслужава да ѝ отделиш много повече от една вечер от живота си, уверявам те.

Анаид стана свидетел на разправията и се почувства неловко. В края на краищата причината беше тя и присъствието ѝ на платноходката. Валерия, която внимателно наблюдаваше гостенката, с крайчеца на окото си долови състоянието ѝ. Отпи от термоса, хвана под ръка Клодия и я застави да слязат заедно в миниатюрната каюта в предната част на платноходката. Анаид беше благодарна на Валерия за проявената тактичност. Платноходката не бе голяма и практически беше почти невъзможно да не чуе какво си говорят, особено ако спореха на висок глас, но ако положеше усилие, можеше да изключи и да дешифрира звуковете, както правеше обикновено с животните, които я заобикаляха. Обърна се и забеляза леля си Криселда, неподвижна, силно пребледняла и здраво стиснала перилата. Анаид си даде сметка, че бе стояла прекалено мълчалива през цялото време, и едва сега разбра причината. Горката ѝ леля! Беше я хванала морската болест и всичко в стомаха ѝ се бе разбъркало в гадна каша, която напираше да излезе.

— Лельо, лелче!

Криселда нямаше сили дори да отговори. Анаид с готовност ѝ се притече на помощ. Да пребори морската болест, беше относително проста работа. Малко студен компрес, тялото се поставя в подходящото положение, стимулира се кръвообращението и се дава чай от лайка, добре запарен и подсладен. Бяха лечебни методи, които Демертер, при нужда, би приложила на нея. Свали си чорапа, топна го в морето, за да го намокри, накара Криселда да легне и сложи на челото на леля си така импровизирания компрес, като същевременно масажираше китките на ръцете ѝ, за да раздвижи кръвта във вените, и я застави да диша дълбоко и да не спира. Много скоро страните ѝ поруменияха и Криселда си възвърна естествения цвят. Анаид взе термоса на Валерия и го поднесе към устните на леля си, която отпи, спряла дишането си, и се закашля.

— Какво е това? — сбърчи нос Криселда.

Анаид помириша съдържанието в термоса. Мислеше, че е вода, но имаше сладникав дъх, напомнящ на запарка от мента. Опита малко. Беше много приятно на вкус, преди малко Валерия бе пила от него, така че нямаше да ѝ навреди. Сигурно ставаше дума за нещо

укрепващо здравето или за освежаваща напитка, точно от каквато се нуждаеше Криселда. Анаид ѝ даде да пие отново и продължаваше да я масажира, като си тананикаше тихичко песничката, която Деметер подемаше винаги, когато се грижеше за някой пациент. Лека-полека Криселда се почувства по-добре и се изправи, видимо възстановена. Хвана я за ръцете и внимателно ги огледа, сравнявайки дланите ѝ със своите.

— Притежаваш силата.

Анаид се изненада:

— Каква сила?

— Тази на баба ти и на мен самата. Мощта на рода Цинулис. Нашите ръце са специални, единствени по рода си. Не си ли го забелязала?

Анаид поклати глава отрицателно.

— Деметер откри тези си способности още като дете, при един случай с кучето си. Излекува счупената му кост, като сложи ръце на раната му.

— И аз ли го мога?

— Да, притежаваш тази способност.

Анаид се вгледа в ръцете си с гордост. Наистина на няколко пъти беше усетила нещо като гъдел, когато галеше Аполо, за да успокои тъжното му мяукане. Значи това било?

Гласовете, които се чуваха от каютата, замлъкнаха. Очевидно Валерия беше казала тежката си дума и бе приключила спора с дъщеря си, макар Клодия да бе особено костелив орех.

Пред изумения поглед на Анаид Валерия се появи по бански, загоряла и мускулиста, и без никакво предисловие се хвърли през борда с главата надолу и с красиво изпънато тяло, в безупречен стил. Анаид проследи гмуркането удивена. Минаха една, две, три минути... Нямаше и помен от Валерия. Беше изчезнала. Анаид започна да се тревожи, но Клодия стоеше невъзмутима. Внезапно Криселда извика предупредително, като посочи към кърмата. Анаид погледна натам и съзря кръгли симпатични оченца, които ѝ се кокореха между вълните. Без съмнение я оглеждаха внимателно и с любопитство. Изненадващо огромната сива риба се изхвърли със скок над водата и нададе писък, с който радушно я поздравяваше за добре дошла. Без да си даде почивка, тя се потопи, а само след миг се появи на кърмата, после на носа, от

лявата страна на платноходката, после от дясната. Скачаше така неуморно, че тялото ѝ сякаш се умножаваше, разчетворяваше, разпеторяваше и не спираше да издава същите гостоприемни звуци, като същевременно изтласкваше от отвора на гърба си гейзери от вода и образуваше истински фонтан. Накрая Анаид си даде сметка, че това не е само един делфин. Беше цяло стадо. А сред тях, слята с всеобщото радостно множество, плуваща и смееща се заедно с всички, беше Валерия. С мокри коси, окъпани от пяната на вълните, и с кожа, лъщяща от солта, тя почти не приличаше на човешкото същество отпреди няколко минути. Все пак извика на Анаид с човешки глас:

— Ела по-наблизо, не се бой, искат да се запознаят с теб!

Анаид протегна ръка и десет влажни муцунки я докоснаха, за да я поздравят като в ритуал, покриха пръстите ѝ със селитра и ѝ предадоха веселото си настроение.

— Тези, които те поздравиха, са женските, те са най-любопитните.

— И най-милите — допълни Анаид развълнувана.

Валерия им преведе думите на Анаид и делфинките ги приветстваха със скокове и възгласи. Криселда беше толкова впечатлена, че седеше като онемяла.

А Анаид, заразена от радостта и очарователната непринуденост на женските екземпляри от стадото, не се сдържа и им отговори на техния език.

Никак не е лесно за човешкото гърло да издава звуците на делфините. Клодия от дете се опитваше да го направи, но още не беше успяла. Ядно попита Анаид:

— Как го направи?

— Не знам. Просто излезе от мен.

Анаид осъзна, че може би е сбъркала, като се е поддала на импулса си. Делфините обаче не мислеха така и след първоначалното си изумление посрещнаха поздрава ѝ с весела глъчка, която заглуши завистта на Клодия с шумните им крясъци, или по-точно въпроси. Делфинките бяха много, ама ужасно любопитни и кошмарни клюкарки. Започнаха да одумват колко жалка изглежда малката вълчица пред голямата червена вълчица. Говореха за косите ѝ, за очите ѝ, за краката ѝ и ги сравняваха с тези на Селене.

Анаид се засегна:

— Ако ще ми търсите кусури, се омитам.

Валерия се превиваше от смях и я подканваше от водата:

— Хайте, ела. Скачай.

Анаид се ужаси.

— Никога не съм плувала в морето.

— Ще се справиш. Средиземно море е толкова солено, че ще се задържиш на повърхността.

— Да, но аз...

— Клодия, помогни ѝ.

Клодия, очарована от предоставената ѝ възможност да тормози Анаид, я бутна във водата, така както си беше по фланелка и шорти. Анаид, която не го бе очаквала, здравата се изплаши и усети как потъва в топлите сини води, тъй различни от ледените пиренейски езера. Морето беше с плътна гъста консистенция, като петмез, който се затваряше над нея, поглъщаше я и пълнеше устата, носа и ушите ѝ със солена вода. Соленият вкус завладя тялото ѝ и едва не стигна до белите дробове. Задущаваше се. Нуждаеше се от кислород. Размаха ръце и крака като кученце и изплува на повърхността, пое жадно въздух, съжалявайки, че не се беше възползвала по-пълноценно от часовете по плуване в басейна в Хака. Беше научила само как да движи ръцете, да контролира дишането си и да издържа с глава под вода с отворени очи няколко секунди. Само секунди, а не минути, както си позволяваше Валерия. Тогава, неочаквано, нещо гладко и хлъзгаво мина край нея, докосна леко лявата ѝ ръка, подхвана я отдолу и я вдигна във въздуха над водата. Тя инстинктивно се вкопчи, като опита да се задържи, и изумена осъзна, че е на гърба на един делфин. Беше го възседнала като ездитно животно, а пред тях Валерия се наведе и му прошепна нещо тихичко, след което двата делфина — нейният и този на Валерия, се впуснаха стремглаво напред, плъзгайки се над вълните като катамаран. Анаид се сети с носталгия за юздите на коня си. Не знаеше къде да се хване и шеметното препускане по водата, продължило около половин час, ѝ се стори цяла вечност. Във всеки един миг се страхуваше да не се хлъзне и да цамбурне наред морето, което, макар и спокойно, ѝ се струваше огромно и заплашително. Най-после Валерия спря.

Анаид не разбираше защо бяха отишли толкова надалеч, нито пък защо бяха само двете. А Клодия? А Криселда? Валерия каза нещо на делфините и нежно ги помилва между очетата.

— Благодаря ви, бяхте много внимателни. Идете да хапнете нещо и после се върнете. Слизай, Анаид.

Анаид не искаше да се раздели със своя морски вихрогон. Какво целеше Валерия? Може би искаше да останат двете насаме на повърхността на водата, наред необятната шир и без да имат подръка дори най-мизерната дъска, за да се хванат за нея? Само при мисълта за това Анаид потрепери.

— Недей, моля те — горещо ѝ се примоли, все още вкопчена в гончето си.

Валерия се разсмя.

— Хайде, остави го и се изправи.

Анаид ѝ се подчини и с изумление установи, че наистина може да се изправи и да стъпи на краката си, защото водата стигаше до коленете ѝ. Бяха върху някаква издатина, върху стърчаща подводна скала, нещо като скрито островче от шуплест камък, най-вероятно с вулканичен произход. В това нямаше нищо необичайно. От хилядолетия Етна изригваше огнената си лава по тези брегове, станали свидетели на образуването на стръмни канари и острови, които се натрупваха или размиваха от водата за часове.

— Уплаши ли се?

— Работата е там, че не разбирам защо сме тук?

Валерия я хвана за ръцете и я накара да се потопи под водата.

— Отвори си добре очите и гледай внимателно. После ми кажи какво виждаш.

Анаид направи каквото ѝ бе казано, но не можеше да издържа под вода, без да диша, толкова дълго, колкото биоложката. За малкото секунди, през които задържа очите си отворени, успя да съзре пред себе си само извиващи се водорасли, които се поклащаха до краката ѝ.

— Водорасли.

— Сигурна ли си? Опитай още веднъж.

Анаид потопи глава пак и внимателно се вгледа в колонията от инертни водорасли, които се оставяха на вълните да ги люлеят.

— Да, сигурна съм.

— Това са маскирали се като водорасли риби, за да могат да уловят наивници, които също като теб са непредпазливи и не могат да ги различат — изсмя се шеговито Валерия.

Без Валерия да я е карала, Анаид потопи глава за трети път. Когато приближи ръка до предполагаемата колония от привидно безвредни водорасли, едното от тях реагира светкавично, по начин, който далеч не напомняше на безобидно растение. За частица от секундата, за времето, през което трая изумително бързото движение, Анаид почувства убождане в пръста и успя да зърне две лукави оченца.

— Ау!

— Предупредих те.

— Ухапа ме!

— Само те опита. Явно не му харесваш.

— Откъде знаеш?

— Ако му се беше харесала, вече да е повикало цялото си семейство, които са големи лакомници и щяха да си направят истинско угощение с теб.

— Брей, че те били големи умници!

— Точно така, умни са. Наистина е удивителна способността да мимикрират, която някои морски животни са развили, за да оцелеят.

— И защо точно в морето?

— Вярно е, че съм биоложка, но с удоволствие ще ти дам поетично обяснение на феномена. Водата е среда, благоприятна за объркването и измамата. Зрението ни лъже, обемите и цветовете се размиват или се губят. Онова, което ние, земните същества, смятаме за обективно съществуващи величини, е различно в морето. Особено когато достигахме до морските дълбини, далеч от повърхността. Колкото по-надълбоко се спускаме, толкова по-слаба и приглушена става светлината, зрението и възприятията се променят и престават да са универсални параметри. Следиш ли ми мисълта?

— Да — отговори Анаид и се сети за главоломното си пропадане в непрогледната бездна.

Там, в прехода между двата свята, сама бе забелязала, че земните параметри губят смисъл. Чувството за пропадане по силата на гравитацията беше чиста илюзия, причинена от страха.

Анаид изчакваше търпеливо Валерия, с ясното съзнание, че съвсем скоро ще стане свидетел на нещо силно вълнуващо. Защо иначе я беше довела чак дотук? За да ѝ покаже колонията от водорасли? Едва ли.

— Ние от клана на делфините сме наследили от предшественичките си познания, които трупаме и ревностно пазим. Никога, или почти никога, не сме ги показвали на други Омар. Майка ти беше изключение. Тя искаше да дойдеш в Таормина, за да те запозная с изкуството на преображението.

Щом я чу да споменава Селене, сърцето на Анаид лудо заби. Добре ли беше разбрала? Майка ѝ е искала тя да присъства на преобразяване? И преобразяване на какво в какво? И по каква причина?

Валерия погледна към небето.

— Вече почти е време. Трябва да ми обещаеш, че каквото и да се случи, няма да се плашиш.

И докато говореше, се съблече чисто гола и подаде на Анаид банския си.

— Пази ми го и ме чакай.

— Какво ще правиш?

— Ще се преобразя.

— В какво?

— Не знам. Миметизмът е променлив и случаен.

— И как ще го направиш?

Валерия започна леко да трепери, зъбите ѝ затракаха.

— Сливам се с това, което ме заобикаля. Превръщам се в част от всичкото. Търся да се уподобя на живо същество и се освобождавам от тялото си. Отделям се от него, докато намеря друго, което да е подходящо и съответно на душевното ми състояние.

Анид забеляза, че тялото ѝ блести силно, по особен начин, дори очите ѝ сияеха. Валерия се отпусна на вълните, затвори очи и се сля с морето, като се остави на течението. Около нея плуваха косите ѝ и се оплитаха в коралите. Илюзия ли бе? Мираж или видение? След секунди Анаид си даде сметка, че косите ѝ не са коси, а водорасли, и тялото на Валерия постепенно се окръгля и придобива различен цвят, лъскав като бронза, син като морето, плътен като скала. Изведнъж Анид си запуши устата с ръка, понеже, независимо че бе предупредена, независимо че очакваше изненадата, не можа да потисне вика.

Риба тон.

Валерия се беше превърнала в огромна женска риба тон. Беше невъзможно да разгадае намеренията ѝ. Рибата тон заобиколи Анаид и заплува в концентрични кръгове около нея, сякаш приветстваше стар приятел, срещнат отново, все едно танцуваше или я подкарваше нанякъде, а после рязко и без предупреждение смени посоката и с помощта на мощната си перка се запъти към черно петно, движещо се в далечината. Беше стадо риби тон, които се носеха на север към пролива. Валерия се присъедини към тях и бе посрещната с радостни възгласи. В далечината се виждаше как скачат във въздуха, чуваше се плясъкът от падането им във водата и от удрянето на перките им една в друга.

— Валерия, върни се! — извика Анаид.

В гласа ѝ звучеше отчаянието, породено от безпомощност и самота. Нямаше никакво съмнение. Беше Валерия. Знаеше, че е тя, беше сигурна, бе се преобразила пред очите ѝ. И все пак... Дали наистина се бе превърнала в друго същество? Или пазеше човешкото си съзнание? Дори не можеше да си представи какво би станало, ако Валерия, превърната в риба тон, отиде отвъд пролива и забрави за нея. Анаид се изкатери на най-високата част от скалата, там, където водата само докосваше краката ѝ, без да я залива, и можеше да изсъхне на слънцето. Гледката, разкрила се пред очите ѝ, беше отчайваща, всичко бе обгърнато в синя пелена. И ако планината бе измамна и коварна, то морето бе невъзмутимо безпристрастно, напълно равнодушно. Сама и изоставена наред Средиземно море нямаше да оцелее дълго.

При все това решително отказваше да се предаде на страха.

Валерия беше могъща. Не ставаше дума само за мускули и за смелост. Валерия, също като Деметер, излъчваше вътрешна мощ. А не нещо видимо и обичайно. При другите не бе така явно. Нито Криселда, нито Гая, нито Елена или Карен излъчваха енергията, която струеше от Анаид, когато бе до Валерия. Дали това не беше силата и властта ѝ като водач на клан? Може би. Валерия ѝ вдъхваше сигурност, но истината бе, че стадото от риби тон се беше изгубило окончателно в далечината, а и делфините бяха изчезнали. Имаше само думата ѝ и банския ѝ. Валерия ѝ беше казала: „Пази ми го и ме чакай.“

Анаид чака дълго. За да не усеща студа, който постепенно я просмукваше до мозъка на костите, се помъчи да се раздвижи и да се изсуши. Съблече мокрите дрехи и започна да разтърква ръцете и

краката си, като същевременно се пляскаше с ръце по тялото и щипеше страните си. Малко преди това фина паяжина от облаци бе покрила небето и времето бе застудяло. Докато слънцето бавно се спускаше към своя заниз, облаците постепенно се сгъстяваха и ставаха все по-тъмни, а вятърът — все силен и остър. Колко ли време бе минало, откакто Валерия изчезна? Три часа? Четири? Жаждата, гладът, настъпването на нощта и мрачните предвестници на приближаващата се буря все повече я тревожеха.

На тънката линия на хоризонта призрачнобяла гръмотевица раздра небето и Анаид потрепери. В морето бурята сигурно беше много по-страшна и плашеща, отколкото в планината.

Над главата ѝ с писъци прелетя огромно ято чайки. Най-дръзките и най-нахалните от тях се снижиха и закръжаха около нея, оглеждайки я с нагло любопитство, сякаш искаха да се убедят, че е жива. Анаид ги подплаши с ръце и ги отпъди, като изкъшка на техния език. Тези летящи крадливи твари я отвращаваха.

Все пак компанията на чайките беше по-добре от нищо. Анаид помисли, че освен жаждата най-мъчителното за корабокрушенеца сигурно е самотата. Часовете минаваха бавно и неумолимо. Страшното бе, че освен ако не се потопеше под водата, около себе си не виждаше никакви признаци на живот. Чуваха се само все по-застрашителният тътен на гръмотевиците и свиренето на вятъра.

Не можеше да прекара нощта тук. А нощта наближаваше. Все повече и повече.

Не можеше да се върне с плуване.

Нямаше сигнална ракета или рупор, не можеше да запали огън, с една дума, нямаше нищо на разположение, с което да даде сигнал или да привлече вниманието на минаващ кораб.

Единственото, което ѝ хрумна, бе да потърси помощ от делфините. Беше стигнала до островчето на гърба на делфин. И малко преди слънцето да се скрие окончателно зад хоризонта, Анаид призова делфините на техния език. Нададе вик, после втори, а на третия ясно забеляза безмълвна сянка, която се приближаваше към нея, порейки вълните. Предполагаше, че е делфин, но после, като се вгледа, се стресна. Размерите и външният вид на рибата спокойно можеха да бъдат и на акула.

За щастие, беше делфин, и то женска, същата, която я беше пренесла на гърба си дотук и която на делфинския език отговаряше на името Флун, или нещо подобно.

Анаид се почувства пълна глупачка, че не се беше сетила порано за възможността. Помъчи се да бъде любезна.

— Радвам се да те видя. Моля те, заведи ме на сушата — помоли се на Флун, като се мъчеше да се качи върху нея.

Женската обаче ѝ се изплъзна, също като рибата тон закръжи около нея в концентрични кръгове и чак след това ѝ отвърна:

— Валерия не ми разрешава.

Анаид почувства, че ѝ прилошава.

— Да не ѝ се е случило нещо?

— Не.

— Тогава ѝ кажи да дойде да ме вземе с платноходката.

— Валерия знае къде си.

Работата беше ясна. Беше я изоставила нарочно, с пълното съзнание, че по това време вече ще се е вкочанявала от студ и умряла от глад, жажда и страх.

Тогава, щом на Валерия не ѝ се беше случило нищо лошо и отгоре на всичко не даваше на делфините да ѝ се притекат на помощ, тогава какво? Какво всъщност искаше тя?

Анаид продължаваше да гледа втренчено делфинката. Беше готова да се закълне, че в оченцата на Флун съзира нотка на съчувствие и жалост. Женската направи красив скок и се гмурна във водата, потъвайки в сенките на мрака.

От страх сърцето на Анаид лудо заби. Същевременно я загложди смътно подозрение, което постепенно се засилваше.

Вече беше поддала веднъж на вълшебствата на една Одиш.

Но... дали и Валерия не е Одиш? Не, това не може да бъде.

Струваше ѝ се абсурдно целта на Валерия да е била да се отърве от нея.

И все пак... Нямахте свидетели. Нямахте виновни. Валерия можеше да измисли безброй оправдания за изчезването ѝ.

Слабата слънчева светлина изведнъж съвсем угасна. Бурята беше застигнала агонизиращия слънчев диск и бе затъмнила последните му чезнещи лъчи. Водата почерня, а светкавиците все по-начесто блясваха в мрака, който заплашваше да я погълне. Анаид обгърна с ръце

коленете си, като инстинктивно, за да се защити, се сви в позата, позната още от изначалието на света. Заклати се напред-назад, като си тананикаше песничка, която Деметер ѝ пееше в детските ѝ години. Люлеенето и ритъмът на мелодията я успокоиха и отново изостриха сетивата ѝ. Силуетите пак придобиха форма. Светлината, макар и много смътна, вече не ѝ се струваше толкова плашеща както преди.

Всичко би било далеч по-приемливо и познато, предвид това, че вече от часове бе свикнала с този непроменлив пейзаж, ако не беше той. Той я гледаше с любопитство от няколко метра разстояние. Зяпаше я безсрамно и нахално, открито и без окото му да трепне. Тялото му бе наполовина във водата, но блясъкът на светкавиците ясно осветяваше къдравата му коса, брадата, щита, късия извит меч, шлема с кичур пера във формата на конска грива.

Анаид не се уплаши ни най-малко.

— Здравей.

Воинът се огледа изненадан. Да, наистина, изглежда, Анаид се обръщаше към него.

— На мен ли говориш?

— На теб, разбира се. Няма друг.

— Значи... ме виждаш?

— О, да. И те чувам.

— Не мога да повярвам!

— И аз не мога, но е така.

— Ти си... Ти си първият човек, с когото разговарям от... ама че работа! Загубих вече сметката на годините. Коя година сме?

— И да ти кажа, няма да ти е от полза. Какъв си ти? Грък? Римлянин? Картагенец?

— Грък от италийските колонии! Името ми е Каликрат, хоплит, воин от тежката пехота, оцелял от защитниците при обсадата на Гела под командването на великия Дионисий от Сиракуза.

— Я виж ти! Че това, струва ми се, трябва да е било някъде около пети век преди Христа.

— Преди кого?

— Иначе казано, си щъкал по тези места около две хиляди и петстотин години.

— Знаех си, че е минало доста време.

— И как така се озова точно тук, ако не е тайна?

— Удавих се.

Анаид потръпна.

— Не знаеше ли да плуваш?

— Бях воин от пехотата, не моряк.

— А сега си бродещ дух, който иска да почива в мир.

— Откъде знаеш?

— Знам го, познавам и други като теб. И кой те прокле?

— Съпругата ми, предполагам. Заклех ѝ се, че ще се върна в Кротона навреме, за да прибера реколтата, но не удържах на думата си.

— Тоест удавил си се на път за вкъщи?

— Ами да. Сражавах се славно срещу Химилкон, великия картагенски пълководец. Оттеглихме се с достойнство, качихме се на кораба, но когато стигнахме до тези брегове, корабът ни потъна.

— И ти се удави.

— Не, прибра ни друг кораб, но ме хвърлиха зад борда, във водата.

— Хвърлиха те?

— Корабът не можеше да ни поеме всичките и от претоварването бе изложен на голяма опасност, затова хвърлихме чоп и се падна на мен.

Анаид едва чу последното изречение на Каликрат. Страховит гръм изтрещя и заглуши думите му.

— Беше напрегната нощ, изпълнена с премеждия, помня, че...

— Моля те, спри — прекъсна го Анаид.

— Не искаш ли да ти разкажа за урагана, който разби кораба в скалите?

Анаид се ядоса на хоплита, голям кутсузлия беше завалията.

— Ако не си забелязал, аз съм жива и нямам никакво желание да умирам. Да се удавиш, трябва да е голям ужас.

— Напълно си права. Ужасно е. Искаш да поемеш въздух, но вместо това дробовете ти се изпълват с вода и...

— Млъкни!

Воинът млъкна. Освен неудачник, с много лош късмет, беше и садист отгоре на всичко. На Анаид ѝ домъчня за нейните кротки и послушни духове.

Бурята приближаваше все повече и водеше след себе си огромни вълни. Тя затаи дъх, когато една от тях, първата, която врхлетя отгоре

й, я заля цялата. Нямаше къде да се скрие, нямаше за какво да се хване.

— Ще ти дам вечен покой, ако в замяна на това ми помогнеш.

— На мен ли говориш?

— Да, на теб, Каликрате. Каж ми как да се махна оттук, преди да ме е отнесла някоя вълна.

Каликрат си придаде дълбокомислен вид и се огледа наоколо.

— Трябва да има някакъв начин, но не го знам.

— Защо?

— Другите изчезваха. Не видях да плуват телата им, не видях да се давят. Просто си отиваха, тръгваха нанякъде, но никога през нощта.

— Кои са тези „другите“?

— Другите момичета.

Анаид започваше да се изнервя.

— Искаш да кажеш, че аз не съм първата, която си видял тук, на тази скала?

Каликрат добави:

— Но си първата, която не циври, и първата, която ме вижда.

— Колко момичета са минали през това изпитание?

— Ами... бих казал, че... през всичките тези хилядолетия... са може би стотици?

Анаид пребледня.

— Тоест на всеки пет или десет години срещаш момиче като мен, полуголо, хванато като в капан, само и изоставено на скалата, а на следващия ден вече го няма.

— Точно така.

Анаид почувства, че я обзема паника. Кой можеше да живее хилядолетия и да се преобразява на различни хора? Кой преследваше момичетата и им пиеше кръвта? И ако все още търсеше потвърждение на ужасното си съмнение, вече го бе намерила.

— Тя е Одиш.

— Точно това си мислеха и другите.

— Кои?

— Момичетата.

— Значи можеш да четеш чуждите мисли?

— Мога.

Анаид изпадна в отчаяние. Не й оставаше много време. Няма да стои тук и да чака да стане жертва на една Одиш, която се преструваше

на Омар, или да умре от удавяне.

— Ще ми помогнеш ли?

— Да, бих искал. Как дойде дотук?

— На гърба на един делфин.

— Доста оригинално ездитно животно.

— Да, но отказва да ме върне обратно на сушата.

Нова вълна, този път по-мощна, заля Анаид и я блъсна толкова силно, че тя се подхлъзна и течението едва не я отнесе. В последната секунда успя да се вкопчи за издатина в скалата и се задържа, макар и с цената на това да си издере ръката.

Накрая ураганът се разрази и плисна силен дъжд. Вятърът, остър и дяволски зъл, предизвика силно вълнение и огромни капки дъжд заудряха по вълните. Анаид губеше почва под краката си и не знаеше за какво да се хване. Чувстваше се част от разгневеното море, част от цялата тази вода, която кипеше, покрита от пяна. И докато откриваше за себе си тези непознати досега усещания, видя как делфинът се плъзга безшумно до нея.

Анаид стисна очи, наведе се над вълните, отпусна се и се сля с морето.

Воинът изчака минута, две, три и въздъхна.

Беше ужасно.

Клетото дете беше изчезнало и вече не му трябваше помощ от никого. Отново бе останал сам, лице в лице с вечността и с тежката си присъда. Два делфина за миг го разсеяха от мислите му с ликуващите си викове, но веднага отплуваха някъде надалеч. И хоплитът, отегчен както всяка нощ, се излегна на вълните, за да съзерцава светкавиците.

След час пристигна моторна лодка, управлявана от жена, загърната в дъждобран, закръжи около мястото, като вземаше умело завоите и избягваше ловко скалите, направи три кръга, за да разузнае обстановката, но без никакъв резултат.

Хоплитът, който мислеше, че никой не може да го види, се облегна дръзко на скалите, за да наблюдава по-удобно смелата натрапница.

— Хей, ти!

Каликрат не можеше да повярва:

— На мен ли говориш?

— Че на кого друг?

Каликрат, удавник и игнориран в продължение на две хиляди и петстотин години, имаше за втори път щастието да разговаря с живо същество, и то само за една нощ.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

РИТУАЛЪТ ЗА ПОСВЕЩАВАНЕТО

Криселда кършеше ръце, изпаднала в пълно отчаяние.

— Направи нещо. Трябва да направиш нещо.

Валерия си даваше вид, че владее положението, но всъщност не беше предвидила толкова страховита буря. Вятърът блъскаше капациите на прозорците, а дъждът яростно биеше по стъклата.

— Предзнаменованията сочеха, че денят ще е благоприятен.

Криселда разтвори широко вратата. Едва я удържаше да не се захлопне.

— Благоприятен? На това ли му викаш благоприятен?

Валерия започна да се бои, че е сбъркала в предсказанията си. Това беше най-страшната буря, която бе виждала от много дълго време насам.

— Посвещението не бива да се прекъсва. Веднъж започнато, трябва да бъде доведено докрай.

— Повече ме вълнува животът на Анаид, отколкото посвещаването ѝ. Ако не бъде посветена от воден клан, ще го направим в огнен или въздушен клан, но моля те, бъди така добра да я върнеш.

Валерия си погледна часовника.

— Малко остава до зазоряване. Нека спазим ритуала.

Криселда тръгна към външната врата.

— Ако не го сториш още сега, ще предупредя патрула и ще я обявя в полицията за изчезнала.

Валерия отстъпи пред настоятелните молби на Криселда. Спомни си за доверчивата усмивка на Анаид, за изненадата, когато видя за първи път морето, за сляпата ѝ вяра в нея и за потръпването, което долови при споменаването на Селене. А сега това момиче, наскоро загубило майка си, беше съвсем само, изоставено на сред морето, в нощта и във властта на урагана.

Наистина бе нечовешки жестоко.

Посвещаването винаги е било сурово изпитание, но новачките обикновено разполагаха поне с известен период на аклиматизация. При нормални условия Валерия трябваше да остави там Анаид едва след като преди това е минала през едномесечна подготовка на уроци по плуване и гмуркане под вода, и след като е издържала проверката за издръжливост и качества, необходими за успеха на начинанието. Най-вероятно щеше да се допита до мнението на метеоролозите и да се позове на техните прогнози, вместо да се довери на тълкуванията на някакви си вътрешности.

Знаците вещаеха, че денят ще бъде съвършено подходящ за посвещаването на Анаид. Нима бяха сбъркали? Предзнаменованията никога не лъжеха, възможно бе обаче тя да е объркала, да е изтълкувала неправилно някой от признаците и така да е станала причина за истинска трагедия? Никой не би й потърсил отговорност. Случват се такива работи, биха могли да се случат...

Понякога ставаха и нещастия. Не искаше да се сеща за това, но си спомни за случая с Хулия, дъщерята на Корнелия Фата, която не можа да издържи на непрогледния мрак в пещерата, където я бяха оставили, и загина в отчаяните си усилия да намери спасителния изход. Беше паднала от високо в пропаст и се бе разбила на дъното ѝ, цели три дни не можаха да намерят тялото ѝ. Майка ѝ, с изумително твърд характер, стоически понесе тежката съдбовност, като се утеши с мисълта, че смъртта е по-малкото зло, с което се избягва още по-голямо нещастие. Магьосница, която е неспособна да понесе несигурността, която не умее да контролира поривите си, не е годна и да владее изкуството на магията. Магьосница, която не може да издържи и една нощ сама, заобиколена единствено от елементите, предоставени ѝ от природата, няма правото да бъде посветена. Въпреки всичко след смъртта на дъщеря си Корнелия Фата се превърна в бледа сянка на жената, която беше преди, и щеше вечно да носи болката от непрежалимата загуба.

Всички тези мисли минаваха през главата на Валерия, докато следваше Криселда, която, напук на тантурестата си фигура и шишкавите си крачета, стигна рекордно бързо до спортното пристанище, където стоеше на котва платноходката. Канеше се да скочи в нея, без дори да я дочака.

— Почакай, Криселда! Трябва да потърсим някого. Ще имам нужда от помощ.

Валерия съжали, че не е събудила Клодия, преди да хукне след Криселда. Криселда хич я нямаше в морските дела, бе неспособна дори да се задържи на повърхността на сладководно езеро. Как можа да я хване морската болест тази сутрин, когато водата беше толкова спокойна и гладка като тепсия.

— Няма време. Аз ще ти помагам — отвърна Криселда.

Изглеждаше толкова решителна, толкова уверена във възможностите си, че Валерия сви рамене и се приготви да отпусне въжето. В този момент обаче някой ѝ светна в лицето с фенерче.

— Съжалявам, но не мога да ви пусна да излезете от пристанището. Забранено е.

Валерия пребледня.

— Има малко вълнение, какво толкова!

— Триметрови вълни, един заседнал риболовен кораб и една моторна лодка, която въпреки забраната излезе в открито море, управлявана от някаква жена. Преустановихме всякакви спасителни акции до утихване на бурята.

Валерия изпусна въжето.

— Разбрано... — измънка.

Представи си как триметровите вълни помитат островчето, как отнасят Анаид и тялото ѝ се подмята безжизнено по водата. Флун беше предупредена. Беше получила разпорежданията ѝ, в случай на опасност да ѝ се притече на помощ. Макар че... Кой може да се задържи на хлъзгавия гръб на делфин при триметрови вълни?!

Криселда долови страховете ѝ и разбра колко много се измъчва. Вместо да я обвинява, прояви съчувствие и я хвана за ръката:

— Да я призовем.

— Знае ли как да отговаря на повиците?

— Тя самата призова Карен и я накара да се върне от Танзания. Не е знаела, че го може, но го стори.

Криселда и Валерия се хванаха за ръцете и под проливния дъжд, в непрогледния мрак мислено призоваха Анаид с такава сила, че отговорът ѝ дойде почти незабавно.

Беше жива.

Въпреки това, след като констатираха радостния факт, двете се спогледаха изумени. Отговорът на Анаид издаваше странна промяна, идваше от някакво същество от друг вид. Криселда бе озадачена.

— Това делфин ли беше?

Валерия, недоумяваща, кимна, без думичка да каже. Нямаше никакво съмнение. Разумът, който се бе свързал телепатично с тях, се намираше в тялото на делфин. Можеше да усети перките и люспите му, можа също така и да разбере музикалното му послание, излъчено посредством звукови вълни.

— Тя не е изпила отварата.

— Каква отвара?

— Тази, която е необходима за превъплъщението.

Криселда изведнъж загре:

— Да не би да говориш за онова, което бе в термоса?

— Да.

— Пи от него. Но само глътка.

— Валерия мислеше трескаво. Криселда добави:

— Аз обаче изпих почти цяла чаша.

Въпреки драматичната ситуация Валерия не можа да потисне смеха си.

— Тогава изобщо не се изненадвай, ако... ако само след секунди полетиш във въздуха или започнеш да пълзиш.

Криселда пребледня.

— Не може да е толкова лесно.

Валерия стана отново сериозна.

— Не, не е.

— Тогава?

— Не знам, Криселда, не знам как го е направила. Досега никой не е успявал.

Клодия се прибра малко преди зазоряване вкъщи вир-вода от дъжда, но преди да скочи в стаята си, искаше да се увери, че всичко е тихо и спокойно, понеже ѝ се бе сторило, че мярна сянка зад стъклата. Вероятно Валерия бе влязла да затвори прозорците и бе забелязала отсъствието ѝ. А може и тая тъпа пикла Цинулис да си бе дошла порано от предвиденото и да я беше наклепала пред майка ѝ, че излиза нощем. Така или иначе, беше премръзнала, а в стаята ѝ нямаше никого. Така че скочи през прозореца, като направи цяла локва вода върху

дъсчения под. В тъмното провери опипом второто легло и като се увери, че Анаид я няма, светна нощната лампа.

На пода личаха мокри следи от обувки, които не бяха нейните. По дяволите! Беше разкрита. Знаеше, че рано или късно ще я хванат, странното беше, че още не бе станало. Валерия беше прекалено заета с работите на клана и с бъркотията във връзка с неизвестно какви точно проблеми с жените Одиш. А сега и с пристигането на малката Цинулис, което съвсем я бе погълнало. За нея беше добре дошло, нищо по-хубаво от това не можеше да иска, понеже през всичките тези дни щеше да се забавлява на воля необезпокоявана и да си отдъхне от неумолимия надзор на майка си.

Съблече си дрехите, от които течеше вода, и потърси хавлиена кърпа, за да си изсуши косите и тялото. Когато отвори гардероба и протегна ръка, усети странно парене. Лъхна я силна топлина, стана ѝ направо горещо, сякаш някой бе затворил вътре палеция зной на следобеда. Взе една кърпа и бързо затвори вратите със смътна боязън. После, докато се търкаше, реши, че паренето, което усети в дланите си, вероятно се дължи на голямата разлика в температурите между ледените ѝ ръце и неочакваната топлина в гардероба. Загаси светлината и си сложи нощницата, но тя беше толкова тънка, че продължи да трепери като лист. Пъхна се под финия памучен чаршаф, но и това не я стопли. Спалното ѝ бельо не беше предвидено за хладната есенна нощ. Май бе зърнала един пуловер върху леглото на Анаид... Но наистина ли го бе видяла? Или само се бе сторило? Докато се колебаеше дали да стане, за да вземе пуловера и да си го сложи, чу шум, гардеробът тихичко изскърца и вратичката му леко се откряна.

Не си го бе измислила. Беше го чула съвсем ясно. Разтрепери се още по-силно. Някаква сенчица се плъзна към прозореца. Дали не е плъх? Или пор?

С пъргавината на своите петнайсет години Клодия мълниеносно запали светлината и почувства пронизващия поглед на очи, впити в нейните. Беше само миг, една хилядна част от секундата, преди котето да скочи през прозореца, но беше достатъчно, за да накара Клодия да изтръпне от страх и да притисне с ръка гърдите си, за да успокои острата болка. Сякаш кръвта се смръзна във вените ѝ и сърцето ѝ спря. Страхът я задушаваше.

Лека-полека успя да се успокои, но все още не можеше да пропъди от мисълта си очите на котето, което се бе промъкнало в гардероба ѝ. Напомняха ѝ за втрещения поглед на непознатата жена, която бе видяла същата вечер на плажа.

Стана, затвори прозореца и зърна пуловера. Наистина беше там, сгънат и оставен на леглото на Анаид. Беше ѝ точно по мярка. Навлече го и усети иглички по тялото си, но едновременно с това се почувства добре затоплена и защитена от студа. Хрумна ѝ, че боцкането е нормално за вълнен пуловер. А ѝ прегръдката му бе толкова приятна и удобна, че я накара да забрави за дразненето по кожата.

Зави се в меките чаршафи и заспа дълбоко. Сънят ѝ не бе нито приятен, нито лек. Нищо не чуваше. Нищо не виждаше. Изобщо не усети връщането на Анаид сутринта, нищо не разбра за суматохата, настъпила в къщата, за телефонните обаждания, нито за впечатляващата история на Анаид. Не чу дишането на Анаид, която спа цял следобед и цялата следваща нощ до нея, след като бе преминала през най-необикновеното изживяване в живота си.

Това беше кошмар.

Анаид не се беше възстановила от умората. И може би никога нямаше напълно да се възстанови. Веднъж Деметер ѝ беше споделила, че има състояния на емоционално изчерпване, които траят вечно. Сега вече я разбираше, нейното беше от този род.

Да се чувства покойница, когато в действителност преживяваше страховита морска буря, затворена в тялото на делфин, я бе довело до такава съсипваща умора, че дори всички часове сън на света не биха могли да я изличат.

Да се чувства предадена от Валерия, когато всъщност тя беше жрицата, отговорна за доброто изпълнение на посвещаването ѝ, се оказа пагубно изтощително откритие за нея.

Валерия обаче беше свикала Съвета и Анаид не можеше да отсъства. Тя беше главният подбудител и главният герой. Последните събития, застрашаващи общността Омар, бяха нажежили обстановката и бяха алармирали всички етруски кланове. В тази връзка за идването си бяха обявили магьосници от клановите на кукумявката, на враната, на тъпомуцунестия делфин и на змията, които пристигаха от Палермо,

Агридженто и Сиракуза. Изгаряха от нетърпение и любопитство да се запознаят с малката Цинулис, която, освен че бе дъщеря на избраницата, се беше прославила с наскоро проявления си героизъм.

Валерия се помъчи да държи случилото се в тайна, но прекалено бързивите делфинки бяха разпространили новината за преображението на Анаид и мълвата се бе разнесла светкавично, предавана от уста на уста. Всички искаха да присъстват на посвещаването и да използват сгодния случай, предоставен им от момичето, за да се противопоставят, вече по-решително и с нужната подготовка, на несигурното съществуване, на което бяха обречени, откакто Селене изчезна.

В морското заливче, отворено на изток, Анаид беше център на всеобщото внимание. Магьосниците не спираха да прииждат.

— Къде е малката Цинулис?

Това беше най-често произнасяното изречение тази нощ.

— Прилича на Деметер.

— С нищо не ми напомня за Селене.

— Горкичката, да загуби и двете.

Това бяха коментарите, които се въртяха все около личността на Анаид. Сетне всички втренчаха очи в нея. Някои скришом, други прямо и директно, както е присъщо на зрелите хора, които не се преструват и не се страхуват да покажат отношението си. Анаид можеше да прочете в смръщените им вежди недоумението как хилаво дете като нея беше намерило силата да се превърне в делфин. За щастие, никой не се осмели открито да зададе въпроса. Биха останали разочаровани, понеже дори самата тя не го знаеше. А вероятно нямаше да знае и как да се върне в тялото си, ако не беше Валерия, която ѝ се притече на помощ и се озова на скалата веднага след като ураганът утихна, погали мократа ѝ кожа и ѝ каза точно какво да направи, стъпка по стъпка, за да си възвърне човешкия образ. Анаид нямаше представа дали би могла да повтори подвига си. А и Валерия своя.

Най-сетне, когато луната в първата си четвъртина освети с бледите си лъчи южната извивка на залива, защитена от вятъра и от любопитни погледи, Валерия запали свещите и в качеството си на жрица, извършваща свещенодействието на обряда, раздаде купите на участничките. После ги подкани всички да подемат песнопението и ритуалните танци и заедно да пият.

Анаид присъстваше за първи път на сборище на магьосници и изживяването ѝ се стори особено вълнуващо. Може би понеже беше главният герой на тържеството, може би защото се чувстваше част от това обединение от гласове и улове, които празнуваха радостното събитие, че са се срещнали и са се познали, че в група са единни, по-силни и по-защитени.

В това се състоеше щастието да си Омар.

Това беше и товарът на съзряването ѝ, понеже оттук нататък, дори да искаше, никога повече нямаше да избяга от железния контрол на общността.

Посвещаването беше просто. За Анаид беше фасулска работа. Точно както бе пророкувала Клодия, трябваше да покаже, че е способна да задържи във въздуха едно перце, да напълни с вода празна съдина; да запали изсъхнал дънер и да накара вълшебната си пръчица да пусне листа. Всичко това с помощта единствено на волята и способностите си и пред зоркия поглед на присъстващите. Анаид обаче не се побоя. Беше разбрала, че до голяма степен успехът на магията зависи от увереността в собствените сили, както и, разбира се, от емоционалното ѝ равновесие. Така например гневът бе превъзходен стимулант, но никога не можеше да съпътства хубавото вълшебство.

Накрая всяка от магьосниците, поканени на сборището, мина край нея, за да я поздрави. Валерия ѝ подари своя пентакул^[1], а Корнелия Фата, прочутата родоначалничка на могъщия род Фата и водачка на клана на враните, ѝ връчи лъскаво ново-новеничко атаме^[2], нож с две остриета, който отсега нататък щеше да носи навсякъде със себе си и да реже лесно всякакви клони, треви и корени, необходими за приготвянето на различни отвари, да описва магическите си кръгове, а също и да ѝ служи за самозащита.

Старата Лукреция, участваща все още, независимо от почтената си сто и една годишна възраст, в сбирките като матриарша на змиите, ѝ изнесе дълга лекция за лунния камък, от който беше направен амулетът, увесен на врата на Анаид под формата на сълзи, и като ги погали призна, че открива ръката на Деметер в тях. После я разсъблече, намаза тялото ѝ с пепел от свещеното дъбово дърво и я подкани да се изкъпе в тъмното море, за да се пречисти.

Когато излезе от водата, Анаид вече не бе същата. Сега беше магьосница. Една посветена магьосница, която, независимо от

принадлежността си към клана на вълчиците, по изключение беше приета от делфинките на Валерия Кроче като посестрима и бе взета под покровителството от враните на Корнелия Фата и от змиите на Лукреция Лампедуза. Така Анаид се оказа закриляна от трите елемента, чужди на собствената ѝ природа. Водата, въздухът и огъня.

Всичко бе толкова вълнуващо, че Анаид почувства как отмалява. Целият ритуал, песнопенията, танцът, даровете и изпитанията за проверка на уменията ѝ постепенно я бяха потопили в унесено състояние.

Оставаше само сънят.

Криселда, най-близката ѝ родственица, я подкани да изпие отварата и ѝ подаде глинената паница, която трябваше да пази и за следващите церемонии. Усети горчивия вкус, но изпи течността до дъно.

След няколко минути Анаид се почувства замаяна. Магьосниците подеха някаква песен, а тя, в центъра между всички тях, затанцува спонтанно, ритмично, като в транс на просветление, което лека-полека я отнесе в други измерения на възприятията. Докато тялото не започна да ѝ изневерява, душата ѝ сякаш се отдели от него и тя падна, потънала в неспокоен и пророчески сън. Беше сънят на посветените.

Магьосниците бдяха над съня ѝ и внимателно следяха всяко потрепване на лицето ѝ, съпреживявайки тревогите, страховете и радостите ѝ.

Анаид сънува, че пори небесата с криле и дългите ѝ коси се развяват зад нея на вълни. Отдолу беше светлината, а над нея — мрак. Когато се спускаше надолу, светлината лумваше като пожар, а въздухът в небето придобиваше плътността на течност. Анаид влезе в огъня и взе в уста червен камък. Кожата ѝ изгаряше, но тя не изпусна камъка и тръгна обратно, този път през водата. И докато плуваше по вълните, беше делфин, а когато излезе на сушата, вече бе приела образа на вълчица. В гората Анаид зави срещу луната и заплака заедно с нея.

Когато се събуди, тя малко объркано заразказва неясния си сън. Беше толкова скорошен, че сякаш още го преживяваше, още не бе изплувала от него.

Валерия я изслуша внимателно, след което започна с тълкуванието:

— Пътят ще бъде дълъг и изпълнен с опасности, но смелостта на сърцето ѝ ще ѝ дава сили да продължава напред. Едно съмнение ще я разяжда и ще се мъчи да я огъне. Ще се спусне в недрата на земята, дълбоко под водата, и упорито ще преследва търсеното съкровище. Няма да отстъпи пред болката, няма да избягва опасността и за целта ще впрегне цялата си мощ и цялата си съобразителност. При все това ще направи тежко откритие, което ще я уплаши, ще я огорчи и тя ще заплаче поради своята слабост.

Корнелия Фата разчете знаците, оставени от тялото на Анаид по пясъка.

— Не ще избяга от съдбата си, която я преследва като сянка и ще бъде предадена с лъжа. Саможертвата няма да е напразна.

Макар и малко неясни, думите на Корнелия Фата дадоха на всички жени богат материал за размисъл и създадоха настроение на тревога и униние, но Валерия не позволи да ги завладее песимизмът.

Беше настъпил моментът да обсъдят положението. Най-очакваният миг през тази нощ.

Валерия взе думата:

— Нищо няма да крия от вас. Жените Одиш ни атакуват все по-дръзко и безнаказано. Знаете го, зная го и аз, и всички ние. Те държат Селене, жената с огнените коси, и това ги кара да се чувстват могъщи. Избраницата е тяхното оръжие. Докато тя е в ръцете им, ще мислят, че са в правото си да ни тормозят и да ни карат да страдаме. Именно за това посветихме дъщеря ѝ Анаид, за да ни помогне.

— Какво става с клана на Селене? Какво правеха през цялото време? — попита една врана.

— Кланът на вълчицата беше близо два месеца изолиран под камбаната на Одиш. Бе преследван от една Одиш, която приспа съзнанието им и изкуши Анаид. За щастие, успяха да се преборят с черната им магия и сега Анаид вече е посветена. Както ви е известно, силата и знанията ѝ са забележителни. До момента тя единствена се свързва със Селене. Една майка не може да отблъсне дъщеря си, ако наистина иска да бъде намерена. Затова Анаид, от името на всички нас и за да спази пророчеството, ще се заеме с тежката задача да спаси Селене и да я върне у дома сред своите посестрими Омар.

— Може и да успее да стигне до Селене, но как тя, която е още дете, ще успее да победи жените Одиш? — повдигна въпроса кокалеста делфинка.

Криселда се почувства задължена да се намеси:

— Няма да е сама, аз ще бъда с нея.

— Дори да допуснем, че е възможно, какво ще стане, ако Селене не иска и откаже? Какво ще стане, ако тя предпочете могъществото, безсмъртието и богатството на Одиш пред голата честност на жените Омар? — остро се изказа една кукумявка.

— Невъзможно! Майка ми нито е, нито пък някога ще бъде Одиш? Тя никога няма да ни предаде!

Анаид се възпротиви с такова искрено възмущение в гласа, че кукумявката, задала въпроса, сведе глава засрамена. Без доказателства една майка не може да бъде чернена пред собствената ѝ дъщеря, нито да бъде съдена публично за морала си.

Анаид си даде сметка, че невъздържаната ѝ реакция е парирала други подобни въпроси, които си останаха неизречени. В крайна сметка те всичките опираха до едно-единствено нещо — недоверието.

— Мога ли да говоря?

Анаид изчака разрешението на Валерия, която беше толкова сащисана от думите ѝ, че ѝ бяха необходими няколко секунди, за да излезе от вцепенението си и да кимне мълчаливо.

— Знам, че не съм силна като Валерия, нито тъй могъща, каквато бе Деметер, нито мъдра като Лукреция... Наясно съм, че макар и вече магьосница, още не съм жена и съм на възраст, която никак не е подходяща за отпор на Одишките. Те са обаче тези, които ме преследват, а ако аз ги подгоня, ще се превърна за тях в неочакван и опасен враг. Ако бях Одиш, никога нямаше да допусна, че е възможно да съществува такъв идиот като мен, готов да си пхне главата в устата на лъва.

— А ако лъвът си затвори устата? — прекъсна я една делфинка.

Анаид сви рамене.

— Вие нищо не губите, ако умра. Затова пък аз губя много, ако не рискувам. Губя своя род и произход, губя миналото си, семейството си и достойнството си. Внимателно претеглих нещата и смятам, че тези ценности определено накланят везните. Ще тръгна да търся мама, ако ще и в ада да е. Но ще ида. И ако се върна с избраницата, както

знаете от пророчеството, жените Одиш ще бъдат унищожени завинаги. Вие, които губите новородените си чедра и дъщерите си, също ще спечелите. Единственото, за което ви моля, е да ми съдействате. Нищо повече.

Анаид млъкна и се огледа наоколо, за да види какво въздействие бяха оказали думите ѝ върху слушателите.

Валерия и Криселда бяха удивени. Откъде черпеше самоувереността си това дете? Откъде се беше научила да говори пред публика? Как бе успяла да разтърси душите на всичките тези жени и без много думи да ги спечели на своя страна?

Не беше само красноречие. Всичко в нея излъчваше чистота и искреност, които ги убедиха, че наистина нищо няма да загубят. А може би щяха. Може би щяха да загубят една смела девойка, която с годините вероятно щеше да стане водач на племе. Беше наследила притегателната сила на баба си Деметер и пламенния дух на майка си, избраницата. Нямаше никакво съмнение.

Криселда поде предизвикателството, което Анаид дръзко хвърли в лицата им:

— Готови ли сме всички ние, от клана на вълчицата и скитското племе, да съдействаме на Анаид в това начинание.

Корнелия първа отговори:

— Ако е вярно, че съдбата обича смелите, то Анаид ще има цялата ѝ закрила. Късмет, дъще, и на добър час! Ние, враните, вярваме в теб.

Старата Лукреция възрази:

— Късметът не е достатъчен. Трябва да умее да се защитава. Някои от змиите владеят до съвършенство бойното изкуство. Внучката ми Аурелия е най-добрият борец от огнените кланове. Тя ще те обучи. Аурелия, ела насам.

Една девойка от клана на змиите, с атлетично тяло, с къса възчерна коса и чипо носле, излезе напред и застана срещу Анаид с ръце на кръста.

— Ще те науча на изкуството да се биеш със силата на мисълта и с точните движения на тялото. Правя го, уважавайки молбата на баба си, водачката на клана на змиите и матриарша на рода Лампедуза — рече тя. После добави: — Никога не сме разкривали тайната на тези умения с магьосница от елемент земя, ти ще бъдеш първата.

Тържественото обещание предизвика силно вълнение. Магьосниците зашушукаха помежду си. По лицето на Валерия се разля широка усмивка и тя се обърна към Анаид:

— Не си ли чувала за Аурелия, великия боец?

Не, Анаид не била чувала за нея.

— Никой не е успял да я победи, а досега не е имала нито една ученичка и последователка. Бояхме се познанията ѝ да не умрат заедно с нея.

Анаид поздрави със страхопочитание.

— Значи трябва да се науча да се бия?

Аурелия бе категорична:

— Ще ти се наложи.

Объркана, Анаид потърси кураж в очите на Криселда, но откри в тях само потвърждение на лошите си предчувствия. Не можеше да откаже.

[1] Pentaculum (лат.) — петолъчна звезда, древен символ на микрокосмоса; според Парацелз — най-могъщият всеобхватен знак; според питагорейците — символ не само на познанието, но и на пълното осъществяване; според франкмасоните — символ на духа. — Б.пр. ↑

[2] Атаме — пречистен и осветен церемониален нож (кама), използван в церемониалната магия (например за очертаване на магически кръг) в много от старите религии. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

КЛЕТВАТА

Криселда не умееше да плува и страдаше от морска болест, но независимо от всичко прие предложението на Валерия, която я покани на платноходката си. В открито море, на бледата светлина на луната — единственият ням свидетел, отразен във водата, след като ритуалът за посвещаването бе приключил, водачките на кланове и Криселда се събраха, за да обсъдят последната информация, събрана относно местонахождението на Селене. Положението беше изключително тревожно.

Една румена млада врана, притежателка на пицария в Месина, им съобщи мълвата:

— Пристигнаха са преди няколко седмици, след като закупили двореца на дуковете Салиери на безценица, заради бедствието, което ги сполетяло с нашествието на някакви прелетни скакалци, унищожили всички посеви.

— Сигурна ли си, че са те?

— Червенокоса чужденка, висока и стройна, със зелени очи, рисува в свободното си време, плува като риба, колекционира пръстени с брилянти и танцува сама на лунната светлина.

— Селене, няма съмнение — отсече категорично Криселда.

Страните на враната бяха пламнали.

— Червенокосата изобщо не напуска имението, за сметка на това обаче другата, брюнетка с катранени коси, с бледа кожа и безразсъдно нахално държание, излиза всяка вечер и се връща чак на разсъмване. Слънце не вижда.

— Салма — процеди през зъби Валерия, уплашена.

— Двете са неизмеримо богати и пръскат с неவிжданo разточителство. В селището се говори, че момичетата, които работят в палацото, губят паметта си, за да не си спомнят ужасиите, които са видели там.

— Какви ужасии?

— Говори се за бебешки плач и за момичета, останали без капчица кръв.

— Не си ли проверила лично?

Враната въздъхна:

— Моята информаторка, Кончета, загуби паметта си, а след това беше уволнена.

Трите родоначалнички от острова и Криселда се спогледаха крайно озадачени. Старата Лукреция първа наруши смразяващото мълчание:

— Питам се защо са дошли тук.

— За да ни предизвикат най-вероятно — предположи Валерия.

— Салма е ужасно хитра. Иска да ни сплаши — съгласи се Корнелия.

— Както и да подрони моралните устои на жените Омар, в това число и на Анаид — уточни Криселда.

— А може би цели да ни накара да забравим всяка предпазливост и да направим грешен ход, преди да му е дошло времето — подхвърли Валерия.

— По такъв начин ни се перчи с триумфа си. Избраницата се е поддала на изкушението — присъди Лукреция, като произнасяше гласните със сицилиански акцент.

— Да, но небесните тела още не са в съвпад — възрази Криселда.

— Именно затова. Трябва да побързаме и да подготвим момичето, докато не е станало късно — стигна до извода Корнелия.

— Съгласни ли сте да не прибързваме, докато не се убедим напълно в могъществото на Анаид? — попита Валерия.

Криселда се възпротиви:

— Нали не възнамерявате да оставите Анаид сама да спасява Селене?

Мъдрата Корнелия я успокои:

— Криселда, знаеш, че имам пълна вяра в теб, но трябва да разбереш, че единствената ни надежда е пророчеството на Росебуд да се изпълни.

Лукреция разсъждаваше на глас:

— Съгласни сме, че момичето не бива да загуби обичта към майка си, затова трябва да го държим в неведение за истинското

положение.

— Предлагам, след като я посветихме в магьосничеството и след като я взехме под свое покровителство, да ѝ доверим тайните си, щом като поема на плещите си тежката задача да спаси избраницата и да я върне на нейната общност — предложи Валерия. — Моят клан вече ѝ довери тайната на водата.

Корнелия прие предложението:

— Ще я посветим в тайната на въздуха.

Лукреция даде одобрението си:

— Освен в бойното изкуство ще я посветим и в тайната на огъня.

— А ако въпреки всичко се провали? — изрази страховете си Криселда.

— Да се закълнем — тихичко промълви Валерия.

— Необходимо ли е? — жално проплака Криселда.

Трите матриарши се спогледаха и кимнаха в знак на съгласие. Криселда извади своето *атаме* и преряза китката си. Всмукна от кръвта, а после я протегна и към своите посестрими да сторят същото.

— Кълнем се в кръвта на Криселда, която от този момент ни обединява, че ще браним с живота си мисията, възложена на Анаид и на Криселда — нейната наставница от рода Цинулис.

— Аз, Криселда, тържествено се заклевам да бъда достойна и непоколебима и да изпълня присъдата, която Омар произнасят срещу предателката Селене — измамната избраница. Ако поръчението на Анаид претърпи неуспех, се задължавам да ликвидирам Селене със собствените си ръце.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

РОЖДЕНИЯТ ДЕН

ТРАКТАТ НА МАККОЛИЙН

Когато една комета се приближи до Слънцето, повърхността на ядрото започва да се нагрива и летливите вещества се изпаряват. Така отделените молекули повличат със себе си твърди частици, които оформят опашката на кометата, съставена от газ и прах. Кометата разперва блестяща опашка; която понякога достига до милиони километри в пространството.

Именно затова, когато тълкуваме пророчеството на Ома, сме твърдо убедени, че първият стих известява идването на кометата.

„Небесната възшебница ще срещне сребристите си коси, за да я посрещне“.

Последните проучвания на учените от американските обсерватории върху кометите Кохоутек и Хякутаке ни дават основание да смятаме, по моето скромно мнение; че пристигането на кометата, предвещано в пророчеството на Ома, наближава. То ще бъде небивало и неповторимо явление, Слънцето никога повече няма да я види да се приближава до него, поради прекалено големите изменения в първоначалните ѝ орбити, причинени от силната гравитация на газообразните гиганти от външната Слънчева система.

Вечерта когато Анаид се върна, Клодия я чакаше будна в леглото си, беше запалила нощната лампа и се правеше, че чете. Изглеждаше неспокойна, силно разтревожена.

Преди да излезе от стаята, Валерия целуна Клодия и направи опит да ѝ се извини:

— Следващото посвещаване ще бъде твоето, обещавам.

Клодия нищо не каза. Обичаше да я измъчва. Знаеше, че майка ѝ се терзае, задето е принудена да постави Анаид пред собствената си дъщеря, и я караше скъпо да си плати за това, като я наказваше с мълчанието си.

Щом Валерия затвори вратата, след като им пожела „лека нощ“ Клодия скочи от леглото и без дори да каже една дума на съкафезничката си, се облече и започна да се гримира. Трепереше като лист.

— Ще ходиш ли някъде?

— Не, правя се на красива, за да те прелъстя.

Анаид се опита да не ѝ обръща внимание, но не можа.

— Не е необходимо да се държиш толкова лошо с майка си.

— Не се бъркай, където не ти е работа.

Анаид обаче искаше да се бърка. Церемонията така я беше заредила с адреналин, че не можеше да заспи.

— Къде отиваш?

— На рожден ден.

В този момент Анаид изпита завист. Клодия я канеха на купони, а нея не.

Имаше обаче нещо, което не се връзваше.

— А защо се измъкваш тайно?

— Мислиш ли, че щях да се крия, ако майка ми ме пускаше да отида на купона?

— Защо, не ти ли позволява?

— Както можеш да се досетиш, не, не ме пуска. Но и ти имаш голяма вина за това.

— Аз ли?

— Всичко започна с майка ти — цялата тая бъркотия около нея и отвличането ѝ.

— Това какво общо има?

— Ами предизвика паника и всички Омар са се побъркали с тази история. На това му викат политика на страха.

Анаид се възмути:

— Нищо не сме си съчинили! Майка ми изчезна.

— Сигурно се е чупила с някого.

Анаид скочи и ѝ зашлеви яка плесница. Клодия остана като втрещена, като не знаеше дали да ревне с пълно гърло, или да се разсмее. Анаид мигом съжали, понеже Клодия се разтрепери толкова силно, че чак зъбите ѝ затракаха.

— Какво ти става?...

— Не се доближавай до мен! — изкрещя ѝ Клодия.

С треперещи ръце тя се протегна, взе пуловера от стола и го навлече върху фланелката. На секундата треперенето спря и Клодия въздъхна облекчено.

Анаид обаче се обърка още повече.

— Какво правиш с моя пуловер?

Клодия зае отбранителна поза.

— Какво, обличам го. Студено ми е.

— Откъде го взе?

— От леглото. Беше на леглото ти.

— Не съм го донасяла, изобщо не съм го слагала в сака си.

— Нима? Тогава как се е озовал в Сицилия? Долетял ли е, или е доплувал?

Анаид осъзна, че думите ѝ са прозвучали неправдоподобно, но наистина беше уверена, че го е оставила у дома. Когато си приготвяше багажа в Урт, го сложи настрани, понеже бе много дебел. Беше се приготвила да го вземе, но после размисли и го върна на мястото му, на закачалката. Беше абсолютно сигурна.

Докато наблюдаваше Клодия, която си зализваше с пяна косите, за да им придаде желаната форма, забеляза как непрекъснато си чеше ръцете.

— Върни ми го — помоли я Анаид, без да знае защо го иска.

— Ако сега го съблека, ще си разваля къдриците, съжалявам.

Клодия си взе чантата и много ловко скочи през прозореца. Анаид, по пижама и с глупаво изражение на лицето, я гледаше как излиза. После реагира светкавично, съблече пижамата, нахлузи дънките и една фланелка без ръкави. Само след секунди вече се

измъкваше през прозореца подир Клодия, като се мъчеше да остане незабелязана.

Когато загаси светлината в стаята, ѝ се стори, че в тъмното проблясват червени светлинки и дори усети парене по гърба си. Но беше толкова ядосана и така изгаряше от любопитство, че не обърна внимание и изхвърча навън.

Въпреки тънките токчета на елегантните си сандали Клодия летеше като стрела. Тичаше така отчаяно, сякаш животът ѝ зависеше от това, а Анаид я следваше на зигзаг, на прибежки между китните вили с решетъчни огради, покрити с цъфнали глицинии, близо до плажа.

Смеховете и музиката се чуваха отдалеч. Нощта кънтеше от тях. Градината беше украсена с гирлянди и осветена с разноцветни лампички. Гледката изпълни Анаид със завист.

Съзря група момчета и момичета на нейната възраст, които танцуваха, пиеха, смееха се и се прегръщаха, полускрити сред бръшляна и жасмините.

Стана свидетел как радостно приветстваха шеметното пристигане на Клодия с викове и аплодисменти.

Видя как едно мургаво момче, високо, с тъмни очи и с пиърсинг на ноздрата, излезе напред и се затича към нея, а Клодия се хвърли към него, с името му на уста „Бруно“, и наблюдава как двамата се сляха в прегръдка и се целунаха страстно пред приятелите си.

Поредицата от картини мина пред очите ѝ само за няколко минути. Нощта, обсипана със звезди, миришеше на бронзант, на плажно масло, на гримове, алкохол и пот. Бяха млади и се забавляваха. Клодия се смееше, не спираше да бърбори разпалено и весело, седнала в скута на приятеля си, пиеше направо от бутилката, прекъсваше го с продължителни целувки и непрестанно чуруликаше, докато той бе сложил ръка на коляното ѝ и я гъделичкаше по крака.

Анаид не искаше да гледа повече. Сега ѝ стана ясно. Вече разбираше Клодия, въпреки че не можеше да си се представи на нейно място, не беше изпитвала подобни чувства. Това ли е щастието? Да си влюбена, да имаш приятели, да те канят на купони.

Аз съм голямо, голямо момиче

*в един голям, голям свят,
но нищо няма смисъл
ако теб те няма — се пееше в песента.*

Тя седна на земята пред оградата на градината, обгърна с ръце коленете си и се заклати в ритъма на музиката.

— Здравсти.

Анаид вдигна глава и се озова лице в лице с момче на нейната възраст, леко неугледно, малко пъпчасало, малко срамежливо.

— Здравей — отговори тя без особен ентусиазъм.

— Искаш ли глътка? — предложи той и подаде бутилката, която носеше.

Анаид никога не беше вкусувала алкохол. Досрамя я да си го признае.

— Не, благодаря.

— Цигара?

Още по-лошо, щеше да се закашля.

— Не, благодаря.

— Искаш ли да се поразходим?

Анаид се уплаши? Тоя подиграва ли й се?

— Не, благодаря.

— Досаждам ли ти? Ако предпочиташ да останеш сама, се връщам при останалите.

Анаид се сепна. Очевидно момчето полагаше усилия да бъде мило с нея, а тя, която само секунди преди това мечтаеше да бъде нормална като другите, сега се държеше като пълно куку.

— Не, не си отивай, моля те.

На лицето на младежа се изписа задоволство.

— Казвам се Марио.

— Аз съм Анаид.

Марио седна до нея и запали цигара. Анаид пое сладникавия дим на червения тютюн, но освен него надуши нещо странно, нещо необичайно. Определено беше неприятна, остра миризма, която я накара да сбърчи нос.

— Какво ти става?

— Нещо ми мирише гадно.

— Искаш да кажеш, че смърдя?

— Не... не ти... това е...

Анаид погледна натам, откъдето идваше странната миризма. Стори ѝ се, че мярна сянка, но Марио вече беше скочил като ужилен от думите ѝ.

— Слушай, маце, така доникъде няма да стигнем. Аз ще се поразходя.

И Анаид бързо се изправи.

— Идвам с теб.

Марио тръгна към плажа. На Анаид, която вървеше до него, ѝ хрумна, че ако някой ги види така, ще си помисли колко е нормално момиче, отишло на купон, да иска да се усамоти с гаджето си, за да се целуват.

Защо пък не?

Естествено, Марио не даваше вид на момче, готово да поеме инициативата. Нищо чудно, след като на няколко пъти му бе отрязала квитанциите. Въоръжи се със смелост и направи първата стъпка:

— Няма ли да се целунем?

Момчето рязко спря, закова се като втрещено.

— И ми го изгърсваш просто така?

Анаид интуитивно усети, че отново е сгафила.

— Ами как искаш?

— Не така директно.

— По-заобиколно ли?

— Да.

Анаид свали картите.

— Извинявай, но никога не съм се целувала с момче.

Марио се прокашля смутено.

— Боя се, че... не съм подготвен.

Анаид се обърка. Това отказ ли е? Отсрочка? Или паническо бягство?

— И ти ли не си?

— Не съм казал такова нещо!

— Така ми се стори. Май сме квит.

— Я се разкарай!

— Оооооо, май ще се подмокриш от страх.

Марио обаче би предпочел да умре, отколкото да си признае.

— Просто не ме вдъхновяваш.

Анаид почувства как кръвта ѝ кипва.

— Аз? Аз не те вдъхновявам?

— Ама никак. Не мога да се настроя на сантиментална вълна с теб, толкова си антиромантична.

Анаид нямаше да се изненада, ако я бе нарекъл грозна, ако ѝ беше казал, че е изключително боса в тия работи или дори че е абсолютно дърво, но „антиромантична“ наистина я обиди, засегна я дълбоко. Означаваше, че има нещо сбъркано в нея, в самата ѝ природа, не е способна да събуди нежни чувства, а тъкмо обратното — отблъсква. Отблъскваше целувките, все едно беше намазана с лосион против момчета вместо против комари.

Изпълнена с искрено възмущение, си представи Марио като огромен комар, който безуспешно се опитва да я ухапе и...

Марио заподскача, сякаш подхвъркваше, затрепка, замаха с ръце и започна да издава странен звук, като жужене.

— Марио, Марио, какво правиш?

— Зззззззззз!

Анаид си запуши устата ужасена. Марио се мислеше за комар.

За щастие, всички бяха доволно пийнали и никой нямаше да се изненада при вида на момче, което правеше маймунджилъци и се кълчотеше на плажа, имитирайки летящо насекомо.

Въпреки това Анаид се чувстваше ужасно. Току-що беше посветена като магьосница Омар, беше единодушно провъзгласена за поборник на всеобщото добруване, а само след няколко часа, поддавайки се на глупавото си желание да отмъсти, че е била пренебрегната, обричаше клетото момче да се мисли за комар.

А най-лошото: изобщо не си бе дала сметка, че изрича заклинание. Просто ѝ се беше изплъзнало, ако можеше така да се каже.

Единственото хубаво нещо в цялата тази работа беше, че вече знаеше как да развали магията.

Марио, с изкривено, разлигавено лице и с ръце, схванати от опитите за летене, грохна на пясъка, уплашен до смърт, като боязливо помръдваше пръсти, за да се увери, че реагират на командите му. Не разбираше какво му се беше случило току-що.

Междувременно Анаид дискретно се отдалечи.

Първият ѝ опит да бъде нормално момиче се оказа пълен провал.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ОЩЕ ВЕДНЪЖ

— Още веднъж.

Анаид скочи отново във въздуха и задържа илюзорния си образ пред очите на Аурелия, докато тя използва момента, за да завърти тялото си с бързината на светлината и да я изненада откъм десния фланг.

Това обаче не беше Аурелия, а сетивна измама. Истинската Аурелия стоеше точно зад нея и я парализира с едно просто движение на пръстите си, като притисна някакъв нерв на шийната вена и я накара да изпищи от болка.

Анаид отпусна ръце и се предаде. Беше невъзможно да издебне Аурелия, никога нямаше да успее да я надвие.

— Още веднъж — настоя Аурелия, непреклонна.

Анаид беше напълно изтощена. Аурелия непрекъснато я караше да повтаря, не ѝ даваше нито миг почивка, налагаше ѝ да прави едни и същи упражнения отново и отново, докато се превърнат в заучени механични движения и започне да ги изпълнява автоматично, без да се замисля. Късно вечер, когато се просваше като чувал с картофи върху дюшека, това „още веднъж“ продължаваше да кънти в ушите ѝ и блъскаше в слепоочията ѝ, подобно на барабан за тревога. И пред това „още веднъж“ тялото ѝ се стягаше и дисциплинирано се подчиняваше на командата. Този път обаче се възпротиви:

— Не мога повече. Не мога да те изненадам, опитвам се да се раздвоя със същата скорост като теб, но все не успявам.

— Още веднъж — невъзмутимо изрече Аурелия.

Анаид пламна от негодувание. — Нима не разбира? Глуха ли е? Беше се изразила съвсем ясно. Нямаше нито желание, нито сили за пореден път да опитва нещо толкова абсурдно и толкова очевидно обречено на неуспех.

— Още веднъж — повтори Аурелия с безизразен и досадно натрапчив глас.

И ученичката осъзна, че докато не постигне качествен скок в обучението си, щеше да чува това повелително изречение, изпразнено от съдържание, но толкова страховито мъчително, като изтезание с вода, която ритмично капе по изопнатите ти нерви. Затова направи първото, което ѝ хрумна. Съсредоточи цялата си ярост, целия си гняв, насъбран срещу Аурелия, и злорадо си представи колко приятно щеше да бъде да я изненада и този път тя да ѝ се надсмее. Усмихна се само при мисълта за това как обръща нещата и двете си сменят ролите. „Още веднъж“ щеше да произнесе тя досадно повтарящите се думи на Аурелия, която смутено щеше да се заглежда на всички страни, без да знае откъде и как ще я изненада Анаид. След което, без да губи нито секунда в умуване, се задейства светкавично, като промени коренно техниката си. Направи го точно обратното. Задържа тялото си пред Аурелия, а същевременно се разгъна, раздвои се и измести илюзорния си образ встрани.

— Гледай ме в очите! — изкрещя Аурелия.

Дали от объркване, дали от вече създадения ѝ навик механично да се подчинява на заповедите, Анаид — истинската, а не въображаемият ѝ образ — погледна Аурелия и падна в клопката на учителката си.

— По дяволите! — възкликна, осъзнавайки, че е била измамена.

— Когато се биеш, никога не слушай противника си. Още веднъж.

Този път Анаид заложи всичко на карта. Аурелия я беше научила как да разделя илюзията от тялото си, както и как да действа с пъргавината на рис и с бързината на мълния, когато атакува противника. Между две тела Аурелия безпогрешно различаваше кое е истинското и кое въображаемото. А ако опиташе с три? Хилядните части от секундата, които щяха да са ѝ необходими, за да обмисли вариантите и да реши кой образ е истински и кой да отхвърли, щяха да бъдат достатъчни, за да ѝ дадат предимство и да атакува неочаквано. Анаид реши да се пробва, като едновременно се опита да я нападне в упор и да я заобиколи със свои копия.

Три Анаиди обкръжиха Аурелия и тя наистина се обърка от дръзкия ѝ ход, а преди да се умножи на свой ред на още толкова, бе обезвредена от силния удар, който Анаид ѝ нанесе по тила.

Аурелия, победена и нокаутирана, се усмихна за първи път през всичките тези дълги дни на упорити тренировки. Анаид си помисли, че така бе дори хубава. Усмивката смекчи суровия поглед и разкри пленителната белота на зъбите ѝ, които грейнаха на мургавото лице.

— Как го направи? — попита Аурелия.

— Още веднъж — предложи Анаид.

И отново, макар и вече да очакваше ловкия финт на ученичката си, Аурелия пак загуби ценно време, мъчейки се да различи коя е истинската Анаид. Загуби за втори път. Но не се обезкуражи. Напротив, сякаш беше мотивирана по-настървено да продължи, ако изобщо бе възможно.

— Това е нова и много по-ефективна техника. Още веднъж.

Аурелия се опита да имитира Анаид и също се раздели на три Аурелии, но не постигна същия резултат и бе победена.

— Още веднъж — не знаеше умора Анаид.

И така продължиха дълги часове, докато в един момент и двете, напълно омаломощени, с изненада откриха, че една друга се издебват, използват едни и същи подлъгващи движения и се редуват в победите, като достойни опонентки. Бяха равни.

— Ето че вече се научи — рече Анаид. — Много добре.

— Как така съм се научила? — запротестира Аурелия. — Аз съм ти учителка. Ти си тази, която се научи да се биеш.

Анаид се изправи.

— Нима? Тогава хайде още веднъж.

Аурелия прихна да се смее.

— Сънува ли ме? Бях ли най-ужасният ти кошмар? Не изпитваше ли желание да ме накараш да се задавя с моето „още веднъж“ и не си ли представяше как ми даваш конска доза отвара от татул?

Анаид почервения.

— Откъде знаеш?

— Така беше и с мен, когато Хуно, която ме обучаваше в бойно изкуство, ме държа на диета с „още веднъж“ в продължение на една година, докато накрая, естествено, я победих.

— Цяла година? — ужаси се Анаид.

Двете тренираха от две седмици, които ѝ се бяха сторили цяла вечност.

— А как стана така, че мен ме обучи за толкова кратко време?

Аурелия си избърса потта от челото и ѝ подаде чаша плодов сок.

— Заслугата не е моя. Знаех, че си по-добра от мен.

На Анаид ѝ идеше да потъне в земята. Беше си спечелила още един враг. Защо трябваше да е толкова непрозорлива и да не се сети, че на никого не му харесва да бъде изместен от първото място?

— Не, не е вярно, има много неща, които не умея...

Аурелия долови притеснението на Анаид и се учуди.

— Ей, ей... Ти май?... Да не мислиш, че ревнувам?

Анаид се притесни още повече.

— Не знам какво мисля и какво не, но...

Аурелия се изправи и размаха пръст под носа ѝ.

— Ти дори не осъзнаваш колко си могъща.

Анаид пребледня. Какво имаше предвид Аурелия?

— Могъща ли?

— Знаеш ли колко живи магьосници от клана на делфинките са успели да овладеят изкуството да се преобразяват?

Анаид нямаше представа и сви рамене. Мислеше, че всички делфинки владеят това изкуство.

— Валерия е единствената и дълбоко се съмнява, че Клодия изобщо някога ще се научи да го прави.

Този път Анаид се задави и закашля.

— Искаш да кажеш, че освен Валерия само аз съм се преоборила?

— Селене правеше опити да се научи, но трябваше да се връща.

Когато чу името на майка си, Анаид усети да я облива особено топло чувство.

— Значи Селене е помолила Валерия да ме научи.

Аурелия се изправи и взе хавлиената си кърпа.

— Не си ли даваш сметка, че Валерия не те научи на нищо?

— Как да не ме е научила?

— Преобрази се пред теб, но не ти каза как да го направиш.

Анаид не искаше да се възприема като различна. Винаги се бе чувствала зле, знаейки, че не е като другите. Искаше да бъде обикновена магьосница, една от всичките, а не нещо изключително и рядко срещано.

— Както и аз не те научих на умението да се делиш на множество илюзорни образи. Ти сама опита и сама се научи.

Анаид се заоправдава:

— Всъщност това се постига, като приложиш същия принцип. Въпрос на воля и концентрация.

— И на могъщество.

Анаид се хвана за главата.

— Не трябваше да ми го казваш.

Аурелия упорстваше:

— Ти си дъщерята на избраницата. Наследила си нейното могъщество и трябва да се научиш да го контролираш и да си служиш с него.

— Да, но я няма, за да ме научи.

Аурелия се разчувства:

— Наясно съм, но на всички ни е известно, че ти си единствената, която може да ѝ помогне.

— Страх ме е — призна си Анаид.

Аурелия седна до нея и я помилва.

— Разбирам те. Страшно е да осъзнаваш, че тези, които трябва да те защитят, са по-неспособни от теб. Същото се случи и с мен като малка.

— Какво?

— Беше ужасно.

— И какво стана?

— Една Одиш отне живота на сестра ми.

Анаид си спомни за илюстрациите от книгата, изобразяващи момичета Омар, обезобразени, мъртвешки бледи, напълно обезкървени. Потрепери.

— Бях съвсем малка, спяхме в една и съща стая. Бях забелязала, че от много време нощем ставаше изключително неспокойна и уплашена. Накрая видях вещицата Одиш да идва до леглото ѝ, за да изцеди последните капки кръв от сърцето ѝ.

Анаид се парализира от страх.

— И какво направи?

— Борих се срещу Одишката, никой не ми беше показал как, но това е изкуство, което змиите владеят от най-древни времена. Дойде ми отвътре, по инстинкт.

— Проявила си голяма смелост.

— Да, но бях още дете и вярвах, че майките са винаги по-силни от дъщерите си. Така че потърсих помощ от майка си.

— И какво стана?

— Майка ми реши, че всичко е изгубено.

Анаид замълча. Със своята история Аурелия ѝ беше дала отговор на много от въпросите, които я измъчваха.

— Още веднъж — тихо изрече Анаид.

Аурелия избърса с опакото на ръката си една сълза в крайчеца на окото.

— Заклех се никога да не се предавам, а после открих, че това е бойната тактика на змиите. Разбрах го инстинктивно, макар и не всички да притежавахме тази вродена способност. Майка ми бе лишена от инстинкт.

— Изправяла ли си се и друг път срещу някоя Одиш?

Аурелия се огледа на всички страни. После хвана Анаид за ръката и я завлече до душовете, отвори крана на единия и при шума от шуртящата вода, който заглушаваше думите ѝ, си призна:

— Да, веднъж.

— Защо шепнеш?

Аурелия беше видимо притеснена.

— Забранено е.

— Забранено е да се бориш срещу Одиш?

— Не си ли чувала историята на Ом? Ом скрива дъщеря си Ома, за да попречи на сестра си Од да ѝ изпие кръвта. Това сме правили и правим хилядолетия наред ние, жените Омар — крием се и избягваме сблъсъка.

— Ом не е стояла със скръстени ръце. Унищожила е реколтата и е предизвикала силен вятър.

— Точно така. Затова сме се научили да владеем природните стихии.

Анаид продължаваше да нарежда парчетата от пъзела:

— Да, но въпреки всичко аз се уча да се бия. Съветът на магьосниците ме натовари със задачата да спася Селене от жените Одиш. Именно затова ме обучавааш в бойното изкуство.

— Страхуват се. Много се страхуват.

— От какво?

— От избраницата.

— От Селене? От майка ми?

— Ако Селене стане една от онези, ако се превърне в Одиш, пророчеството вещае края на рода Омар.

— Но това е абсурд! Селене никога няма да бъде една от тях.

— Да се надяваме, че не.

Анаид долови несигурността и тревогата, скрити зад това „да се надяваме“, нервното потрепване на гласа ѝ между сричките, лекото запъване при произнасянето на „не“-то. Нима боец като Аурелия се страхуваше?

— И ти ли се боиш?

— Салма отново е тук.

— Салма? Чух Валерия да споменава името. Коя е тя?

— Безмилостно жестока Одиш, имала е хиляди имена, сменяла е външния си вид безброй пъти.

Анаид потръпна.

— Това означава ли нещо?

— Нещо лошо ще се случи или вече се е случило.

— Трябва да побързам, така ли?

Аурелия ѝ посочи десния си крак. Два пръста липсваха.

— Щом ти се налага да се биеш с Одиш, запомни добре двата ми съвета. По един за всеки загубен пръст.

Анаид се доближи до нея, като жадно попиваше всяка нейна дума.

— Никога не им вярвай. Не вярвай на нито една тяхна дума, дори казаното да изглежда правдоподобно, дори да има някаква вероятност да бъде истина, не ги слушай. Те ще те объркат.

Анаид запечата в паметта си скъпоценния съвет.

— А втория?

— Не ги гледай в очите. Цялата им сила е съсредоточена в тях. Могат да парализират волята ти и да забият ножа в сърцето ти. Отбягвай да ги поглеждаш. Бий се на тъмно. Използвай превръзка или каквото и да било, нещо, което да те предпази от погледа им.

Анаид беше жадна да научи колкото е възможно повече.

— Нещо друго?

Аурелия тайнствено се доближи до ухото ѝ.

— Да — прошепна тя. — Нещо много, ама много важно.

— Какво?

С рязко и силно движение тя я блъсна и я запрати под ледената струя вода. Анаид изпищя от страх. Аурелия се засмя.

— Бъди винаги в отбранителна позиция, глупаче.

Анаид излезе изпод душа. От нея се стичаше вода. Застана пред Аурелия с ръце на кръста и предизвикателно рече:

— Още веднъж.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

КРЪВТА

Вратата се отвори така, сякаш я бе изкъртил силен ураганен вятър. Изненадана в спалнята си, Салма се стъписа и отвори широко очи.

— Какво искаш, Селене? Защо не почука, преди да врѣхлетиш така?

Селене, по-висока, по-силна и по-страшна от всякога, посочи бебето, което Салма държеше в ръцете си.

— Какво означава това?

Салма остави малкото на леглото. Беше сладко заспало.

— Какво ти става? Да не би да ми се сърдиш? Нима дребните ми прищевки те дразнят?

Селене затръшна вратата със замах и ехото изплющя във въздуха като плесница. Приблѣжи към Салма и заплашително навря в лицето ѝ показалеца си, на който блестеше пръстен с диаманти.

— За пълна идиотка ли ме мислиш?

Салма бързо се съвзе. Селене бе запратила към нея вихрушка от прах. Салма парализира частиците и те увиснаха във въздуха. Отбраняваше се.

— Какво има?

Селене се изсмя, имитирайки кухото кикотене на Салма.

— Това, че графинята много ще се ядоса, ако научи, че вместо да следваш заповедите ѝ, гледаш само как да задоволяваш капризите си, без да мислиш за последствията от изстъпленията си, а също и че се опитваш да съперничиш по сила и власт на нея и на мен.

Салма стана неспокойна.

— Не е имало изстъпления.

— Нима? Целият остров пропищя от твоите безчинства. Местната преса публикува снимки на изчезналите бебета и на обезкръвените момичета. И всичките те са Омар.

— Естествено.

— Естествено? И какво му е естественото? Още не е настъпил съвпадът на небесните тела, но вече приближава. Не поглеждаш ли небето всяка нощ, а, Салма? Аз — да. И мечтая за момента, в който това ще се случи, и ти се заклевам, Салма, че първата ми работа, когато взема властта, ще бъде да накажа неблагоприятното ти. Нима претендираш, че ме превъзхождаш по сила? Или се опитваш да изместиш графинята? Колко човешка кръв изпи, та си въобразяваш, че си си осигурила стотици години превъзходство? Уговорката не беше такава. Водиш много мръсна игра.

Салма се сви изплашена.

— Имам нужда да си възстановя силите.

— Не е вярно! — изръмжа Селене. Предизвикваш ме. Добре тогава, Салма, заповядвам ти отсега нататък да предаваш жертвите си на мен. Стига вече, достатъчно си пирувала. И ги търси другаде, а не на острова. Той ще бъде моя територия, тук аз ще господствам, от двореца.

— Да господстваш? Не ме карай да се смея. И къде ти е скиптърът на властта?

Селене направи още една крачка към нея.

— Много скоро ще е тук и когато вече го държа в ръцете си, няма да ми противоречиш.

Селене взе бебето, което се събуди и се разплака. Бавно го съблече и потърси раничката, която Салма бе направила на гърдите му. Селене бавно приближи устни към едва забележимия разрез.

Салма побесня от яд.

— Нали заяви, че не одобряваш нашите методи.

Селене вдигна глава и я изпепели с поглед.

— Така беше преди. Преди да притежавам всичко това. Как да го похабя напразно? Не съм такава идиотка, за каквато ме мислиш.

Извън кожата си от ярост, Салма изхвърча от стаята като фурия. Селене я предупреди:

— Къде отиваш? Помни какво ти казах.

Салма се озъби:

— Има изключения от правилото.

И излезе, оставяйки Селене сама с бебето, което ревеше в ръцете й.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ТАЙНАТА НА КЛОДИЯ

ПРОРОЧЕСТВОТО НА ОД

Злато, кръв и безсмъртие за избраницата.

*Кожата ѝ — прелестно седефена,
животът ѝ — вечен низ от луни,
сънищата ѝ — продажна любов.*

*Честолюбието води до
завист и ревност
и към желанието за мъст ще прибави
и предателството.*

*Ще бъде съблазнена тя и ще се поддаде
на изкушението.*

Анаид дълго се разхожда по плажа сама. Беше се представила достойно пред Аурелия и завърши с голям успех тренировките, но вместо да изпита гордост от постигнатото, неочаквано я бе обзело чувство за празнота. Може би бе успяла да стане добър боец, но... Дали това щеше да ѝ помогне да се пребори със самотата си, с неспособността си да печели приятели, с незавидната си съдба на грозновато сираче?

Прибра се и завари Клодия в леглото. Никога не си лягаше толкова рано и Анаид, убедена, че бе някакъв трик, напразно я зачака да стане, да се облече, да се гримира и да излезе през прозореца.

Клодия обаче остана в леглото, кашляше лошо и трепереше цялата, макар и под две одеяла и дебела покривка за спалня.

— Зле ли ти е?

Настъпи необичайна тишина. През изминалите седмици почти не бяха разговаряли. Бяха като две непознати, споделящи една и съща стая, а сега изненадващо Анаид бе задала доста личен въпрос.

— Много е студено — отвърна Клодия след малко. — Не забелязваш ли?

Беше в разгара на лятото и температурите на острова бяха убийствено високи, беше непоносимо горещо, жегата бе направо задушаваша, особено за Анаид, която бе свикнала на високопланинския климат.

— Та ти си болна.

— Не... — отрече Клодия и веднага зае отбранителна позиция. Преди още Анаид да успее да ѝ възрази, тя сама се поправи: — А може и да съм...

— Каза ли на Валерия?

— Дори не си го и помисляй!

Анаид млъкна, а Клодия лека-полека започна да излиза от черупката си, като мида — бавно и мъчително.

— Разболях се през нощта на бурята, хвана ме настинка и още я влача. Развалих си съня.

— Нещо боли ли те?

— Всички кокали, гърдите при дишане и главата.

Дори самото усилие да говори предизвика силен пристъп на кашлица. Анаид се изправи и прокара ръка по челото ѝ. Беше студена, направо ледена. Странно! Изобщо нямаше температура. Когато понечи да отдръпне ръката си, Клодия я задържа.

— Не, остави я, облекчава ми болката.

На Анаид ѝ стана приятно. Клодия я молеше да я излекува от мигрената. Постави ръцете си на леденото ѝ чело, съсредоточи се и започна да поглъща студа от тялото ѝ, усещайки го как преминава в нея, завладява нейното тяло и сковава сърцето ѝ. Клодия спря да трепери и се усмихна. Това ѝ стигаше, за да я насърчи да продължи. Анаид отново събра сили, опипа с вещина черепа на Клодия и малко по малко, като по някакво вълшебство, пръстите ѝ се удължиха, докато накрая проникнаха в мозъка ѝ, стигнаха до възпалените нерви, до

всеки един поотделно и до всички в съвкупност. С възглавничките на пръстите си усещаше как напрежението изчезва и кръвта отново потича свободно по вените ѝ. Дишането на Клодия, преди това тежко и затруднено, стана равномерно, лицето ѝ се отпусна, а очите ѝ започнаха да се притварят с леко и неосъзнато потрепване на ресниците.

Анаид се загледа в нея. Така унесена в сън, с черните си къдрави коси, пръснати по възглавницата, оградили като в рамка миловидното ѝ бледо и овално лице, тя ѝ заприлича на християнска икона на Дева Мария.

В нея Анаид съзря едно тъжно влюбено момиче, което страда, че майка му го държи вкъщи като затворник, само защото е магьосница. Искрено съжали, че не може да ѝ бъде приятелка.

Докато се връщаше към леглото си, я втресе неудържимо от главата до петите. Стана ѝ студено, ужасно студено. Трепереше като лист и зъбите ѝ тракаха. Настинката на Клодия се бе прехвърлила в нейното тяло. Отвори гардероба, извади пуловера си и когато го облече, веднага се почувства по-добре.

Грохнала от умора, напълно изчерпана, се просна на леглото и затвори очи.

Събуди се след няколко часа, цялата изпотена и със силно парещо усещане по кожата. Много ясно, трябва да бе от грубата вълна на пуловера. Нима беше заспала така навлечена посред лято? Докато го събличаше, пак почувства онзи неприятен остър мирис, същия, който бе доловила на купона с приятелите на Клодия. Нещо, съвсем инстинктивно, я накара да не мърда.

Тогава чу как Клодия стене и току проплаква. Беше заспала и изглежда сънуваше кошмар. Но когато Анаид поиска да стане и да иде до нея, за да я успокои, осъзна, че тялото ѝ, нейното собствено тяло не реагира и не се подчинява на волята ѝ. Испита ужас, че се е парализирала. Колкото и да се мъчеше да помръдне крайниците си, тялото ѝ оставаше неподвижно като труп, безжизнено и безчувствено. Дори очите ѝ не се подчиняваха на командите ѝ и не можеше да ги отвори. Помисли си, че е потънала в дълбок сън, и се насили да се събуди, но миризмата бе ужасно силна, а и хлипането на Клодия беше истинско. Значи беше будна. Какво ставаше?

Магия. Беше жертва на черна магия.

Направи отчаян опит да излезе от състоянието на сковаваща неподвижност, като съсредоточи цялата си енергия в клепачите. Един от уроците на Криселда гласеше точно това. Замъгли ли паниката сетивата ти, концентрирай силите си в една-единствена точка.

Клепачите ѝ тежаха като кола, натоварена с камъни, и за да ги отвори, трябваше да положи усилието на стотина души, които се опитват да поместят желязна плоча. Хайде, давай, едно, две... хоп!

Успя! Стаята тънеше в полумрак, а плюшените играчки и куклите на Клодия, подредени по етажерките, хвърляха фантасмагорични сенки по стената. Анаид примигна. С голямо усилие бавно завъртя глава и за миг успя да различи неясните очертания на леглото на Клодия. Зърна сянка, седнала на него, страховита и нереална като онези, проектирани на стената. Беше на стройна жена с дълги пръсти, впила нокти в гърдите на Клодия.

Анаид поиска да я пропъди, но изглежда бе направила някакво неволно движение и жената, сепната от шума, извърна глава и втренчи очи в нея. Анаид потъна в ужасен кошмар.

Анаид се потеше. Печката бумтеше, обедното слънце силно напичаше, а най-вече пламтеше лицето ѝ от срам, заради това, което правеше.

— Не съм доносица, не искам да мислиш, че обичам да клеветнича или да обсъждам какво правят или не правят другите момичета, но обърни внимание, Клодия е бледа, с тъмни кръгове под очите и кашля лошо. Мъчи я главоболие, а нощем сънува кошмари.

Валерия я слушаше, като същевременно наблюдаваше фурната и внимаваше да не прегори печеното.

— Да, вече забелязах. Ще ѝ приготвя целебен сироп. Сериозно е настинала.

Анаид не се отказваше:

— Има болки в гърдите и диша тежко по време на сън.

— А костите? Оплаква ли се от болки в костите?

— Да.

— От това се страхувах. Трябва да е грип.

Анаид кършеше ръце, силно притеснена.

— Снощи ми се стори, че виждам сянка в стаята.

Валерия, която бе по-загрижена за соса за печеното месо, отколкото за това, което ѝ говореше Анаид, този път се сепна и веднага затвори вратичката на фурната.

— Изразявай се ясно, не обичам увъртанията.

— Подозирам, че някоя Одиш ѝ пие кръвта.

На Валерия дъхът ѝ секна.

— Тук, в моя дом?

— Да.

— На собствената ми дъщеря?

— Да.

— И как?

— Възползва се, че не ѝ обръщаш достатъчно внимание, и се домогва до нея.

Валерия, обикновено хладнокръвна жена, направо побесня. Като я видя така разгневена, Анаид се отдръпна назад.

— Не прекалявай, Анаид! Мери си приказките! Това, че се държа с теб като със собствена дъщеря, не ти дава правото да ме оценяваш и да ме съдиш как се грижа за семейството си. Ясно ли ти е? И ако пренебрегвам до известна степен Клодия, то е заради теб. Не го забравяй.

— Не исках да те нараня, но...

— Извини се!

— Съжалявам.

— И повече думичка да не съм чула за това абсурдно твърдение. Някоя Одиш няма да се осмели да пие кръвта на дете под носа ми.

Анаид притисна с ръце пламналите си страни, по-засрамена, ако това изобщо бе възможно, отколкото в началото на разпалената си реч. Беше допуснала грешка както в подбора на думите си, така и в начина, по който ги бе поднесла. Не смееше да каже на Валерия за редовните среднощни похождения на Клодия. За тайните ѝ любовни авантюри, нито за безразсъдното ѝ неподчинение, което бе проявила, като бе снела от себе си предпазния щит. Ако Валерия научи за това, може би ще приеме опасенията ѝ по-сериозно и ще провери истинността и основателността на твърденията ѝ. Но да продължи да говори, би означавало само да се покаже като долнопробна презряна доносница.

Вечерта, докато подготвяха мястото и подробностите около церемонията за гадателския ритуал, през цялото време, докато палеха цепеници и търсеха заек, тя забеляза, че Клодия е бледа и отнесена. Отбягваше я, отдръпваше се встрани, щом Анаид се приближеше към нея, или се преструваше, че не я чува, и не си правеше труда да ѝ отговаря. Отново си беше оная позната Клодия, както винаги антипатична.

За сметка на това сега Валерия беше много по-внимателна и мила с дъщеря си. Връчи ѝ *атамето*, за да извърши тя ритуала, и здраво стисна заека, като се мъчеше да го задържи да не мърда. Клодия с голяма вещина го закова на място и с един удар хладнокръвно му срязва вратлето. Анаид беше свикнала да гледа как колят прасета, кокошки и зайци, но в Урт нямаше момиче на възрастта на Клодия, което да се осмели да грабне ножа и да го използва с такава точност. Валерия ѝ подаде сребърния леген, Клодия го взе и го постави така, че кръвта на животното да капе в него и да обагрят в червено хубавия метал.

После Клодия подаде *атамето* — ножа с две остриета, на Валерия, която с едно сигурно движение разпори на две тялото на умираещия заек и извади топлите му вътрешности. Майка и дъщеря ги разстлаха върху посребрен поднос и парчетата, в които още пулсираше искрица живот, останаха да потрепват, оголени, преплетени като загадъчен лабиринт, криещ тайни и поличби.

Клодия и Валерия, като се споглеждаха и кимаха в мълчаливо съгласие, се заеха да разтълкуват знаменията, които откриваха в цвета, тъканта и формата на черния дроб и в извивките на червата. Действаха в пълен синхрон и Анаид се почувства излишна, съжали, че си бе отворила устата.

Никога няма да се научи да си държи езика зад зъбите. В края на краищата какво толкова ѝ пука за тая надута лъжкиня.

Клодия пое инициативата и първа формулира предсказанието:

— Най-подходящото място, за да се свържеш със Селене, е в латомииите в Сиракуза.

— Латомииите? — попита Анаид озадачена. — Какво са латомииите в Сиракуза? — повтори тя.

И след като зададе въпроса, погледна с крайчеца на окото си Клодия, очаквайки да ѝ подхвърли нещо язвително и да я подиграе за

невежеството. Клодия обаче беше бледа, с тъмни кръгове под очите, и не продума, изобщо не ѝ обърна внимание. Беше много по-префинен начин да ѝ покаже пренебрежителното си отношение. Анаид просто не съществуваше за нея. Валерия отговори от името на двете:

— Латомиите са огромни ями и галерии, катакомби, прокопани в хилядолетните каменоломни, където е бил добиван варовикът, използван като материал за построяването на най-красивите сгради в Сиракуза. Храмът на Юпитер, театърът, крепостта на стария град Ортигия. Седем хиляди атински военнопленници били захвърлени в тях, преди да ги продадат като роби.

— И там ли ще се свържа със Селене?

— Така вещаят знаците.

Разговорът им бе прекъснат от Криселда, която влезе в залата, носейки поднос с кана и четири чаши, и без да иска, стъпи върху малкото кръв, покапала на пода, и залитна. Бедната Криселда, вече толкова трудно пазеше равновесие, та макар и да се помъчи да ги задържи, чашите се хлъзнаха, една след друга паднаха на пода и се пръснаха на парчета. Валерия и Клодия безмълвно наблюдаваха как съдовете се чупят с трясък. Криселда се заизвинява смутено и се наведе да събере отломките, но в миг замръзна. Валерия и Клодия изкрещяха едновременно и я спряха:

— Нееее!

Двете бяха ужасени.

— Какво? Какво става?

— Не ги пипай! Първо трябва да направим заклинание, за да обезвредим лошото предзнаменование.

— Какво предзнаменование?

Клодия не можеше да повярва:

— Нима не виждаш? Наистина ли не виждаш?

Криселда се вгледа в парчетата стъкло, пръснати по златистите плочи, и като вникна в скритото послание на разположението им, си запуши устата. Клодия протегна ръка и посочи към пода:

— Виждам в най-близко бъдеще смърт. Жестока и ужасяваща смърт.

Валерия я стисна за ръката.

— Виждам огън, разрушителен огън, опожаряващ и пагубен за всичко живо.

Клодия затвори очи и закри лице в шепите си.

— Виждам болка, болка и плач, сълзи на горест и страдание.

Анаид се вгледа в Криселда, която стоеше като вкаменена в превитата си поза и с нарастващ ужас в очите слушаше зловещите предсказания на Клодия и Валерия. Етруските пророчици се славеха с изключителните си гадателски умения и това бе достатъчно, за да повярва в предвещанието им за гибел и опустошение. Анаид се съгласи напълно с нея — много скоро ги очакваше нещо страшно, усещането витаеше във въздуха. Леля и племенница се спогледаха, изумени от откритието, че си предават мисли по телепатичен път.

Тази вечер никой не беше гладен и никой не пожела да хапне от задушения заек.

Анаид направи заклинание за защита на стаята, в която спяха двете с Клодия, за да я изолира. Трябваше обаче да изчака Клодия да си легне. После остана будна, да бди над нея. Клодия дишаше тежко и неравно.

— Искаш ли да ти направя масаж, за да се отпуснеш. Така ще можеш по-добре да си починеш.

Клодия обаче отвърна с нападка:

— Да не си ме пипнала, мръсна доноснице.

Анаид се сви в леглото си. Не беше справедливо, опитваше се да я защити. Сега Клодия изливаше гнева си върху нея, вместо да го насочи срещу Валерия или срещу Одишките.

Сънят на Клодия бе неспокоен и трескав, начесто прекъсван от мъчителни хрипове и резки стряскания. Задушаваше се и казваше, че не ѝ достига въздух, отиваше до прозореца, колкото да я лъхне ветрецът и да я освежи, без дори да подаде глава навън, след което, все така тревожна, се връщаше в леглото.

От известно време от градината се носеше силният остър мирис и надвиваше уханието на жасмина и глициниите.

Анаид беше нащрек.

Именно неговото присъствие предизвикваше мъчителното безпокойство на Клодия. Одишката не можеше да преодолее защитата сама. За да влезе и да направи магията, се нуждаеше от силата на погледа си. Оставаше навън, призовавайки настоятелно Клодия, както кравата зове теленцето си, и Клодия умираше от желание да ѝ се

подчини. Внезапно тя се изправи и посегна към дрехите си, за да се облече.

— Къде тръгна?

Анаид ѝ се изпречи на пътя. Ръцете на Клодия отчаяно се протягаха към дънките.

— Бруно. Бруно е болен, Бруно се нуждае от мен.

Анаид запали лампата.

— Откъде знаеш?

— Знам го, нали съм вещица като теб. Знам го. Това е знак за смърт. Предвещание за смъртта на Бруно.

— Грешиш.

— Млъкни.

Но Анаид не искаше да мълчи. Загаси светлината, хвана Клодия за ръка и я заведе до прозореца. В мрака на градината ясно се очертаваше силуетът на жена.

— Виждаш ли я?

— Разбира се, че я виждам. Това е братовчедката на Бруно. Дошла е да ме вземе.

— Ти луда ли си? Тя е Одиш. Пие ти кръвта, затова си толкова бледа и със сенки под очите. Затова стенеш насън и усещаш болка в сърдечната област. Разкрий ми гърдите си и ще ти покажа раничката.

— Остави ме. Не ме докосвай!

Анаид отдръпна ръцете си. Клодия, силно разстроена, кашляше и дишаше трудно.

— Защо не мога да изляза от стаята? Какво ме спира?

Анаид нямаше как да я залъгва.

— Направих заклинание за защита, та никой да не може да ти стори нищо лошо.

Клодия се хвана за сърцето, беше силно превъзбудена. Закрачи напред-назад из тясната стая, като разярен лъв в клетка. Накрая спря за миг пред прозореца със замислен вид, после седна с клюмнала на гърдите глава.

— Искаш да кажеш, че братовчедката на Бруно е Одиш и ми пие кръвта?

Анаид си отдъхна успокоена. Най-после! Най-накрая започваше да осъзнава положението.

— Снощи я видях тук, на леглото ти, в тази стая.

— Значи затова си говорила с майка ми. Искала си да ме защитиш.

Анаид кимна утвърдително. Клодия се хвана за главата.

— Колко съм била глупава! Сега разбирам. Ти просто си искала да ми помогнеш.

Анаид стисна ръката ѝ, беше ледена.

— Хайде, сложи си нещо топло и се успокой. Трябва да почиваш.

Предложи ѝ пуловера си, за да се сдобрят. Клодия го прие и го облече с признателна усмивка, но не си легна.

— Предпазният щит няма да ми попречи да отида до тоалетната, нали? Ще се напишкам.

Анаид развали магията за малко.

— Хайде, върви, но се върни бързо, иначе Одишката може да се вмъкне в стаята и да ме вкамени с поглед.

— Добре. — Клодия излезе на пръсти и се запъти към тоалетната.

Анаид застана на пост до прозореца, да пази, като внимателно следеше всяко движение на Одишката. Тя тъкмо се отдалечаваше от къщата и се насочваше към колата си, спряна в страничната уличка. Анаид си отдъхна облекчено. Изглежда се бе отказала от намерението си.

Чу шуртенето на водата от казанчето в тоалетната и се отдръпна от наблюдателния си пост, намери се да направи отново заклинанието за защита. Неочаквано вниманието ѝ бе привлечено от отекващи забързани стъпки и от глухия шум на затръшната врата. Какво ставаше?

Подаде глава от прозореца, измъчвана от ужасно предчувствие. И наистина, беше Клодия, която се измъкваше на бегом, боса и по пижама, през градината. Тичаше към колата, която я чакаше със запален двигател и с отворена врата. Беше я измамила. Беше се оказала по-хитра, отколкото изглеждаше.

Анаид ѝ извика, но не успя да я спре. Грабна *атамето* си. Взе и брезовата си пръчица. Скочи през прозореца, вкопчи се за ствола на сливовото дърво и се спусна по него, докато стъпи на земята, прекоси тичешком градината, като следваше Клодия, и когато се озова вече на улицата, задейства по инстинкт. Направи заклинание за илюзия и за отрицателно време вече седеше на волана и шофираше колата на

Селене. Този път нямаше никакъв проблем с маневрите. Изхвърча като стрела след белия автомобил на Одишката, който ясно се виждаше по криволичето шосе. Не ги изпускаше от очи, като караше без фарове и на благоразумно разстояние.

Колата на Одиш отби от главното шосе и пое по черен път с червеникава лепкава пръст. Минаваше през гората и бавно криволичеше нагоре по южния склон на Етна, величествения вулкан на острова. Анаид караше със страх, беше наясно, че всяка нерешителност или неволно залитане може да развали магията и илюзията да се разпадне. Наложил си увереност и като се постарал да си повярва, че кара истинската кола на Селене, продължил отдалеч неотклонно да следва бялата точка пред себе си.

Накрая колата спря и фаровете изгаснаха. Анаид се отказа от магията и продължил пеша. Въображаемата ѝ кола се изпари, почувства се беззащитна, но поне гората вече не ѝ се струваше толкова заплашителна и изпълнена само с неразбираеми шумове. Сега ясно различаваше гласовете на всички, които ловуваха по тъмно, на лешоядите и хищниците, действащи под закрилата на мрака.

Закрачи уверено под окуражителните звуци на бухала и песента на кукумявката и дори отговори на рева на младия сръндак, който триеше рогата си в кората на дърветата, готвейки се за есенния брачен период.

Тръгна към бледата светлинка, идваща от пастирска колиба. Напредваше бавно и предпазливо. Не си бе съставила план, единствената ѝ цел бе да предотврати смъртта на Клодия. Вървеше напред, убедена, че действа както трябва, и установи телепатична връзка с Криселда. Призова я, съзнавайки, че с виковете си след Клодия сигурно вече е алармирала леля си, и предполагаше, че в този момент Валерия е забравила за проклетата си гордост и сигурно крои планове как да спаси дъщеря си. Веднага получи отговор, с който Криселда я предупреждаваше за опасностите и я съветваше много да внимава.

Анаид имаше намерение да ги изчака, но онова, което видя през пролуката на вратата, беше наистина отчайващо. Клодия беше бледа като платно и стенеше в просъница с все по-угаснал глас. Тялото ѝ агонизираше, разтрисано от предсмъртни хрипове, а Одиш, без изобщо да се крие, я галеше по голата гръд и доволно си облизваше устните, от

които се стичаха мънички розови капки, като перли. Беше кръв. Анаид може би щеше да понесе гледката, ако не беше съмнителното и очевидно кръвожадно поведение на Одиш, която с белите си елегантни ръце с дълги пръсти повдигна клепача, разтвори едното око на Клодия, вече зареяно в небитието, и опипа очната му ябълка с явното намерение да я изтръгне.

Трябваше да ѝ попречи да го направи.

Интериорът на каменната колибка беше доста скромнен. Обзаведена бе с маса с четири стола, голям сандък и легло, разположено до огнището. На пода бе захвърлен пуловерът. Анаид бързо огледа обстановката и реши да действа незабавно, разчитайки на изненадата.

Едно, две, три.

Врхлетя в малката колиба, като отвори широко вратата и мигом направи заклинание, с което угаси светлината на газеничето, висящо от една греда, и потопи всичко в непрогледна тъмнина.

Не искаше да гледа Одишката в очите. Знаеше, че ако я погледне, е загубена, затова потърси закрилата на мрака и започна зорко да следи всяко движение на противничката си, като зае стратегическа позиция и застана зад гърба на Одиш, така че бледият светлик на луната, в последната ѝ четвъртина, да осветява силуета на врага, а да скрива нейното тяло, защитено от плътната сянка. За няколко секунди я обърка, почувства го. Одишката се сепна и хвърли Клодия на пода, след което насочи свиреп поглед към ъгъла на колибата, там, където Анаид се спотайваше. Анаид нямаше намерение да я напада, най-важното сега бе да печели време, за да спаси живота на Клодия.

— Криеш се, а? Да не би да се страхуваш от мен?

Анаид си забрани да я слуша. Гласът ѝ бе кадифен и мек като ласка, едновременно примамлив и измамен. И наистина. Беше само подлъгващ ход, трик, за да разсее вниманието ѝ, но Анаид не се хвана в капана. Уроците на Аурелия и тренировките с нея бяха свършили добра работа и я бяха подготвили за всякакви опасности. Щом усети, че е взета на прицел, Анаид се разгърна и се раздели на три. Одиш насочи към нея пръчицата си като шпага и я предизвика с язвителна реплика:

— Гледай ти! Владеела си бойното изкуство на клана на змиите.

Анаид не отговори. Усещаше силата на Одиш, която преценяваше докъде се простира действието на предпазния ѝ щит. Беше могъща. Страховито могъща, а и тази остра миризма, която сега усещаше така близо и дразнеше сетивата ѝ, на моменти се усилваше все повече и повече. Кроеше стратегически ходове за атака. Нападна я пак и този път, въпреки че отскочи встрани и се раздвои, Анаид не можа да избегне докосването на пръчицата и Одиш отвори отново скритата рана на крака ѝ, онази, която бе получила при разчупването на камбаната, и сега, както и първия път, ѝ причини остра болка.

Без да си даде почивка нито за миг и като я изненада, Анаид я атакува с *атамето* си — ножа с двете остриета, който служеше само за да очертава кръгове и да реже клони. Беше спонтанен жест, който обаче постигна целта си, почувства как ножът потъва в ръката на Одишката и чу нещо да пада на пода, но не намери за необходимо да провери какво е, нито доколко е сериозна раната, която бе нанесла. Одиш изкрещя и викът ѝ отекна в нощта. Нямахше да е зле да припадне, това щеше да позволи на другите Омар да дойдат навреме.

Одишката се спря, дишаше тежко, стиснала ръката си. Беше бясна. Анаид чу шум от късане на плат. Правеше си турникет с парче от ризата си. Изглежда ѝ беше срязала пръст или фаланга.

Анаид едва се движеше. Старата ѝ рана кървеше и нямаше да може да издържи дълго. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да рискува, да заложи всичко на карта и да ѝ нанесе последен решителен удар. Впрегна цялата си енергия и се хвърли срещу Одишката, но този път тя бе подготвена да я посрещне. Очакваше я. Надавайки вълчи вой, Анаид размаха *атамето* си и атакува, но когато се докосна до кожата на Одиш, *атамето* се пръсна на безброй парченца. Едно от тях се заби в ръката на Анаид и тя отстъпи няколко крачки назад, чувствайки се погубена.

И двете чуваха задъханото си пресекливо дишане. Дебнеха се взаимно, всяка очакваше следващата реакция, новата атака на противничката си.

— Ти се оказа много могъща змия.

— Не съм змия.

Анаид реши да говори. Няма да обръща внимание на лъжите ѝ, нито да повярва в добронамереността на думите ѝ, но поне ще се опита да я разсее и да я забави малко. Едва имаше сили да се движи.

Отровата, онази болезнена отрова, която я разяждаше от дълго време, се беше активирала и се разпространяваше в останалите части от тялото ѝ. Нуждаеше се от противоотрова.

— Тогава какво си?

— Аз съм вълчица. Името ми е Анаид, от рода Цинулис.

— От рода Цинулис? От рода на Селене Цинулис?

— Аз съм ѝ дъщеря.

— Дъщерята на Селене?

Забеляза, че думите ѝ произведоха изключително силен ефект върху жената Одиш. Нима не знаеше? Странно. Пристигането ѝ на острова бе така гръмко огласено, а и делфинките изобщо не бяха от най-дискретните.

— Наистина ли си дъщерята на Селене?

— И внучка на Деметер.

— Аз съм Салма.

Анаид умираше от страх. Ако Салма разбере колко е безпомощна, ще ѝ види сметката за секунда. Все пак беше успяла да я обърка. „Много добре, Анаид“ поздрави се сама. Одишката не е от камък. Хайде, какво чакаш, сложи пръст в раната.

— И как така толкова всемогъща вещица като Салма не знае, че дъщерята на Селене спи всяка нощ до Клодия?

Салма не отговори веднага. Задъхваше се. Беше объркана. Нещо ѝ се изплъзваше, но дори да се чувстваше измамена или несигурна, успяваше да го скрие доста добре. Засмя се весело. Беше престорен, глух смях, но имаше способността да заличава обидата и да отпуска душата. Анаид се почувства измамно ободрена. Без да си даде сметка, нивото на адреналина ѝ спадна, тя отслаби бдителността си и свали гарда. Именно това целеше Салма.

— Майка ти, Селене, ви предаде всичките. Изостави те по собствена воля.

— Не е вярно! — скочи като ужилена Анаид, забравила всичко, на което я бяха учили.

В тъмнината Салма се облизваше от удоволствие.

— И Селене обича кръвта като мен. Стреми се към безсмъртие и иска да остане вечно красива.

Анаид си запуши ушите, не искаше да слуша, но за беда беше чула достатъчно. Беше примаяла, краката ѝ не я държаха, а Салма

бавно се приближаваше към нея, вече можеше да усети парещия ѝ дъх, плъзгаше лъстиво ръце по щита ѝ и с измамна благост пробиваше защитата ѝ. Тежестта в гърдите ѝ се усили. Дишането ѝ стана пресекливо, накъсано.

— Селене не те иска до себе си, отблъсква те, забрави те завинаги. Съжалява, че те е родила, и ме помоли аз да се погрижа за теб. Би искала кръвта ти да послужи за нещо.

Тялото на Анаид се сгърчи, разтrese се в силно ридание и тя падна на пода. Хищната ръка на Салма я сграбчи, заби нокти в гърдите ѝ и с рязко движение изтръгна бронята ѝ. Анаид вдигна глава с умоляващ вид и очите ѝ срещнаха очите на Салма. Остра болка прониза вътрешностите ѝ и тя падна в несвяст.

След известно време дойде на себе си. Колко ли беше минало? Час, минути, секунди? Не знаеше. Салма се караше с някого и крещеше. Да не би да бяха дошли другите Омар? Какво ставаше? Остана да лежи така, просната на земята, като се преструваше, че още е в безсъзнание, и наостри уши. Над тялото ѝ се водеше яростна словесна престрелка. Салма беше разгневена, много разгневена.

— Ти ме излъга! Не ми каза, че дъщерята на Селене е в Таормина. Изолира я с твоето заклинание. Този проклет пуловер, който я защитаваше, после го използва и Клодия, затова не можах да я довърша.

Отговорът, който последва, подежда на Анаид като силен шамар. Беше Кристине Олав. Топлият майчински глас на Кристине.

— Това теб не те интересува, дърта вещице. Остави я.

— Да не би да се размекваш? Много сантиментална си станала.

— Прави каквото искаш с Клодия, довърши я, щом ти харесва, но ми върни Анаид.

— Ти я криеше, не позволи на никоя от нас да разбере къде е и я бранеше, както квачка пази пиленцата си.

— Искам я само за мен — настоя Кристине Олав.

Салма се изкикоти зловещо и смехът ѝ отекна в малката колиба.

— Колко си смешна. Ще се пръсна от смях. Мен не можеш да ме излъжеш, вещице. Малката е нещо повече от обикновена Омар.

— Това не е твоя работа!

— Нима? Тук грешиш. Вече вкарах проклятието в тялото ѝ.

Салма вдигна Анаид от пода и впи нокти в безжизненото ѝ тяло.

— Остави я! — възнегодува госпожа Олав, като я хвана за ръката и се опита да я откъсне от Салма.

Анаид почувства как сърцето ѝ се свива. Колкото повече Салма пиеше от кръвта ѝ, а Кристине я дърпаше, толкова повече тялото ѝ се сгърчваше, сбръчкваше се изсъхнало и се спаружваше. Издъхваше. Щеше да умре, без да разбере дали Селене я обича, дали госпожа Олав някога е изпитвала топли чувства към нея. Болката от това, че е необичана и предадена, беше по-силна от болката, че животът бавно се изцежда от нея. Внезапно тя скочи и изкрещя с цяло гърло, с всички сили, изтръгвайки се от пункцията на Салма и отблъсквайки ръката на госпожа Олав.

Беше експлозия от гняв, която бликна отвътре. Анаид поиска целият свят да се разтърси и да затрепери с болката ѝ, земята да изригне и огънят да погълне Салма и Кристине, да ги изпепели заедно с нея самата и с нейната мъка.

Защо? Защо повече от всичко я болеше от това, че се чувства необичана, че напразно копнее да получи любовта на другите?

И тогава наистина земята потрепери. Разтърси се веднъж, после втори и трети път. Трусоевете ставаха все по-мощни и по-унищожителни. Задрямалият вулкан Етна се беше пробудил и бълваше огън и лава. Глухият тътен, излизащ от кратера, смрази кръвта на Анаид. Салма и Кристине онемяха. Земята се разтваряше, образувайки огромни пукнатини, а керемидите на нестабилната колиба се чупеха и една след друга започнаха да падат. Анаид се хвърли към Клодия, притисна тялото ѝ в прегръдките си и се търколи заедно с нея под леглото. Само след миг покривът се продъни, рухна целият и се сгромоляса секунди след като силуетите на две котки ловко бяха изскочили навън през прозореца.

Земята изригваше лава и огън и от недрата ѝ внезапно се появи на повърхността странен блестящ предмет. Беше жезъл, изработен от злато.

Котката с тигровата окраска спря и се превърна в красива жена. Грабна лъскавия предмет и избяга с него.

Затрупана под развалините, цялата покрита с прахоляк и сажди, Анаид почувства как нечий силни ръце я вдигат във въздуха, опипват

пулса ѝ и ѝ шепнат на ухото успокоителни думи.

— Живи са. Още са живи.

Гласът на Валерия беше последното, което чу, преди да загуби съзнание.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

КРЪСТОСВАНЕ НА ШПАГИТЕ

Селене здраво бе стиснала перилата на балюстрадата, наблюдавайки внушителната гледка, опръскала нощта със светлини и ужас. Вулканът Етна клокочеше и бълваше огън, понесен в дантевски танц, лавата пълзеше надолу по склоновете му и се стичаше на вълни към долината. Огнената маса озаряваше двореца, възвишението и равнината, а хоризонтът ставаше все по-мрачен от гъстия облак черен дим, забулящ кратера на вулкана.

И всеки нов трус бе посрещан от уплашените викове на момичетата.

Докато накрая Селене, силно изнервена, не се сдържа и ги скастри:

— Млъкнете!

Едно от момичетата, най-смелото, коленичи и след като се прекръсти, склочи ръце и с умоляващ глас се обърна към нея:

— Моля ви, госпожо, от все сърце ви молим, не се сърдете, спрете този кошмар.

Селене се престори на изненадана:

— Мислите, че аз съм предизвикала изригването?

Храброто момиче, на име Мария, не скри опасенията си:

— О, да, госпожо. Видяхме ви как втренчено гледахте. Не откъсвахте поглед от огнената планина цялата вечер. Бяхте много ядосана, шепняхте нещо неразбираемо, разперихте ръце, разбунихте земните недра, направихте магия и накрая Етна изплува от дълбокия си сън. Моля ви, госпожо, накарайте го отново да заспи.

Селене тропна с крак, обут със златист сандал, по мраморния под.

— Това е абсурдно!

— Изобщо не е абсурдно. Те са прави, Селене. Ти пробуди вулкана, понеже искаше да се отървеш от мен.

Салма, призрачният силует на Салма, с рокля, цялата обляна в кръв, и с очи, святкащи от омраза, се изправи пред Селене.

— Замълчи! Не сме сами — сърдито отбеляза Селене.

— Това лесно може да се уреди — процеди през зъби Салма и извади *атамето* си. Преди тя да успее да направи нещо на девиците, Селене, възмутена, извади вълшебната си пръчица и произнесе смъртоносно заклинание. Момичетата рухнаха безжизнени на земята. Салма приветства бързината ѝ със задоволство.

— Виждам, че подвигът ти все пак не е изчерпал всичките ти сили.

— Предупредих те да престанеш с набезите си.

— Затова ли се намеси? Затова ли защити дъщеря си?

Селене широко отвори очи, учудена.

— Дъщеря ми ли?

— Стига превземки! Престани с твоите лъжи!

Селене замълча за миг, после се нахвърли срещу Салма:

— Ти ме предизвика и за малко да си платиш скъпо и прескъпо.

Салма ѝ показва окървавената си ръка, липсваше ѝ безименният пръст.

— Това няма да ти го простя.

— Не съм го направила аз.

— Беше Анаид. Твоята малка Анаид. Грозноватото непохватно момиче, което уж нямало способности... Графинята ще реши.

Селене изпадна в ужас:

— Да не би да искаш отново да ме върнеш в мътния свят?

Салма се разлюти:

— Ти излъга и двете ни. Излъга ни за дъщеря си.

Селене заплаши с пръст Салма.

— А ти? Ти какво криеш, Салма? Какво е това, дето го държиш?

Салма отстъпи и скри лъскавия предмет зад гърба си.

— Попитай духовете.

— Ще го сторя и ще кажа на графинята.

Очите на Салма мятаха огън и жупел.

— Нека графинята реши!

Селене се огледа наоколо и примирено въздъхна по лука, с който трябваше да се раздели.

— Добре, нека бъде волята на графинята.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА В ПРИЯТЕЛСКИ РЪЦЕ

Анаид дойде в съзнание. Намираше се в пещера, върху легло от прясно окосена трева. Беше студено, а въздухът беше напоен с влага. Чуваше равномерното капане на вода, стичаща се от варовиковите стени, и усети познатия мирис на мокра земя. Погледна нагоре и наистина — красиви сталактити и сталагмити с причудливи форми украсяваха всичко наоколо. Някъде под нея течеше подземна рекичка и се чуваше ромоленето ѝ.

Направи опит да стане, но пухкава пълничка ръка я задържа.

— Почакай. Още ти е рано, не прави никакви движения.

Беше Криселда. Добрата ѝ Криселда.

— Кой ден сме днес? А Клодия?

Криселда я застави да не говори и огледа внимателно всеки сантиметър от тялото ѝ.

— Раните са заздравели, но още дълго ще изпитваш слабост, ще си отпаднала. Тук си от седмица. Хайде, изправи се, но бавничко.

Анаид усети леко замайване, но го превъзмогна. Искаше да разбере как е Клодия и какво е станало с нея.

— Клодия е зле. Въпреки лековитите отвари, мазилата и вълшебните ми ръце има опасност за живота ѝ. Хайде, пийни малко бульон. Ще ти дойде добре.

Анаид пи направо от паницата, която ѝ подаде леля ѝ, и се почувства по-добре.

— А сега ми обясни какво стана.

Възкресявайки събитията, Анаид отново изживя ужаса от схватката си със Салма и болката от жестоките думи, които бе казала за майка ѝ.

— О, лельо, беше ужасно!

И разказа на Криселда всичко, което си спомняше от онази вечер.

Макар ѝ мъчително, това, че можа словесно да излее преживяното, ѝ помогна да прогони призраците и да се пребори с

кошмарните видения от нощните си бълнувания.

Криселда нежно я прегърна, а Анаид я изненада, като директно ѝ зададе въпроса:

— Това не е истина. Онова, което Салма твърди за майка ми, е лъжа, нали?

Криселда се смути и разроши косите ѝ.

— Скъпото ми момиче. Ти прояви голяма смелост.

— И могъщество — добави старата Лукреция.

Лукреция седеше, скрита в сянката, и бдеше над едно безжизнено тяло.

— Клодия!

Анаид запълзя с мъка към мястото, където лежеше Клодия, мъртвешки бледа, стенеща в съня си, но старата набръчкана ръка на Лукреция я стисна за китката и я спря.

— Вулканът се разбуди. Ти ли беше? Ти ли го направи?

Анаид се уплаши.

— Изригна ли?

Криселда се намеси:

— Лавата сравни със земята склоновете и долината.

Лукреция отхлаби хватката си и продължи да я разпитва. Гласът ѝ прозвуча благо, разбиращо:

— Етна кротко беше заспал, но някой го изтръгна от съня му и го разбуди. Не бяхме ние. Ти ли беше?

Анаид не беше успяла да потисне гнева си, но не бе възнамерявала да причини нещастие. Наистина ли беше предизвикала катаклизъм? Само бе почувствала силна омраза и ѝ се бе приискало да умре. Това беше опасно, много опасно. Една посветена Омар не бива да нанася вреди, нито да се поддава на отчаянието.

— Съжалявам, не исках, не се овладях... Пожелах огънят да погълне колибата и всички да изгорим заедно с нея.

Лукреция леко потрепери. После прекара мазолестите си ръце по очите и устата на Анаид, по шията ѝ, докато накрая пръстите ѝ се спряха на лунните камъни, които висяха на врата ѝ.

— Няма съмнение. Можеш да владееш огъня.

Криселда се намеси, като се обърна към Лукреция:

— Значи ще го направиш?

Анаид не разбираше за какво говорят, докато Лукреция прошепна:

— Ще ти разкрия тайната на ковачеството и алхимията на огъня. Ще изковеш *атамето* си от непобедимия камък, от лунния камък, който сама си избра.

Анаид се почувства поласкана от честта, която ѝ оказваше старата Лукреция. Тя и бъдещата ѝ наследница от клана на змиите бяха единствените пазителки на това древно умение.

— Това ще е последното, което ще направя преди смъртта си. А сега, подай ми ръката си.

Опипа дланта ѝ и положи своята върху нея. Направи знак на Криселда.

— Помниш ли песничката на Деметер, онази, която тя тананикаше всеки път, когато лекуваше някого?

Анаид я помнеше много добре. Криселда се обърна към нея с молба:

— Анаид, постави ръце върху Клодия. Ти имаш дарба, онази, която притежават всичките Цинулис, но си по-млада и по-силна. Може би ще имаш повече късмет от мен.

Лукреция съблече Клодия и Анаид видя едва забележима раничка, през която се бе изцеждал животът на момичето. Сложи и двете си ръце върху раничката и поде песента на Деметер. Надушваше приближаващата смърт.

Както се беше случвало и преди, усети да се парализира от вледения студ, който със силата на волята си изтегляше от тялото на Клодия. Клодия се връщаше към живота, а тя губеше сили, пресъхваше, изчерпана, но въпреки това не се отказваше. Пръстите ѝ, магически удължени, разтриваха сърцето на Клодия и го караха да пулсира по-често и по-силно, да изтласква кръвта все по-мощно и равномерно. Спря едва когато Лукреция я хвана и я разтърси.

— Стига толкова, ще се разболееш. Отдъхни си.

Анаид се отпусна безсилна в скута на Криселда, но тутакси се дръпна. Криселда се канеше да я завие с проклетия пуловер на Кристине Олав.

— Изгори го! Веднага го изгори, омагьосан е.

— Така е.

— От една Одиш! Омагьосан е от Одиш — упорито протестираше Анаид.

Криселда ѝ го навлече насила. Анаид беше прекалено слаба, за да ѝ се противопостави.

— Грещиш. Този пуловер спаси живота на Клодия, както и твоя. Омагьосан е, но с чудотворна добронамерена магия.

Вълнената дреха ласкаво я обгърна с топлината на близостта и домашното огнище.

Тогава...

Значи Кристине Олав наистина е искала да я защити, както твърдеше?

Макар и нищо да не проумяваше, Анаид се унесе и потъна в сън.

Бяха седнали да закусят, да си доставят удоволствието да хапнат на открито, пред самия вход на пещерата, под естественото прикритие на скалите, които ги защитаваха от дъжда и вятъра, но им позволяваха да се наслаждават на ласката на топлите слънчеви лъчи.

Опънаха карирана покривка направо върху облите камъчета, постлаха две ленени салфетки и сложиха за всяка по една порцеланова чаша и кана с прясно мляко. Като сновяха ту навътре, ту навън от пещерата, принесоха пресни хлебчета, опечени в пещта от змиите, овче масло и сирене, дарове, донесени от кошутите, и мармалад от диви къпини — любимото сладко на враните.

Клодия седна до Анаид и напълни чашата ѝ. Анаид обра с лъжица каймака и като истински чревоугодник го поръси със захар. Преди да се отдаде на любимото си лакомство, предложи на Клодия да си го поделят.

— Хайде, опитай.

— Да не си откачила?

— Голяма вкуснотия е! Каймак със захар!

— Точно затова. Безброй калории, които ще ми се лепнат на дупето.

Анаид не настоя. За нейна сметка си е. Само Клодия губи.

— Беше станала кожа и кости.

— Да, бях, сама го каза. Но при тоя режим за угояване на едър рогат добитък, на който сте ме подложили, най-вероятно много скоро

Бруно ще предпочете някоя крава пред мен.

Анаид изпита ревност. Отношенията ѝ с Клодия бяха сърдечни, но не и толкова близки, та да си споделят откровения.

— Съмнявам се. Луд е по теб. Дебела, слаба, татуирана или вампирка, той страшно те харесва.

На Клодия думите ѝ доставиха огромно удоволствие, мед ѝ капна на сърцето. Напомпана със самочувствие, охотно захапа хлебчето си, намазано с масло и мармалад. После, като дъвчеше бавно, се замисли, озадачена.

— А ти откъде знаеш?

— Проследих те. Тръгнах след теб онази вечер, на купона за рождения ден. Видях ви да се целувате.

Клодия скочи и застана пред нея, сложила заплашително ръце на кръста.

— Шпионирала си ме, така ли? Значи е вярно, че си ме шпионирала?

Анаид гузно наведе глава.

— Съжалявам, нямаше нищо общо с Одишките, следях те, защото...

— Защо?

— Ами защото... защото мен никога не са ме канили на купон за рожден ден.

— Какво?

Анаид се смали и скри лице в шепите си.

— Това, което чуваш.

— Но... Защо не ми каза?

— Ти ме мразеше.

— Разбира се.

— Как така „разбира се“? От какво се разбира? Нищо не ти бях сторила.

— Нима? Нищо не ми била сторила! Та ти беше супер. Беше върхът! Във всичко беше най, най.

Този път Анаид се задави със собственото си хлебче.

— Май нещо си се объркала.

Но не, Клодия не бъркаше. Комично сприхава като всяка италианка, започна да изброява на пръсти причините, поради които бе ненавиждала Анаид:

— Първо на първо, ти си внучка на великата Деметер. Второ, ти си дъщеря на Селене, избраницата. Трето, беше забулена в тайнственост. Четвърто — хубава. Пето — суперинтелигентна. Шесто — всемогъща. Седмо — послушна. Осмо, беше дясното око на майка ми. Девето, яви се изневиделица като претендентка да бъдеш посветена преди мен и, десето, което е нещо много, ама много важно, по единопдушното мнение на момчетата от моята компания твоето дупе определено бие моето в класацията.

— Моля? — възкликна изумена Анаид.

Всичко, което избълва Клодия, ѝ се виждаше толкова чуждо и непонятно, сякаш ставаше дума за научни изследвания в областта на нуклеарната физика. За нея ли говори? Или за някаква несъществуваща, измислена Анаид?

— Кога? Искam да кажа... кога са ме виждали момчетата от твоята компания?

— Всеки път, когато ме срещнеха или идваха да ме търсят, все се побутваха с лакът и си шушукаха за теб.

Анаид я слушаше, зяпнала от изненада.

— Грещиш, и то принципно, във всичко, но най-вече не съм съгласна по точките четвърта, седма, осма и десета.

— Много смешно. Сега пък се будалкаш с мен.

— Не съм хубава, не съм послушна, не съм дясното око или ухо на майка ти, а и... дупето ми е пълна скръб.

— Ха!

— Какво — „ха!“?

— Това, че дрънкаш така, сякаш изобщо не си се поглеждала в огледало. Впрочем откога не си се оглеждала?

Беше безсмислено да се спори с Клодия. Понякога беше по-добре да не ѝ противоречиш, а да я оставиш да си вярва, като лудите.

— Чудесно. Права си за всичко.

Клодия обаче се бе разфучала, подскачаше като ужилена, ръкомахаше наляво и надясно:

— О, да! Разбира се! Казваш, че съм права, държиш се с мен като с малоумна. Да не противоречим на откачалките, да сме кротки с тях, нали това си мислеше! Да, ама не на мен тия. Признай, че ако ти беше на мое място, щеше да ревнуваш.

Анаид замълча. Завист. Ревност. Тези чувства ѝ бяха познати.

— Всъщност истината е, че аз изпитвах ревност към теб.

Клодия омекна и си сипа още мляко. Този път се поддаде на изкушението да опита една лъжица каймак със захар.

— Хайде, говори. Цялата съм в слух.

— Ти си симпатична, обличаш се много готино, имаш си гадже, което те обича, куп приятели, дъщеря си на Валерия и дори да не ти се вярва, си много красива.

Клодия се наду като пуяк. За разлика от Анаид охотно приемаше комплиментите и никак не беше безразлична към ласкателствата.

— Наистина ли?

— Не, лъжа те.

Клодия се надигна и я целуна. Анаид не знаеше какво да каже, нито какво да направи.

— Обичам те — прошепна Клодия.

— Ккк-какво каза? — запелтечи Анаид.

— Ще ти бъда като сестра, завинаги. Дължа ти живота си.

— Нищо не ми дължиш.

— О! Я върви по дяволите! — изръмжа Клодия, като я застави да седне. — Ти си отвратително самодоволна. Щом съм решила и мисля, че ти дължа живота си, значи ти го дължа. В правото съм си. И, за твоя информация, искаш или не искаш, сега с теб ще се закълнем във вечно приятелство и ще го скрепим с кръв.

Обяви го, взе *атамето* си и със същото хладнокръвие, с което бе клъцнала главата на заека, с едно движение си поряза китката. После подаде ножа с две остриета на Анаид.

— Хайде, побързай, порежи се и ти, преди да ми е изтекла цялата кръв.

При вида на кръвта Анаид пребледня и усети, че коленете ѝ омекват.

— Не, не смея.

Клодия хвана ръката ѝ и внимателно, много по-леко и по-нежно, отколкото на себе си, направи повърхностен разрез. Анаид се стегна, като се мъчеше да се овладее, за да не ѝ се завие свят, и протегна кръвящата си китка към Клодия, която направи същото и така кръвта на двете се смеси в тържествен ритуал, колкото древен, толкова и магически.

После Клодия взе салфетките, за да си превържат ръцете, и подкани Анаид да я последва.

— Хайде, ела с мен.

Тръгнаха навътре по криволичещите извивки на влажната пещера, която някога, по времето на палеолита, била използвана от тогавашните хора за ловни обреди и стенописи. В един от ръкавите, където тунелът се стесняваше, Клодия спря, прилепи се към пода и се промъкна няколко метра напред пълзешком. На светлината на фенерчето си разгледа една от страничните стени и посочи на Анаид избледняло изображение на бизон. Скалната рисунка беше заобиколена с десетки червени отпечатъци на човешки длани, оставени по-късно и украсяващи подове и тавани.

— Натопи си ръката в кръвта ми, а аз ще направя същото в твоята.

Те долепиха окървавените си длани до вдлъбнатата и гладка стена, задържаха ги минутка-две, като натискаха силно, а после ги дръпнаха. Така оставиха отпечатъците си за вечни времена, за бъдещите поколения.

— Сега вече нямаш избор. Където и да идеш, където и да си, съдбите ни ще бъдат слети, съединени завинаги. И тези отпечатъци ще напомнят за нашия съюз.

Откъм една от страничните галерии долетя шум, чуваха се стъпки, бавни и тежки, които приближаваха.

— Анаид? Клодия? Къде сте? — беше гласът на Лукреция.

Анаид тъкмо се канеше да ѝ отговори, когато Клодия сложи пръст на устните ѝ и я накара да замълчи. Двете тайничко се заизмъкваха на пръсти, бягайки от старата змия.

— Къде отиваме?

— Да се скрием за малко. Лукреция сигурно иска отново да те отмъкне и да те затвори някъде вдън земя, за да ти набива в главата досадните неща, свързани с умения и знания за ковачеството и огъня.

Анаид се почувства крайно неудобно, че се крие от Лукреция, но със сигурност ѝ харесваше повече да бъде с новата си приятелка.

— И какво ще правим?

— Ето каква е програмата, която съм предвидила за тази сутрин. Ще ти покажа как да се гримираш, как да сресваш косите си и как да ходиш seksi. И ако не се научиш да си въртиш това страхотно дупе,

което имаш, предупреждавам те... ще направя магия и ще ти го сменя с моето. Ти решаваеш.

Анаид хич не се замисли, везните определено се накланяха в полза на Клодия.

Лукреция беше чакала сто и една години. Можеше да почака още няколко часа.

— Но какво правиш? — протестираше Анаид с нацапотено лице и с наполовина сресани, наполовина разчорлени коси.

Клодия ровеше в чантата ѝ.

— Бъркам ти в несесера. Търся сносен гребен и няколко фиби.

— Почакай, по-кротко, че всичко ще ми объркаш.

Клодия обаче обърна чантата на Анаид и изсипа цялото ѝ съдържание на земята.

— Леле-мале, с какво си я наблъскала така? Да не носиш Британската енциклопедия?

Подът се беше покрил с книги и хвърчащи листа, но нямаше и помен от гребен или фиба.

— На мен гребен не ми трябва.

— Ха! Само така си мислиш. Косата ти е станала ужасно дълга и е отвратително мръсна и чорлава. Трябва да я срешиш и да я поддържаш в приличен вид.

Анаид вдигна ръка към главата си и разпери пръсти в опит да разплете един кичур, който бе станал на възел. Беше абсолютно невъзможно. Беше свършила специалния шампоан, който ѝ бе предписала Карен, и сега вместо коса имаше гъста сплъстена четина. Най-добре беше да се подстриже. Така щеше да има по-малко проблеми.

— Да оставим това за друг ден. Лукреция ме чака.

Речено-сторено. Анаид се зае с тежката задача да оправи хаоса. Да сложи всички книги, къси чорапи и гащи обратно в чантата, беше далеч по-интересно, отколкото да ги изсипе на земята. Докато се занимаваше с това, къде разсеяно, къде по-внимателно, през ръцете ѝ мина лист хартия. Попадна ѝ случайно и тъкмо се канеше да го пхне в чантата, шесто чувство я накара да спре. Внезапно усети, че хартиятката е много важна, че има някакво особено, изключително

значение, което досега ѝ беше убягвало от вниманието, но затова пък в момента можеше да разбере и оцени. Хартията изгаряше пръстите ѝ и излъчваше остър мирис. Подуши го с отвращение. Беше имейл от компютъра на Селене, от онези, които бе разпечатала в деня след изчезването ѝ. Имейлът, който държеше в ръцете си, беше с дата от седмица преди това и текстът гласеше следното.

Скъпа Селене,

Предишния път ми писа, че най-подходящо да се запознаем и да прекараме известно време заедно вероятно ще е това лято. Горя от желание да се срещнем колкото се може по-скоро, но ще потисна любопитството и нетърпението си и ще изчакам. Така че се разбираме да се запознаем това лято.

Няма да съжаляваш, ще бъде незабравимо изживяване. С мен ще имаш възможност да се наслаждаваш на живота, да задоволяваш всичките си капризи, да правиш каквото ти хрумне и никой и нищо няма да попречи на волята и на желанията ти. Ако поискаш, можеш да се радваш вечно на безгрижни занимания.

Вечно твоя,

С.

Анаид не можеше да откъсне очи от предателското коварно извито „С“.

„С“ като змия.

„С“ като Салма.

Как можеше да е толкова сяпа?!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА СКИПТЪРЪТ НА ВЛАСТТА

ПРОРОЧЕСТВОТО НА ОМ

*Ще се роди в далечния край на света;
в замръзналия леден ад,
там, където морето се слива с небесната
синева,
а ще израсне в самия гръбнак на земята,
там, където планинските върхове допират
звездите.*

*Ще се захрани от силата на мечката,
ще расте под топлата прегръдка на
тюлена,
ще попива мъдростта на вълчицата и
накрая ще дължи живота си на
хитростта на лисицата.*

*Избраницата, щерка на земята, ще се
появи от
недрата ѝ,
които са я кътали в пазвите си и са я
сгривали с
обичта си.
Пленница на хладното ѝ усое,
ще остане сляпа и глуха,
приспивана от потайните си майки,
завита в сладките им лъжи.*

Дълбоко в пещерите, в самите недра на мътния свят, тънещ в безвремие и лишен от пъстротата на багрите, проехтя гласът на графинята:

— Вярно ли е това, Селене?

Селене предизвикателно вирна глава.

— Да, имам дъщеря. Салма го знаеше.

Салма се заоправдава:

— Излъга ме, каза ми, че е осиновена и няма свръхестествени способности, че е обикновено смъртно същество.

— Не съм те излъгала, Анаид наистина нямаше способности — отбраняваше се Селене.

Салма показва на графинята пострадалата си ръка. Безименният пръст липсваше.

— Момичето притежава голяма сила, владее бойното изкуство на змиите и не знае що е страх. Очевидно Селене е скрила доста неща от нас.

Графинята пусна пипалата си и задълба в съзнанието на Селене, но с изненада се сблъска с непробиваемата ѝ защита.

— Оказваш съпротива? Дръзваш да спиращ погледа ми?

— Кажи ми, какво искаш да знаеш? Питай и ще ти отговоря — отбраняваше се Селене.

Графинята повтори въпроса си:

— Защо не я посвети?

Селене настоя:

— Вече го казах хиляда пъти, Анаид нямаше качествата, не беше показала данните, необходими за да бъде посветена. Беше непохватна и неувверена.

— Не е истина.

— Разговорът вече стана уморителен. Да не забравяме, че сме тук за нещо далеч по-важно.

Графинята нямаше желание да сменят темата.

— Може и така да е, но на мен Анаид ми се струва особено интересна. А и на Салма, предвид раната ѝ.

Салма определено нямаше вид на човек, готов да забрави.

— Искам я за себе си, само за себе си, без никой друг да ми се бърка.

Графинята я прекъсна:

— Чу ли какво каза Салма? Какво е твоето мнение, Селене?

За известно време Селене остана мълчалива, сетне се обърна към графинята и с тон, в който се четеше презрение, рече глухо:

— Салма се наложи до насита, наpomпа се с толкова много кръв, че придоби сили, които застрашават дори твоята власт и авторитет.

Салма губеше самообладание. Озъби се:

— Какво, обвиняваш ли ме?

— Да, обвинявам те в предателство и ако графинята беше повнимателна, щеше да разбере, че криеш от нея много неща.

Графинята се размърда в своя ъгъл, готова за контраатака:

— Доста си схватлива, Селене. Много бързо напредваш. Обвиняваш, обичаш парите, безгрижието, властта и кръвта. Вече си се подмладила. Ти също можеш да се окажеш заплаха за мен.

Селене се усмихна.

— Съмнявам се, графиньо. Ако не съм аз, вие сте обречени на пълно унищожение, без мен ще бъдете затрити от света.

— Не е вярно — извика Салма. — Чиста измислица! Опитва се да ни накара да вярваме, че ни е крайно необходима. Овладява тайните ни, за да стане господарка на нашите съдбини. Тя не ни е нужна.

— Сигурна ли си, Салма? Питала ли си се как точно вие, Одиш, ще победите жените Омар с помощта на избраницата? — подхвърли многозначително Селене.

Графинята благоговейно я слушаше, с възхищение попиваше всяка нейна дума.

— Как, Селене?

Селене насочи показалеца си към Салма.

— Ти, Салма, си напълно наясно. Избраницата ще унищожи враговете ви със скиптъра на властта. А с енергията и магията, отнети от магьосниците с помощта на скиптъра, вие ще се подхранвате и ще се поддържате.

Салма се направи на ударена:

— Не вярвам в пророчеството.

Графинята възрази:

— Съвпадът на небесните тела е съвсем скоро и всички знамения сочат, че моментът приближава.

Салма пребледня.

— Да се отървем от Селене, докато съвпадът още не е станал и така пророчеството няма да се сбъдне.

— То вече се сбъдва! — изкрещя Селене властно, като посочи обвинително Салма. — Той е в теб, Салма, нали?

— Наистина се сбъдва — съгласи се със Селене графинята, като се надигна срещу Салма. — Дай ми го, Салма.

Салма упорито мълчеше, а сянката на графинята започна да се уголемява и разширява, да се разраства неимоверно, докато накрая се превърна в тъмен заплашителен облак.

— Предай ми скиптър на властта.

Салма се съпротивляваше:

— Той си е мой, сам дойде при мен.

Сянката на графинята обгърна Салма и я потопи в мрак.

— Той не ти принадлежи, Салма, дай ми го.

Схватката между двете продължи неясно колко, за неопределим промеждутък, абсурден и увиснал в безвремието. Накрая скиптърът се търкулна в краката на Селене, на която не ѝ оставаше нищо друго, освен да се наведе и да го вземе.

— Ето че дойде при мен.

Загърнатата от тъмнината, графинята с любопитство наблюдаваше сцената.

— Селене, знаеш каква е твоята задача. Трябва да унищожиш жените Омар.

Надвита от графинята, напълно обезсилена и рухнала на пода, Салма дишаше тежко и учестено.

— Няма да го направи, ще го използва за свои лични цели.

— Млъкни, Салма — заповяда ѝ графинята.

Селене погали златния скиптър и се взря в красиво гравирания върху него надпис. Скиптърът на О, скиптърът на властта. Ръцете ѝ едва забележимо потрепераха. Усети енергията, която ѝ предаваше. Почувства силата, огромната му мощ.

— Още не е настъпил моментът, Селене.

— Кой момент?

— Моментът на съпада. Докато планетите не се подредят една зад друга в права линия спрямо Земята, скиптърът няма власт. Дотогава нека те проверим. Трябва да те подложим на изпитание, да ни дадеш доказателства.

Селене беше изненадана:

— Проверка? Ново изпитание? Нима не ви беше достатъчно? Колко още доказателства искате?

— Убедихме се в изключителните ти качества, но искаме доказателства и за твоята вярност. Ще ликвидираш Анаид и Криселда.

Селене се намръщи.

— Защо точно тях?

— Търсят те, за да те убият.

Селене отстъпи назад.

— Не е истина.

— Истина е, Селене. Не ги ли убиеш ти, те ще те убият. Когато родът Цинулис бъде ликвидиран, ти няма да си нищо повече от една самотна вълчица, отделена от глутницата си.

Известно време Селене стоя безмълвна, като милваше скиптъра, вдигаше го над главата си и го въртеше, за да го разгледа от всички страни, навлажняваше го с дъха си и го търкаше с крайчеца на ефирната си рокля, за да го излъска.

— Красив е — разнежено рече тя.

— Много е красив, а сега ми го дай.

— Не! Няма! — изкрещя Селене, решена да го задържи на всяка цена.

— Не ме принуждавай да ти го отнема насила, както го направих със Салма — изръмжа сърдито графинята.

Селене обаче им обърна гръб и си тръгна. Устреми се навън, далеч от пещерата, стиснала скиптъра в ръка.

— Аз не съм Салма, аз съм избраницата!

И се изгуби из дебрите на мрачния свят.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

САМОТА И УЕДИНЕНИЕ В ДЪЛБИНИТЕ НА ПЕЩЕРИТЕ

Лукреция беше простила на Анаид за всичките ѝ волности. Беше се показала като старателна ученичка и ѝ засвидетелстваше уважение и признателност за всичко, на което я бе научила. Може би беше прекалила малко с натоварването и я бе подложила на твърде строг режим, без да си дава сметка, че една девойка има правото да се наслаждава на удоволствията от живота. Прекалено много години бе оставила зад гърба си и беше позабравила някои неща, които жизнерадостният смях на момичетата я бе накарал да си припомни.

Радваше се, че Анаид се разбира така добре с Клодия. По време на продължителното ѝ възстановяване двете бяха станали близки приятелки. Рамо до рамо с младата делфинка, Анаид бе заблестяла със собствена светлина, беше разцъфнала и сега беше много по-хубава и привлекателна, отколкото преди месец, когато се бяха запознали. С Клодия си споделяха тайни, хранеха се заедно, деляха си дори дъвките и сладко си бърбреха чак до среднощ. Лукреция знаеше, че една добра приятелка е най-чудесният дар за самотната магьосница.

Когато дойде при нея за последния си урок по алхимия, Анаид изглеждаше тъжна, нещо беше увесила нос. Лукреция не му отдаде особено значение. Нормално беше на нейната възраст да преживява емоционални вълнения и резки промени в настроението. Освен това скоро я очакваха изпитания и опасности, а Анаид ги предсещаше. Така че беше напълно естествено да се страхува и да е неуверена в силите си. Реши за най-правилно да я остави насаме с мислите ѝ и да ѝ даде възможност сама да си ближе раните. Всяка посветена магьосница можеше да разчита на подкрепата на своя клан, на съпричастност от страна на племето си, както и на останалите кланове, но трябваше да се научи да преодолява сама най-тежките моменти в живота си.

В дълбоката пещера Лукреция седна на пода срещу младата си ученичка. Оставаше едно последно усилие, последен тласък, за да може Анаид да напредне още мъничко и щеше да е напълно готова. Задачата щеше да е изпълнена. На нейните сто и една години заслужаваше да си отдъхне и да се отдаде на заслужена безкрайна почивка. Връчи ѝ изящно изработеното двуостро *атаме*.

— Добре, Анаид. Ти избра лунния камък и той те избра теб. Първо ти извая талисмана си с него. Тогава не знаеше тайните, които владееш сега. Луната е мерило за времето, за приливите и отливите, за жътвата и реколтата, и за кръвта. Но луната не дава сили на магьосниците в делата им, нейната светлина е студена и непряка. Огънят е този, който подхранва и поддържа живота на земята, понеже е мъдър и дарява топлина. И ето че сега, най-после, ти се научи да управляваш могъществото на огъня и той ти се подчинява. Твоето *атаме* е най-могъщото от всички, които ние, змиите, някога сме изковавали. То е резултат от сливането на земната магла с твоите сълзи, издялани от лунен камък. Говори му, довери му се, то е твое, това си ти самата, то е твоята ръка, продължение на силата и всемогъществото ти. Заедно с вълшебната пръчица *атамето* е най-скъпоценното богатство за една Омар.

Анаид с възхищение огледа идеално гладката повърхност на своето *атаме*. Беше плод на упоритостта ѝ, на вярното ѝ око и на усета ѝ да прави най-добрия избор. Беше горда от своето творение, но това не можеше да разсее налегналата я тъга.

Нейната учителка се изправи и ѝ даде последната си заповед:

— Слей се с твоето *атаме*.

Лукреция си тръгна с уморена походка, бавно се отдалечи, потъвайки в галериите, като остави Анаид съсредоточена в болката си, с втренчени в лъскавото си черно съкровище очи.

Медитацията и усамотението ѝ в този ад от изпарения и огън бяха част от нейното обучение. Можеше да остане дълги часове в мълчание, заобиколена от пълна тъмнина.

Не се страхуваше от мрачните дълбини, нито от самотата. Все пак предпочете да запали едно маслениче, за да освети по-добре своя шедьовър.

И така, на светлината на трепкащия пламък откри, че не е сама. Един неканен гост, един млад натрапник, чудновато облечен, загърнат

в плащ и с маска на лицето, съзерцаваше *атамето* ѝ с любопитство не по-малко от нейното. Анаид вече имаше богат опит в подобни случайни и неочаквани срещи.

— Здравей.

В началото натрапникът изглежда не разбра, че се обръща към него.

— На теб говоря, мъжа с наметката и маската.

— Аз? На мен ли говориш?

— Естествено. Защо не?

— Защото аз съм само един жалък несретник, нищожен призрак с душа, обречена да се скита вечно, като наказание за престъпните си дела.

Анаид въздъхна примирено. Беше високомерен и самовлюбен като поет.

— Аз съм Анаид Цинулис.

— Марк Тулий, на вашите услуги, готов да направи по-приятни безсънните ви нощи със скромните си умения в изкуството.

— Какво изкуство?

— Изкуството да изпълнявам роли.

— Актьор ли си?

— Комик.

— Е, ако знаех предварително, щях да извикам още някого, за повече публика. И каква беда те е сполетяла, Марк Тулий?

— Трябва ли да се връщаме назад в тъжното минало?

— Ако не искаш...

— Забравих думите от ролята си в комедията „Мостелария“^[1] от Плавт, и то наред с представлението.

— Я виж ти! Да не умря от срам?

— Избягах. Потърсих спасение тук, в тези пещери. Скрих се, за да не ме линчува публиката.

— Убиха ли те?

— Подхлъзнах се и паднах в дълбока пропаст. Проклятието още тегне над мен и над поруганата ми чест.

— Бедният Марк Тулий.

— Сам си бях виновен. Предната вечер се поддадох на изкушението и се докарах до пълно опиянение от едно превъзходно

вино, донесено от Шампан. Беше незабравима нощ в странноприемницата на Леон Асул от Таормина!

— Тя вече не съществува.

— Така и предполагам. Мина толкова много време оттогава...

— Съжаляваш ли?

— Да, дълбоко се разкайвам. Няма нищо по-страшно от това да излезеш пред публика, жадна за смях, за остроумия и забавни истории, и ненадейно да те порази пълна амнезия. Наистина печално, тъжно, ужасно, неописуемо трагично.

— Мога да ти помогна — осмели се Анаид.

— Да си спомня репликата ли? От две хилядолетия се мъча да го направя, но, уви, няма начин.

— Не, да забравиш. Да престанеш да бъдеш душа, прокълнатата да не намери покой.

— Ще ми спасиш честта?

— Предлагам да ти помогна да намериш покой.

— И в замяна на какво? — попита изключително предпазливо винолюбецът комик.

— Вярно ли е, че мога да стигна до Селене през катакомбите?

— Селене вълчицата ли?

Анаид кимна. Духът се замисли.

— Латомиите свързват двата свята, но за да стигнеш до Селене, трябва да се върнеш там, откъдето е изчезнала, и да следваш пътя на слънцето.

— Какво означава това?

— Можеш ли да ме избавиш, или не?

— Разбира се, че мога — излъга Анаид, без да й мигне окото.

— Одиш ли си?

— Как иначе щях да те виждам.

— Всички мислят, че си Омар. Точно сега говорят за теб.

— Кой?

— Родоначалничките.

— Можеш ли да ги чуеш?

Комикът долепи ухо до една от вдлъбнатините.

— Ела насам, приближи се. Чуваши ли ги?

Анаид напрегна слух. Беше й трудно да долови за какво говорят. Марк Тулий сигурно имаше повече опит в подобен род хитринки.

— Какво казват?

— Криселда се съпротивлява и отказва да вдигне нож срещу Селене. Смята, че *атамето* не е предназначено да нанася рани или да убива друга Омар. Моли да ѝ приготвят смъртоносна отвара.

Анаид се почувства зле. Много зле.

— Не може да бъде. Сигурно бъркаш нещо.

— Чуй и сама се увери.

Анаид, бледа като восък, съсредоточи цялото си внимание, за да чуе думите, които се губеха сред тайните тунели на скалния лабиринт.

— Анаид не трябва да знае, нищичко не трябва да заподозре — настояваше точно в момента Криселда.

— Без нея не можем да се доберем до Селене — добави Валерия.

— Шансът Селене да не е станала една от тях намалява все повече, но още е рано да я осъждаме — възрази старата Лукреция.

— Дадох клетва да убия Селене и ще я спазя, но съвпадът приближава и трябва да побързаме. Анаид вече се възстанови, можем да започнем издирването още утре сутринта — потвърди Криселда.

На Анаид това ѝ беше достатъчно.

Беше жертва на страшна измама. Предателството, предвещано от оракула при посвещаването ѝ, се сбъдваше. Вълчици, змии, врани, делфинки и кошути изпращаха нея да намери Селене, за да бъде тя принесена в жертва, и то от ръката на Криселда, собствената ѝ леля.

Рухна на земята и зарови глава в шепите си.

И Криселда ли?

На кого да вярва?

Нима няма да дадат шанс на Селене да се защити?

А най-лошото, най-страшното беше, че дори тя започваше да се съмнява в неподкупността на майка си.

Духът на комика стана нетърпелив.

— А обещанието ти?

— Ще те освободя. Твърдиш, че трябва да се върна там, откъдето изчезна Селене, и да следвам пътя на слънцето?

— Да, така е.

Девојката превъзможна мъката си, извади брезовата си пръчка и като я размахна, изписа във въздуха знаците на заклинанието.

— Марк Тулий, с властта, дадена ми при посвещаването ми и със силата на родовата ми памет на вълчица, те заклинам да счупиш

оковите, да се освободиш от проклятието и да почиваш в мир сред мъртвите. Така да бъде за вечни времена.

Марк Тилий се усмихна признателно и се разпиля на малки частици.

— Поздрави баба ми Деметер — махна му за сбогом Анаид.

Марк Тулий се опита да забави за няколко секунди изчезването си.

— Защо не ми каза по-рано? Ние, духовете, можем да призоваваме мъртвите — успя да извика той, преди да изчезне напълно.

Анаид осъзна прекалено късно смисъла на думите му.

— Почакай! Не си отивай!

Марк Тулий обаче вече не съществуваше.

Така значи, призраците можели да призовават душите на мъртвите. Това означаваше, че може да се свърже с Деметер.

Нуждаеше се от нея. Отчаяно се нуждаеше от трезвомислието и мъдростта на баба си, но също така и от проникателността и пророчеството, което дава смъртта. Живите, онези, които я заобикаляха, не отличаваха истината от измамата. Дори и тя самата.

Кое беше истина?

Кое беше лъжа?

Анаид се провикна:

— Има ли тук някой дух?

В отговор отекна само ехото на гласа ѝ, повтарящо се като ужасен кошмар.

Беше сама, по-самотна от всякога.

Корнелия, матриарша на клана на враните, носеше на лицето си неизличимия отпечатък на тъгата. Приятно ѝ беше да броди из полята на свечеряване и да поздравява ятата черни врани с лъскави пера, прелитащи над житните нивя. Понякога отиваше сама до скалистия морски бряг и дълго съзерцаваше морето, което Хулия, мъртвата ѝ дъщеря, толкова бе обичала.

Тази вечер Анаид я намери така, мечтателно загледана в шетнята на птиците, в непрестанното движение на жерави, папуняци, лястовици и щъркели, които, още с първите признаци на

приближаващата есен, се събираха и потегляха на юг, на път към топлите земи на Африка.

Корнелия я посрещна сърдечно. Анаид ѝ напомняше за нейната дъщеря. Може би заради тревожната сериозност в очите ѝ, толкова сини като на Хулия, толкова изпълнени с боязън пред бъдещето, същият страх, който я бе обзел в деня на посвещаването ѝ.

На Корнелия рядко ѝ се случваше да разговаря с момичета. Младите я отбягваха, понеже видът ѝ беше твърде суров. Откакто бе починала дъщеря ѝ, се обличаше в черно, също като предшественичките си и като птиците от нейния клан. Корнелия бе пожелала да спази традицията на траура, понеже мъката ѝ щеше да трае вечно. Така разбираха нещата жените и майките от нейния роден край и тя, магьосница, но смъртна, споделяше и уважаваше обичая.

— Кажи ми, с какво мога да ти помогна?

Анаид почувства, че може всичко да поиска от нея и Корнелия няма да ѝ откаже.

— Искам да овладее тайната на птиците и да се науча да летя като тях.

Корнелия усети, че нещо крие. Долови смущението на момичето, когато формулира искането си.

— Криселда знае ли?

— Да, разбира се.

— Опасно е.

— Няма значение.

— За да бъдеш посветена в тази тайна, трябва да получа одобрението на матриаршите. Мисля, че най-напред трябва да говоря с Криселда.

Тогава Анаид я хвана за ръката и втренчи умоляващ поглед в тъмните зеници на скръбната Корнелия.

— Не мога да чакам, наложително е да стане сега, и то без никой да знае.

От допира на ръката ѝ Корнелия усети топлината на кипящата ѝ кръв. Анаид беше млада, изпълнена с живот и бе поела огромна отговорност на плещите си.

— Моля те, помогни ми. Нуждая се от теб, знам това, ти също го знаеш.

Корнелия беше наясно, но се опитваше да предотврати неизбежното.

— Не рискувай, миличка.

Но Анаид, с убедеността на дръзките, задълба в съзнанието ѝ, за да изкара наяве онова, което предчувстваше само интуитивно.

— Кажи ми, Корнелия, защо дойде тук? Защо наблюдаваш прелетните птици, които кръжат над острова?

Корнелия не искаше да се замисля за истинската причина.

— А ти?

Анаид реши да играе с открити карти.

— Питам се какво трябва да сторя и краката сами ме поведоха насам. Когато те видях да гледаш птиците, разбрах, че ти си знакът, който очаквах. Ти ще ме научиш да летя като тях, за да се притека на помощ на Селене. Това е пътят.

Корнелия въздъхна. Съдбата предопределяше тя да се намеси и да бъде участник в осъществяването на пророчеството. Не можеше да избяга от участието си.

— Подготвена ли си?

Анаид беше готова. Повече от всякога.

Корнелия размаха черните си ръце с изяществото на лебед. Анаид направи същото, като подражаваше на движенията ѝ.

— Избери си една птица, която ти харесва най-много, и почувствай заедно с нея пляска на крилете и лекотата на тялото ѝ.

Анаид се загледа в красивата орлица-рибарка, която се рееше във въздуха, кръжеше над водата, а после се стрелна бързо и хвана в ноктите си една щука.

Корнелия проследи погледа на Анаид и усети да я побиват тръпки. Анаид беше избрала орела, най-могъщата граблива птица в лагуната.

— Повтаряй след мен заклинанието за полет.

Двете раздвижиха ръце в синхрон, подемайки красивата песен на птицата. Телата им станаха леки като перца, а същевременно ръцете им се превръщаха в криле и двете се издигнаха и заедно литнаха във въздуха.

Анаид, с дългите си коси, развявани на вълни от вятъра, и с лице, набраздено от сълзи, се понесе над лагуната, прелетя я надлъж и

нашир, като следваше новата си учителка и се отдаваше на удоволствието да се учи да доминира над въздуха.

Когато слънцето се скри, тя вече се впускаше в бръснещ полет, оставяше се да се носи, полюшвана от течението, и пореше величествено небето.

Сбогува се с Корнелия, като изписка като орел. Тръгваше на север, следвайки пътя, обратен на прелетните птици.

Тя не беше птица и миграцията не я вълнуваше. Беше крилата магьосница.

Корнелия я гледаше как се отдалечава, пожела ѝ късмет и за първи път разбра, че наказанието да надживее собствената си дъщеря е имало своя дълбок смисъл.

Чрез ръката на Анаид беше станала част от легендата.

[1] Mostellaria — „Комедия за призрака“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

ПЪТЯТ НА СЛЪНЦЕТО

Анаид беше напълно изтощена. Беше летяла дни и нощи без почивка, спирайки единствено за глътка вода. Безтегловното ѝ тяло беше отслабнало много. Дрехите ѝ бяха измачкани и подгизнали, косите ѝ — разчорлени, а кожата ѝ напукана от вятъра.

Прелиташе над камбанарията на Урт и се натъжи, завладяна от носталгични чувства. Беше си мислела, че никога повече няма да чуе глухия ѝ камбанен звън.

Минаваше полунощ, нейната къща беше заключена и нямаше жив човек вътре, а тя се нуждаеше от храна и от помощ. Крилете ѝ сами я отведоха до дома на Елена, където на печката в кухнята винаги къкреше вкусна гозбица и винаги щеше да се намери легло за нея. Заудря с криле по капаците на прозорците, нетърпелива да си почине, да се излегне на мекия дюшек и да вкуси от топлата супа, но чу бебешки плач и се спря.

Да не е откачила?

Не може да се появи пред прозореца на Елена в този си вид на магьосница с криле.

Елена имаше седем деца и съпруг. Или децата вече бяха осем?

Анаид леко се спусна и кацна в двора. Видя, че вратата на плевника е полуотворена. Краката ѝ не я държаха. Със сетни сили се добра до купата сено, струпана до кобилата, свлече се и падна в несвяст. Бавно, много бавно крилете ѝ постепенно се превърнаха пак в ръце, а тялото ѝ възстанови теглото си, но беше толкова уморена, че потъна в състояние на летаргия и спа дълбоко и безпаметно в продължение на часове.

В съня си видя тъмнокосо момче, което милваше лицето ѝ и навлажняваше устните ѝ с мокра кърпичка. После я целуваше по устата бързешком, за миг, достатъчен на Анаид да почувства как огън изгаря кожата ѝ и да усети сладострастния вкус на езика му.

— Рок! — възкликна изненадана Анаид, като отвори очи.

Рок, хванат в крачка, скочи като ужилен.

— Познаваме ли се?

Анаид чистосърдечно се разсмя.

— Като деца сме се къпали голи в един и същи вир около милион пъти.

Рок пребледня и ужасно се смути. Анаид страхотно се забавляваше, като го гледаше как се притесни. Любопитното бе, че не изпитваше нито капчица срам.

— Ти и аз? Неее, не си спомням такова нещо...

— Я ме погледни по-внимателно.

Анаид откри лицето си от падналите кичури коса и Рок я позна по сините очи. Изумлението му беше огромно.

— Анаид! Какво ти се е случило?

Анаид понечи да му отговори, но се възпря:

— Предприех пътуване, много дълго и уморително. Нуждая се от храна и дрехи. Тук ли е майка ти?

Рок кимна в знак, че е разбрал, и се забърза да излезе.

— Почакай!

Момчето спря за миг и тя се втренчи изпитателно в него.

— Даде ли ми вода, докато спях?

Рок кимна и сведе очи, макар че Анаид не каза нищо, което би могло да го засрами.

— Благодаря ти.

По лицето на Рок се разля широка усмивка. Очите му бяха открити и прями, с цвят на пчелен мед, а косите — черни и къдрави. Беше хубав, наистина красив.

Когато той излезе, Анаид потръпна. Беше я целунал, без да я познае? Толкова ли се е променила?

Елена потвърди подозренията ѝ:

— Анаид? Това ти ли си?

Едно пълничко бебе с розови бузки сучеше лакомо от гърдата ѝ.

— Охо, още едно?

— Нали е много сладко? Толкова е красиво, че прилича на момиче и мислех да го нарека Росарио.

Анаид се превиваше от смях.

— Не, моля те, недей. Ще те прокълне, а нямаш представа колко са нещастни духовете.

— Не и след като го нарекох Рос...

Рос сучеше с огромно удоволствие и нищо друго не го интересуваше. Анаид въздъхна:

— Отново у дома.

— Хубавата ми тя, толкова си пораснала... Вече си станала по-висока от мен! И какви крака, нека ти се порадвам, по-дълги са от тези на Селене. А косата ти, истинска грива! Колко е объркана! Трябва да ти я измия.

Анаид се остави на блаженството да се чувства обичана.

— Цяла седмица не съм хапвала нищо.

Елена се ужаси:

— Защо не ми каза веднага? Рок! Донеси едно *косидо*^[1]. Бързо, хайде, не се бави!

Косидото на Елена — каква благодат! Балсам за душата. „Действа като възстановяващ лек, способен да възвърне силите и на мечка след зимен сън“, помисли си Анаид, докато вкусваше с наслада от сланината, зелето, нахута и бульона. Не само че стомахът ѝ го понесе добре, но я изпълни и с чувство на доволство и благодарност.

Анаид яде и спа, спа и яде. После реши да се изкъпе, но... нямаше какво да си облече. Дрехите на Елена ѝ бяха големи.

Рок беше този, който, с око на експерт, изчисли ръста ѝ.

— Същият номер като Марион.

И се върна много скоро с цял комплект, последен писък на модата.

— Излъгах я, казах ѝ, че ми трябва, понеже съм замислил изненада и подготвям купон с маскен бал. Идеята много ѝ хареса.

Анаид, с измита и изсушена коса, се намъкна в бельото на Марион, натъпка се в тесните ѝ дънки и си сложи нейната рокличка топ.

Рок изрази одобрението си, като подсвирна от възхищение.

— Най-добре ще е Марион да не те вижда. Стоят ти по-добре, отколкото на нея.

На Анаид ѝ се искаше да се порадва на отражението си в огледалото, но нямаше време за губене. Елена я чакаше в библиотеката.

Намери я да трупа книгите една върху друга, на купчини. Беше напрегната и Анаид още от вратата усети раздразнението ѝ. Щом я

видя да влиза, мигом извърна глава, за да избегне погледа ѝ. Това беше най-лошото. Веднага разбра, че Елена крие нещо от нея.

До момента всичко беше вървяло прекалено добре и определено бе обезпокояващо. Обикновено най-лекият път е и най-измамният. Затова Анаид, калена в люти битки, реши да се включи в играта на Елена и да се прави на ударена.

— Изчакай ме малко, ей сега свършвам — рече ѝ Елена, без да вдига глава от бележника си със заглавията.

Анаид седна на стария дървен стол, върху който като дете бе прекарала безброй вечери в четене. Чу как Елена затвори бележника си, вдигна поглед, внезапно си запуши устата с ръка, потискайки вика.

Анаид я погледна изплашена.

— Какво има?

Елена се държеше много странно. Задъхваше се от вълнение и постави ръка на гърдите си, сякаш сърцето ѝ щеше да изскочи.

— А, не, няма нищо, извини ме, откак се случи това с майка ти, никак не съм добре и сега, като те видях...

— Да не би да те изплаших? — попита Анаид и приглади дрехите си, по-безсрамни и по-дръзки от всичко, което някога си бе слагала.

— Да... като те видях... осъзнах, че... Същата си като Селене... Поглеждала ли си се в огледалото?

Не, Анаид не се беше поглеждала. Нямаше навика да го прави, а и от един месец насам не беше виждала отражението си никъде.

С поверителен вид Елена прошепна:

— Свиках Съвета на магьосниците за тази нощ. Гая и Карен са нетърпеливи да чуят историята ти.

Анаид кимна с разбиране, погледна си часовника и се извини.

— Трябва да мина през вкъщи, за да видя дали не е останал малко от мехлема на Селене. Нещо друго трябва ли ми? Това ще е първото събище на клана, на което ще присъствам.

— Необходими са ти само *атамето*, глинената ти купа и пръчицата.

Анаид записа всичко на дланта си и се изправи припряно. Елена я задържа за миг.

— Анаид, ела да вечеряме у дома. Ще те чакаме. После ще прелетим заедно до горската поляна.

— Ще дойда — излъга Анаид.

И излезе, като благодареше, че Елена не може да чете мислите ѝ. До тази среща ловко бе заобикаляла всички директни въпроси, които ѝ беше задавала относно завръщането ѝ в Урт. Отговаряше уклончиво и се боеше да не би Елена да се обади на Криселда по телефона. Или обратното.

Но се беше случило.

Беше минал само един ден, а Елена вече знаеше за бягството ѝ и сигурно бе получила нареждане да я задържи, докато не дойде Криселда. Или да намери някоя друга Омар да я придружава, която да поеме тежката задача да елиминира Селене. Дали няма да е самата Елена? Или любимата ѝ приятелка Карен? Или заклетият ѝ враг Гая? Само при мисълта за това на Анаид ѝ се обърнаха червата.

Стигна пред вратата на дома си и направо се закова. Ама че гадост, ключовете! Връзката беше останала в Таормина. Откъде, по дяволите, да намери дубликати от ключовете на къщата? Внимателно огледа всички врати и прозорци, но беше невъзможно да влезе вътре, нямаше откъде да проникне. Сега установи, че бе живяла в истинска крепост. Седна на прага на външната врата, като се тюхкаше за лошия си късмет.

Лея Криселда така и не ѝ каза кой бе заключил вратата, след като тя напусна къщата в три часа през нощта, както си беше, без багаж и без подготовка.

След час Карен, добрата Карен, се появи с ключовете, цяла-целеничка. Изпращаше я Елена. Анаид се трогна от жеста и се остави да я обсипе с целувки, прегръдки и похвали. Но остана непробиваема за всичките ѝ въпроси, с които я засипваше, и си даде сметка, че и тя я гледа по същия странен начин. Карен настояваше да влезе в къщата с нея. Светна лампите и я въведе да ѝ я покаже.

— Аз лично се погрижих да я поддържам чиста и заключена. Знаех, че ще се върнете.

— Кои ние?

— Ти и Криселда... и Селене, разбира се.

— Благодаря ти, Карен, майка ми те има за най-добрата си приятелка.

Анаид забеляза ефекта, който думите ѝ произведоха върху Карен.

— Анаид, аз... аз много обичам Селене.

— Аз също.

— Но... понякога хората, които най-много обичаме, се променят или... или не са такива, каквито сме си ги представяли.

Анаид започна да се изнервя.

— Да, да, вече си дадох сметка за това — съгласи се тя.

Карен обаче не издържаше повече. Хвана Анаид за раменете и разкри душата си пред нея:

— Анаид, майка ти пречеше на растежа и на развитието на способностите ти.

— Как?

По някакъв начин, интуитивно, този път Анаид разбра, че Карен говори истината.

— С лекарството, с онзи сироп, който те караше да пиеш и който аз изобщо не съм ти предписвала. Той е задържал способностите ти и едновременно с това е бил мощен блокатор на хормоните ти за растеж.

Анаид се разстрои. Нищо и никой не можеше да я извади от равновесие, беше си го забранила, но този път Карен я обърка.

— Греша.

— Не, Анаид, не греша. Не знаем защо, но го направи.

Анаид се бореше с неистовото си желание да избухне в ридания или да се хвърли в прегръдките на Карен. Не можеше да си позволи да прояви слабост. От яд и болка си прехапа устните до кръв.

Значи Селене я е тормозила толкова години, като я караше да вярва, че забавеният ѝ растеж се дължи на естествени причини? Селене я е лишавала от способностите ѝ, знаейки, че ги притежава?

Не. Не искаше да слуша. От самата мисъл за това блокираше, а тя трябваше да бъде с напълно бистър, трезв и гъвкав ум, непомрачен от омраза или озлобление. Безусловно трябваше да обича майка си, за да успее да ѝ се притече на помощ и да я спаси. Ако тя загубеше вяра в избраницата, кой друг щеше да е способен да окаже нужния отпор.

— Между другото, трябва да знаеш, че докато те нямаше, някой е изплатил ипотеката върху къщата. Това са много пари, Анаид.

Карен кършеше ръце, крайно изнервена. Чувстваше се виновна. Да прехвърля тежкия товар върху плещите на Анаид, беше начин да освободи самата себе си от болката.

— Съжалявам, Анаид, но бях длъжна да ти го кажа.

Въпреки това Карен излезе от къщата с наведена глава.

Изобщо нямаше вид на човек, освободил се от какъвто и да било товар. Тъкмо напротив, само беше прибавила още: мъката на Анаид.

Анаид остана сама, преглътна сълзите си и нахълта в стаята на Селене. Трябваше да се хване за нещо. Имаше нужда да почувства, че майка ѝ я обича. Отвори чекмеджетата, обърна шкафовете, изхвърли всичко от гардероба, отчаяно търсейки да намери доказателство за обичта ѝ, за да се хване за него като удавник.

И наистина го намери, откри го в стара кутия от обувки, върху която Селене бе написала с островърхи букви: „На скъпата ми дъщеричка Анаид“.

В нея пазеше млечните ѝ зъбчета, поставени в седефена кутийка, чифт миниатюрни лачени обувчици, които вероятно бяха първите в живота ѝ, и медальон със сребърна верижка.

Анаид с треперещи пръсти потърси механизма за отваряне на медальона. Най-сетне успя. И докато го съзерцаваше умилена, почувства как от тревогата ѝ не остава нито следа.

В едната половинка на медальона имаше нейна снимка като дете. В другата — червен кичур от косата на Селене. При затваряне нейният образ и косичката на майка ѝ плътно се допираха и оставаха така слети.

Анаид си пое дъх, намерила най-сетне търсеното удовлетворение, и си окачи медальона на врата, до кожената торбичка, в която държеше *атамето* си и пръчицата, точно до сърцето.

Погледна си часовника. Не можеше да чака нощта. Трябваше да се свърже с духовете, преди да е станало прекалено късно.

Стаята ѝ тънеше в непрогледна тъмнина, но тя им нареди да се покажат, извика им, призова ги, като им се молеше да се явят. Всичко беше напразно до момента, в който най-накрая получи отговор от хриплив глас, който се долавяше слабо. Рицарят и дамата се извиняваха, че не могат да се явят пред нея. Кристине Олав ги беше проклела, обричайки ги да останат безлики. Анаид, ядосана, развали черната ѝ магия.

— Аз, Анаид Цинулис, ви заповядвам да си възвърнете лицата и говора и отново да сте такива в света на духовете, където сте обречени

да изтърпите наказанието заради греховете си — мълвеше тя и махаше с брезовата си пръчица.

Смаяни и невярващи, дамата и рицарят се явиха пред нея. Изненадата им бе искрена:

— О?! Нашата красива дама. Това наистина ли сте вие?

— Невиждано е вашето могъщество, щом сте способна да неутрализирате заклинанието на Одиш!

Анаид обаче нямаше време да слуша ласкателствата, тъй щедро раздавани от духовете.

— Дошла съм да изпълня клетвата си и да ви дам покоя, който ми поискахте, но преди да го сторя, настоявам да призовете Деметер.

Дамата и рицарят се спогледаха с доволна усмивка на лицата и изчезнаха едновременно. Анаид нетърпеливо зачака. Скоро се върнаха с радостна новина:

— Деметер е готова да се срещне с теб. Ще те чака в пещерата по залез-слънце. В часа, когато последният слънчев лъч се скрива зад короните на горските дървета.

Анаид беше разочарована.

— Мислех, че ще дойде с вас.

— Млада красавице, мъртвите определят условията на срещите, а не обратното.

— Не е лесно да си уговориш среща с тях.

— Някои отказват, не искат да се връщат.

Анаид ги накара да млъкнат с рязък жест:

— Добре, добре. Веднага щом говоря с Деметер, ще изпълня желанието ви.

— Но, красива госпожице... несправедливо е.

— Моля ви, прелестна... девойко, направете го сега...

Равнодушна към молбите им, Анаид реши, че трябва да ги накара да размислят за предателското си поведение.

— А, така ли? А кой издаде на Кристине Олав къде съм?

След което на мига изчезна от стаята и ги остави потънали в размисъл.

Анаид стигна до пещерата точно в уречения час. Беше неспокойна и се оглеждаше на всички страни, потрепервайки от играта

на сенките, неволно предизвикани от светлината на газовата ѝ лампа. Очертанията на сталактитите и сталагмитите се удължаваха, придобиваха страховити форми и във всяка от тях ѝ се струваше, че вижда сянката на баба си.

Деметер обаче се появи под неподозирана външност.

Вълчицата, великата вълчица със сива козина и с мъдри очи изникна от дълбините на пещерата и я поздрави с вой.

Анаид я позна, поиска да я прегърне, но вълчицата се дръпна встрани и ѝ проговори на вълчи език:

— Очакват те, Анаид, няма време за губене. Аз ще те браня от тях.

— От кои?

— Няма значение, те знаят, че ще се опиташ, но ти не поглеждай назад. Аз ще бъда с теб и ще ти пазя гърба. Сигурна ли си, че искаш да опиташ?

— Да.

— Трябва да тръгнеш още тази нощ и да следваш пътя на слънцето. На смрачаване ще възседнеш последния слънчев лъч и с него ще проникнеш в света на мрака. Не се бой, аз ще ти покажа как.

Анаид чупеше ръце, силно притеснена.

— Трябва да знам, мама предаде ли ни?

Вълчицата не отговори на въпроса ѝ.

— Ще се върнеш, със или без Селене, на зазоряване, с първия слънчев лъч. Запомни това добре, понеже, ако не го направиш, ще останеш завинаги в плен на тъмнината.

— Как да разбера дали Селене е една от нас?

— Не търси сигурност, преди да си поела риска. Ще трябва сама да решиш. Ще бъде трудно, ще бъде тежко, но решението трябва да е твое и само твое. А сега ме последвай и запомни — не поглеждай назад.

Анаид тръгна тичешком след старата вълчица, която навлезе в гората, като с безпогрешен усет избираше най-преките и най-късите пътечки. Усещаше надвисналата опасност, как я дебне зад гърба, как я обгражда и свива обръча около нея. Чувстваше нечийи пронизващи очи да я изгарят и следят иззад листата на дъбовете, чуваше измамни гласове, които я зовяха шепнешком и я подканяха да спре, изпитваше властно желание да се обърне, но не го направи. Двете стигнаха до

горската поляна точно в мига, когато последният слънчев лъч вече чезнеше и потрепваше в прощални гаснещи светлинки.

— Сега! Качвай се на него! — заповяда ѝ вълчицата.

Зад гърба ѝ отекна оглушителен рев. Анаид се закова на място, вълчицата водеше люта борба, яростно ръмжеше, виеше, отбраняваше се, отбраняваше нея срещу някого, който се опитваше да я хване и да я спре. Анаид се поколеба, искаше ѝ се да помогне на баба си, да се изправи срещу опасността без страх, лице в лице, но си спомни предупреждението на Деметер, сети се, че тя е дух, и не се поддаде на любопитството си.

— Хайде, давай! Сега! — извика Деметер.

Внучката се подчини на заповедта на вълчицата, скочи върху слънчевия лъч, който се потапяше все по-надолу и се врязваше в земята. Анаид, с дългата си коса, която блестеше на слънцето, възседна последния лъч и заедно с него потъна в мрака.

[1] Cocido — национално испанско ястие с месо, зеленчуци и нахут. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

МЪТНИЯТ СВЯТ

ТРАКТАТЪТ НА ДОЛС

С този трактат ще се опитаме да разгледаме вероятността избраницата да принадлежи към клана на вълчицата.

Нашата традиция, залегнала в колективното подсъзнание, е богата на примери, в които вълкът, а оттам и вълчицата, се свързва с някои особености, предполага се; че е покварен и агресивен. Често е бил считан за „креатура на мрака“ или дори за същество, свързвано с дявола.

Затова няма нищо чудно в това, че хищник като вълка, единственият, който е способен да се противопостави на заобикалящата ни природа и който действа организирано и ефективно, събужда атавистичните ни страхове и изостря ловните ни инстинкти да го преследваме и да го заловим. При все това в хилядолетното противоборство между вълка и човека проявите на агресия от страна на вълка са безкрайно по-нищожни в сравнение с нашите. Доказателство за това е състоянието, в което се намира неговият биологичен вид понастоящем.

Митовете за Ромул и Рем или за Таргорис и Кабис представят много сходни ситуации, в които човешки деца са откърмени от вълчици. Северноамериканските индианци виждат във вълка достоен съперник, бъдещ в тях уважение и възхита. Китайската идеограма, с която

графично се изобразява вълкът, означава буквално „забележително куче“ вероятно поради това, че големите му дръпнати очи са поразителни. Вълкът е едно от най-често срещаните изображения в анималистичните мотиви, рисувани върху чаши, урни и чинии, използвани при тържествени церемонии и обреди от древните иберийци, като почти винаги подчертават сатанинския характер на това животно (тесни дръпнати очи, островърхи уши, увиснали бърни, от които се подават конусовидни зъби и резци). Средиземноморският район изобилства с примери, свидетелстващи за връзката между вълка и задгробния живот. В някои зони на предроманска Испания вълкът е представян като тотемно животно, изобразявано върху монетите, а по-късно е заместен от римската вълчица. Същото е и с мита за ликантропията^[1], възникнал още от най-дълбока древност, съществуващ и до днес, като част от културното ни наследство. Човекът вълк фигурира под различни имена, в множество изрази, пословици, мисли и легенди, най-вече в западната част на полуострова.

Предвид горните прецеденти, нека се опитаме да определим вероятната географска зона, в която според Ом ще израстат избраницата и кланът, от който тя ще наследи мъдростта и уменията си. С тези страници бих изключил възможността да става дума за Алпите или за Апенините и ще подкрепя теорията на Ривана за Пиренеите. Ще се постарая също така да докажа, че най-вероятно избраницата принадлежи към клана на вълчицата, а не както е според някои хипотези — до момента още неотхвърлени напълно, че е била от клана на мечката или на лисицата.

Анаид не забелязваше никаква разлика и реши, че е на същото място, от което бе тръгнала.

Намираше се на горската поляна, наред високите дъбови дървета, а сред короните им в далечината се извисяваха силуетите на познатите планински върхове.

При все това светлината не беше същата.

В началото го отдаде на вечерния час, вече се стъмваше, но след малко започна да открива разликата. Светлината не се променяше. Беше все една и съща — неясна, матова и без контрасти. Нюансите едва се различаваха. Нямаше цветове. Анаид разтърка очи. Дали не се беше озовала в някакъв паралелен свят? Тук ли живееше Селене? Мястото не ѝ се стори чак толкова зловещо. Напомняше ѝ за късните есенни привечери, в затишието пред буря, когато слънчевите лъчи едва се процеждаха през облаците и светлината беше призрачно бледа.

Внезапно чу смях. След секунда отново. И отново. Около нея бликнаха безброй смехове. Цяла армия от детски смехове. Заплашителни. Нагли.

Анаид, изнервена, застана нащрек. Кой се смееше?

— Има ли някой тук? — попита строго.

— Аз съм тук. А ти?

— И аз съм тук.

— А ти къде си?

— Тук съм.

— Аз пък не знам къде съм.

И отново последваха насмешливите гласчета. Анаид не се уплаши. Зад всеки смях неминуемо се криеше някой, така че трябваше просто да разбере кой е. Тръгна навътре в гората и затърси. Отваряше си очите на четири, оглеждаше се внимателно, подхващаше шумата от земята и надзърташе под окапалите листа, ровеше се из корените на дъбовете, повдигаше камъните. Бяха навсякъде, стотици, хиляди, като мравки. Бяха господарите на гората, безсрамни и дребнички, само няколко сантиметрови, които изскачаха отвсякъде и я дразнеха.

— Ако я срещне графинята, ще разбере тя коя е графинята.

— Виж, Селене познава графинята.

— Спи ли графинята?

— Леле! Ами ако момичето събуди графинята!...

Анаид напълно се отчая. Не можеше да стои и да слуша шеговитите подигравки на таласъмчетата. Затова взе решение и тръгна напред. Ако се намираще, както предполагаше, в свят, успореден на реалния, трябваше да се върне у дома. Пое по стария път. Духчето заложник продължаваше да беснее и да рита, но Анаид също беше сърдита и изобщо не му обръщаше внимание.

Едва след като бе вървяла дълго, си даде сметка, че е сбъркала посоката. Пътеката неочаквано свърши и тя се озова пред непристъпна стръмна стена. Там, където бе предполагала, че ще открие първите признаци на цивилизацията, всъщност се оказа край на мътния свят.

— Добре — рече си тя. — Ще се върна отново на горската поляна и ще тръгна към езерото.

Направи кръгом и пое по обратния път, но съвсем се обърка и се почувства безнадеждно изгубена. Анаид, която познаваше гората като дланта на ръката си, откри, че течението на реката се обръща накъдето му скимне, без да следва никаква закономерност. Проумя го, когато мина за трети път през едно и също място. Положението беше отчайващо. Движеше се в кръг, понеже, макар и да вървеше по права линия, реката също се местеше и непрекъснато пресичаше пътя ѝ.

Тогави разбра разликата с реалния свят. Тук всичко беше непредвидимо. Дори небе нямаше. Вместо небосвод имаше само надвиснало сивкаво петно. Без звезди, без луна, без слънце. Без небесни тела.

Никога няма да открие Селене.

Никога няма да успее да се върне в своя свят.

Седна върху камък и горко се разплака. Всички сълзи, които бе преглъщала и задържала в себе си, рухнаха из един път, шурнаха като фонтан, потекоха по бузите ѝ и се изляха на земята, просмукаха я цялата. В отчаянието си отвори стиснатия си юмрук и пусна таласъмчето да избяга на свобода. То обаче не помръдна. Остана загледано, все още нацупено, с тъжно лице на самотно същество, забило поглед в мястото, където падаха солени сълзи на Анаид и където се бе появила някаква риба без люспи, погребана от незначайни времена, която се мяташе на мократа земя.

— О, да! Точно така. Чудесно! Плачи още, не спирай. Каква прелест. Нямах представа каква благодат са за мен солени сълзи! Време беше. Откакто морето се отдръпна, очаквам този миг.

Това ядоса таласъмчето:

— Прибирай се обратно в земята, гнусна гадино.

— Да, ама не искам.

Тогава таласъмчето се закани на Анаид:

— Стига си плакала, умнице.

На Анаид ѝ беше все едно, вече нищо не я вълнуваше, така че продължи да плаче.

— Добре, така да бъде. Ще те заведа при Селене — процеди през зъби духчето.

Анаид спря на мига.

— Наистина ли?

Странната риба запротестира:

— И ти му вярваш? Селене е мъртва. Никога няма да я намериш.

Анаид усети, че пак я напъва на рев, но се сети, че чудноватата риба злобарка много си пада по сълзите, затова предпочете да я подразни:

— Лъжеш. Да тръгваме.

И отново взе в шепа таласъмчето, което се изплези на рибата:

— Нъцки! Пукни се от яд!

Анаид се чувстваше много по-добре. Плачът ѝ беше помогнал да се успокои, но все пак нямаше никаква вяра на духчето.

— Накъде?

— Към езерото, но аз на твоє място не бих отишъл.

— Защо?

— Да не ревнеш пак?

— Казвай!

— Селене иска да те няма.

— Не ти вярвам! — изкрещя тя на таласъмчето и все едно не го беше чула, се заоглежда, мъчейки се да се ориентира.

Север? Юг? Изток? Накъде?

— Мяуууу!

Анаид замръзна. Беше ѝ се сторило...

— Мяууу!

Нямаше никакво съмнение, беше Аполо, малкият ѝ Аполо, скъпото ѝ котенце.

— Аполо, това съм аз, Анаид — викаше го тя, без да обръща внимание на подигравките, които предизвикваха думите ѝ.

И тогава пред нея изневиделица изникна котенцето. Съвсем същото, каквото си беше, преди да падне в пропастта. Сякаш не беше минала и минута оттогава. Аполо дойде до нея и гальовно я близна. Анаид го гушна и се търкулна с него на земята. После, като попремина силното вълнение от срещата, Анаид замяука и го заразпитва за Селене. Аполо я подкани да го последва.

Най-после.

Анаид тръгна след него, но преди това погледна часовника си. Странна работа. Тук, в този особен свят, не можеше да прецени колко време бе изминало. Часовникът ѝ показваше дванайсет часа през нощта, но... Пет часа ли бяха минали, откакто беше изчезнала от горската поляна? Не ѝ се спеше, не чувстваше нито глад, нито жажда, не усещаше никаква умора. Този свят определено е изключително странен. Веднага щом намери Селене, ще се махне оттук. Първият слънчев лъч ще изгрее рано сутринта, около седем часа. Трябва да е на горската поляна навреме, точно на минутата.

Аполо, малкият Аполо, игриво подскачаше пред нея, докато в един момент се спря там, където реката извиваше, стреснат от камъче, което се търкулна в краката му. Някакъв превзет женски глас се опита да го примами:

— Хайде, Аполо, вземи камъчето и ми го донеси.

Друг глас я поправи:

— Това да не ти е куче, коте е.

— Тук кучета няма. Бих предпочела куче, но и Аполо може да ми да свърши работа, като го ухапе със зъби и ми го донесе. Нали така, Аполо? Нали миличко?

На Анаид гласовете ѝ се сториха разумни, направи няколко крачки и съзря някакви дългокоси млади жени, които се къпеха в реката.

— Анаид!

— Здравей, Анаид.

— Селене ли търсиш?

— Селене знае ли, че си дошла? Очаква ли те?

Анаид беше смаяна. Как бяха научили името ѝ тези хубави девойки?

— Откъде знаете толкова неща? — попита ги.

— Чухме гласовете в гората.

— Ние всичко чуваме и винаги знаем какво става.

— Говореха за теб и за Селене.

— Познаваш ли Селене?

Анаид се чудеше на коя първо да отговори. Самодивите си шушукаха.

— Не знае — рече едната.

— Тя приятелка ли ти е или неприятелка? — попита по детски наивно другата.

Най-накрая Анаид отговори:

— Тя ми е майка.

Тишина и смях. Самодивите си бърбеха, сякаш Анаид не съществуваше.

— Казвах ти.

— Стара е.

— А се мисли за красавица.

Внезапно едната самодива отметна глава с прелъстителна усмивка.

— Погледни ме, Анаид. Красива ли съм?

Другата разлюля дългите си коси и на свой ред се помъчи да впечатли Анаид:

— Кожата ѝ е повехнала, не ѝ обръщай внимание, мен гледай.

Анаид поглеждаше ту едната, ту другата. Бяха млади, стройни, с ефирни прозрачни рокли и дълги коси, в които бяха вплели цветя.

— И двете сте много хубави.

— По-хубави от Селене?

— Различни сте, тя не е като вас...

— Казвах ти аз, не е самодива. А ти? Ти самодива ли си?

— Аз съм магьосница.

Двете млъкнаха, стреснати, погледнаха я с ужас в очите и мигом се гмурнаха във водата на реката.

— Чакайте. Аз съм Омар. Не съм Одиш, няма да ви сторя нищо лошо.

Но от самодивите вече нямаше и следа.

Анаид продължи пътя си, следвайки Аполо, като се изкачваше бавно нагоре, по течението на реката, докато накрая пред очите им се ширнаха езерото и ледената долина.

Аполо измяука, за да сподели с нея възторга си от гледката на красивия пейзаж на езерото, заобиколено от високи планински върхове. Въпреки вечерния здрач, който навяваше тъга, Анаид почувства как сърцето ѝ прелива от радост. Това беше нейното езеро.

В същия този момент, в света без време и без контрасти, друга посетителка предизвика голямо оживление сред зелените горски човечета.

— И ти ли търсиш Селене?

— Ти умна ли си?

— Толкова умна, колкото Анаид?

— Ти не пристигна със слънчевия лъч.

— Как стигна дотук?

Един глас, сух и рязък, ги накара да млъкнат:

— Млъкнете! Тя е моя гостенка. Казва се Криселда и лично аз я доведох дотук. Не искам да чувам повече нито дума... Ясно ли е?

На човечетата им беше ясно и млъкнаха. Страхува се от нея и ѝ се подчиняваха безпрекословно. Беше Салма.

Криселда се озърна предпазливо и погледна часовника си.

— Е, добре. Къде е Селене?

Салма махна неопределено с ръка:

— Мрачният свят е непредсказуем. Все ще се появи.

— Не можем да чакаме. Селене е опасна, а детето тръгна да я търси.

— Искаш да изпреварим малката ли? Добре се справя, уверявам те. Виж ми ръката.

Криселда хвърли бегъл поглед на ръката на Салма, но продължи упорито да държи на своето:

— Нали се договорихме. Моето условие беше такова — аз ще се погрижа за Селене, а ти забравяш за Анаид.

Салма нищо не отговори и с мълчанието си все едно се съгласяваше със спогодбата, но добави:

— Има още нещо.

Криселда тежко въздъхна:

— Така си и знаех. Точно от това се боях. Ти дойде да ме потърсиш и със сигурност не си го направила от алтруистични

подбуди. Какво искаш, Салма?

— Скиптьърът на властта да е мой.

Криселда се наежи, сложила ръце на кръста.

— Няма да стане. Скиптьърът на властта е предназначен да бъде използван само и единствено от избраницата.

Салма потри доволно ръце.

— Не вярвам изцяло в пророчеството, но усещам мощта, скрита в скиптьра.

Криселда не отстъпваше:

— Договорката беше съвсем ясна. Всичко трябва да си остане, както е било досега. Ако избраницата умре, преди да е настъпил съвпадът на небесните тела, никой няма да пострада — нито ние, нито вие. Никакви жертви и кръвопролития.

Салма побърза да се съгласи:

— Да, разбира се.

Криселда уточни:

— В такъв случай скиптьърът трябва да изчезне.

Внезапно Салма си запуши устата с ръка, даде знак и на Криселда да млъкне.

Гласът на графинята отекна като гръм от процепа на пещерата.

— Салма, знам, че си тук с някаква Омар. За мен ли я доведе? Девица ли е?

Салма заповяда на Криселда да не издава нито звук. Извади *атамето* си и решително го размаха.

— Със силата на мрака на мътния свят заклинам теб, графиньо, да потънеш в дълбок сън и да останеш така, докато скиптьърът на кралицата майка О те пробуди от съня и бележи съзнанието ти с печата на забравата.

Салма редеше думите на проклятието си със силата, придобита от кръвта, която бе изпила, а стволите на столетните дъбове се привеждаха и се огъваха, клоните скърцаха, разразилият се силен вятър без малко да отнесе със себе си пълничката Криселда, а тя отчаяно се вкопчи в корените на някакво дърво, стисна очи и зачака пагубната мощ на магията на Салма и вихърът на предателството ѝ да пометат и нея заедно с всичко останало.

Все още най-трудното предстоеше.

[1] Ликантропия — вярване през Средновековието, според което човек или магьосник приема образа на вълк и нощем напада хората. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

ИЗБРАНИЦАТА

По бреговете на езерото беше пълно с красиви жени, които разресваха косите си и съзерцаваха отражението си във водата.

Анаид почувства как сърцето ѝ се парализира. Нещо ѝ подсказваше, че една от тях е Селене.

Но коя? Не можеше да различи яркочервената ѝ коса. При тази светлина цветовете се размиваха, ставаха мътни, без отенък и без контраст. Анаид бавно започна да я търси, като тихо разпитваше:

— Селене? Да си виждала Селене?

Самодивите се оплакваха от това колко Селене била непристъпна и не ги допускала до себе си, но не ѝ помагала. Махваха с ръка, сочейки неопределено в пространството, и продължаваха нескончаемото си къпане... Докато в един момент, когато зави покрай езерото и подмина върбата, я видя.

Беше коленичила на брега. Разресваше дългите си тъмни коси с отвлечен поглед и пееше, или по-точно тананикаше, стара песен. Песен, която Анаид помнеше от детството си. Беше тя. Беше Селене.

— Мамо!!! — извика момичето и се хвърли към обятията ѝ.

Селене обаче не реагира, не разтвори ръце да я прегърне. Напротив. Прибра ръце до тялото си, сякаш за да се защити, и се сви уплашена.

— Това съм аз, Анаид! Моля те, мамо, погледни ме, не ме ли позна? — умоляваше я тя.

Селене имаше вид на обезумяла, очите ѝ бяха като на човек, скитал из толкова много светове, та вече не знае как да се върне. Гледаше втренчено в дъното на езерото.

— Изпуснах го, изплъзна ми се от ръцете и падна, и сега не мога да го извадя. Няма ли кой да ми помогне, помогнете ми.

Анаид проследи погледа ѝ и забеляза на дъното на езерото нещо като златна пръчка, полускрита в тръстиката и тинята. Езерото беше дълбоко, а водата толкова ледена, че който и да се гмурнеше, колкото и

смел да беше, нямаше да оцелее и щеше да замръзне. Не. Предметът, който искаше Селене, не можеше да бъде изваден, беше невъзможно.

— Дойдох за теб, трябва да си вървим — прошепна ѝ Анаид и я хвана за ръка.

— Остави ме, никъде не мърдам без скиптъра си — отблъсна я силно Селене.

И отново се наведе над езерото, обръщайки гръб на Анаид. Самодивите се засмяха.

— Селене си иска скиптъра, за да бъде най-красива от всички.

— И най-могъща.

— За да унищожи Цинулис.

— Я си затваряйте устата! — изръмжа Селене с ненавист.

Анаид остана потресена. Гласът на майка ѝ бе различен от този, който така добре познаваше. В него нямаше и нотка нежност. Прозвуча остро и металически като звънтене на монети.

— Мамо — произнесе Анаид, като едва отронваше звуците. Костваше ѝ големи усилия, но не можеше да се откаже от Селене толкова лесно.

— Какво искаш?

— Искam теб, мамо, обичам те.

Селене се обърна с рязко движение, като змия в атака, и лицето ѝ се озова само на милиметър от лицето на Анаид.

— Ако ме обичаш, ако наистина ме обичаш, върни ми скиптъра.

Анаид погледна в дълбините на езерото, в тъмните му теменужени води. Бавно започна да се съблича и пусна дрехите си на брега.

— Не го прави, глупаво дете, това ще те убие.

— Не ѝ връщай скиптъра, тя само това иска.

Този път обаче Анаид на свой ред ги накара да млъкнат:

— Да не чувам глас!

После погледна Селене и попита:

— Ако успея да извадя скиптъра, ще дойдеш ли с мен?

Селене обърна към нея неவிждащ поглед и кимна с вид на обезумяла.

Анаид си пое дълбоко въздух и скочи от скалата.

Хвърли се във водата с главата надолу. Водите на езерото се развълнуваха, разтвориха се и погълнаха тялото ѝ.

Внезапно Селене протегна ръце към водата. Не виждаше дъното на езерото, не можеше да види златната пръчка, която държеше заключена волята ѝ.

— Анаид, Анаид, върни се! Анаид! Анаид!...

В зениците ѝ бе проблеснала искрица от страх и ужасът постепенно обсеби съзнанието ѝ.

Самодивите се смееха, равнодушни към болката ѝ.

— Езерото погълна Анаид.

— Стана жертва на езерото.

— Езерото никога не връща жертвите си.

— Те остават в плен на тръстиките и косите им се оплитат в клоните.

— Остават завинаги в студените му води и никога не се завръщат.

Селене лека-полека дойде на себе си и си възвърна паметта. Беше невъзможно да прецени колко време бе минало, но Анаид не излизаше. Анаид не изплуваше. Селене погали дрехите, които момичето бе оставило на брега, и ги поднесе до лицето си. Подуши ги, така както би сторила всяка вълчица, и нададе сърцераздирателен вой. Внезапно по повърхността на водата се появиха мехурчета от въздух и привлякоха вниманието ѝ. Огромна пъстърва с интелигентни очета държеше в устата си скиптъра. Селене, недоверчива, протегна ръка и го взе. Пъстървата с мощен удар на тялото се изтласка нагоре и с красив скок излезе от езерото, падна в скута ѝ, като се извиваше в конвулсии и махаше перки в агония. Задушаваше се, а Селене не знаеше как да ѝ помогне. Беше Анаид.

— Детето ми, хубавото ми чедо, малката ми Анаид... ела си при мен, върни се, съвземи се, миличка. Мама ще ти изпее своята песничка и ще те залюлее в прегръдките си.

И Селене я помилва, залюля я приспивно и запя тихичко, докато конвулсиите на пъстървата постепенно замираха, а перките ѝ се превръщаха в дълги крака и тънки ръце, а люспите ѝ се покриваха с бледосинкавата кожа на Анаид.

— Анаид?

— Аз съм — прошепна изнемощяло от усилието момичето.

Селене нежно я прегърна. Завръщаше се бавно към смътните спомени от предишния си живот.

— Анаид, дъще.

— Мамо — отговори Анаид, трепереща от студ, като се сгуши в хладната ѝ гръд.

Накрая топлатата прегръдка разтопи леденото равнодушие, сковало Селене, смръзнала се в добре режисирано безумие.

— Какво правиш тук? Как дойде?

Анаид си погледна часовника. Нямаше време за губене.

— Дойдох, възседнала последния слънчев лъч, а на връщане трябва да си идем с първия. Хайде, да вървим.

Селене обаче не я слушаше, не откъсваше поглед от скиптъра, която тя самата беше оставила върху облите камъни. Взе го, избърса го с роклята си от водата и го размаха.

— Пророчеството.

Анаид нищо не разбираше.

— Пророчеството се сбъдва — повтори тихо Селене.

Опипа кожената торбичка, която висеше на врата на дъщеря ѝ, извади *атамето* ѝ от лунен камък и тържествено изрече цитат от пророчеството:

— *Ще възседне слънцето и ще надвие луната.*

Анаид бавно започна да разбира. Бавно и много късно. Селене отвори медальона, който момичето носеше на врата си, и се усмихна, щом съзря снимката ѝ като дете.

— Малката ми. Не исках да взема дори твоята снимка в това място, а толкова много ми се щеше да те имам с мен...

Анаид трепереше.

— По своя воля ли дойде тук?

— Да, така е.

— И не се бори срещу Одиш?

— Не. Исках само да ги държа далеч от теб.

Анаид научаваше толкова неизвестни досега неща, че се чувстваше неспособна да ги смели.

— Защо?

— За да им отвлека вниманието. Накарах ги да повярват, че съм се поддавала на изкушението, така се съсредоточиха върху мен и се отдалечиха от истинската избраница.

— Искаш да кажеш, че ти не си избраницата?

Селене я гледаше, както гледа само вярващият.

— Още ли не си разбрала...

Анаид трепереше от студ и от страх.

— Избраницата си ти, миличка.

— Не, това е невъзможно — не можеше да повярва дъщерята, станала изключително сериозна. Почувства как страхът я стиска като в клещи.

С мелодичен глас Селене пак изрецитира пророчеството на О:

*Един ден ще дойде тя — избраницата,
потомката на Ом,
с огън в косите,
с криле и люспи по тялото,
с вой, напирал в гърлото,
и смърт, в очите отразена.*

*Ще възседне слънцето
и ще надвие луната.*

Анаид я слушаше мълчалива. Не можеше да бъде. Селене грешеше.

— Анаид, ти виждаш душите на мъртвите, разбираш животните и говориш на техния език. Ти си избраницата. Разбрах го още когато беше съвсем малка. Комета възвести раждането ти.

Анаид обаче не можеше да го възприеме, тя нямаше огън в косите си. Освен ако... В мисълта ѝ светкавично проблесна една мисъл. Селене я долови. Показа ѝ медальона и малкия червен кичур коса.

— Тази червена косичка е твоя, Анаид. Отрязах ти я, когато беше още съвсем малка.

— Не е истина! Лъжеш! — отбраняваше се Анаид.

Селене упорито държеше на своето:

— Непрекъснато боядисвах косите ти, а също и моите. Размених ги. Сега корените ти трябва да са отново червени.

Анаид започваше да разбира. Спомни си за смайването на Елена, когато я видя с измита коса.

— Тогава, значи... ти... ти си ги мамила нарочно и съзнателно.

— За да те защитим, с Деметер решихме да ги заблудим, като ги накараме да вярват, че аз съм избраницата. Кометата, забелязана от Одишките, се появи преди петнайсет години, когато ти се роди.

Анаид се почувства още по-зле.

— Значи се остави да те пленят заради мен?

Селене интуитивно усети, че Анаид е на прага на силите си и всеки момент може да рухне.

— Анаид, погледни си часовника. Тук времето не тече. Трябва да се връщаш, аз ще ти пазя гърба. Ще ти помогна да избягаш. Хайде, облечи се.

Дъщерята навличаше дрехите и продължаваше да настоява. Не искаше да я изостави. Нямаше да се откаже толкова лесно.

— Дойдох да търся теб и сама няма да бягам. Трябва да се върнем заедно.

Селене се натъжи:

— Не мога, Анаид. Никоя Омар не е могла да се измъкне оттук. Оставаме завинаги пленници на брега на езерото. Губим паметта и илюзиите си. Този път аз сама се оставих да ме пленят, за да не страдам. Не вярвах, че ще дойдеш дотук. Искаха да те убия.

— Мен?

— Графинята подозира нещо. Затова взех скиптъра, затова го хвърлих в езерото. Салма обаче е ужасно опасна и никога няма да ти прости, че си й отрязала пръста.

— Аз ли?

— Бягай, Анаид, спасявай се и се скрий, докато си готова да властваш със скиптъра на властта. Още не е настъпил съвпадът на планетите, още имаш време.

Скиптърът блестеше в цялото си великолепие. Анаид пристъпи, понечи да го вземе, но Селене я спря, като извика предупредително:

— Не го пипай!

— Какво има?

— Не знам, това е скиптърът на О и крие такава невероятна сила, че заради него дори Салма се реши да се опълчи на графинята, а аз да загубя ума си.

— Добре, няма да го докосвам, но трябва да дойдеш с мен. Някой трябва да го носи. Носи го ти.

— Не, Анаид, ще остана тук и ще бъда вечно красива. Когато си тъжна, идвай при езерото да ме видиш. Ще бъда под водата и ще ти се усмихвам.

— Ако ти не дойдеш, ще остана и аз. Ще сресвам косите си, ще се усмихвам и ще рея безумен поглед — заинати се Анаид.

Селене се отчая.

— Не, в никакъв случай. Сама си изминала тежкия и дълъг път. Не съм и подозирала, че съдбата е отредила да стигнеш до този тъжен свят, но знам, че не бива да останеш. Твоето място е в реалния свят, до другите Омар. Ти си избраницата, Анаид, и един ден ти ще трябва да изпълниш пророчеството, чуваш ли?

— Дойдох за теб — вироглаво повтори Анаид — и няма да си тръгна сама.

Селене знаеше, че Анаид е същият инат като нея. Затова се изправи.

— Добре, ще дойда с теб.

Анаид си погледна часовника. Беше четири и половина, а слънцето изгриваше в седем. Дали ще успеят да стигнат навреме?

Със Селене обратният път беше по-лек. За да отидат до горската поляна, Селене преведе Анаид по преки пътища, така че ловко заобиколиха предизвикателствата на самодивите и нахалните подвиквания на таласъмчетата. Селене вече беше една от обитателките на този странен и абсурден свят, но бе запазила способността си да мисли трезво и разумно и Анаид се успокои, като чу доводите ѝ, които дадоха логично обяснение за поведението ѝ, разсеяха сериозните подозрения за предателство, падащи върху нея.

За разлика от вълчицата, която никога не изоставя котилото си, Селене бе действала като лисицата, която подлъгва ловците и хитро ги примамва колкото може по-далеч от малките си. Беше действала по начин, нетипичен за нейния клан, и така бе объркала посестримите си. Всички Омар, а също и Одиш, бяха повярвали, че тя е избраницата. Селене безупречно бе изиграла ролята си, привличайки цялото внимание върху себе си, беше заслепила всички с яркия си предизвикателно червенокос образ, засенчила грозноватата Анаид,

малката Анаид, магьосницата без свръхестествени сили, която не си струваше да бъде посвещавана.

Но не ѝ беше останало време да довърши докрай плана си. Одиш я бяха отвлекли, преди да смогне да скрие Анаид и да я повери в сигурните ръце на Валерия, и бе сметнала, че се е провалила на финала, а стратегията, която с Деметер бяха чертали дълги години, в крайна сметка е претърпяла пълен неуспех.

При все това, след нейното изчезване, предопределението на Анаид постепенно се изпълняваше, неумолимо и убедително, едва ли не с математическа точност.

По пътя безусловното доверие на Анаид в нея бе обнадежило Селене. Дотолкова вече не виждаше бъдеще за себе си, че се беше отказала от живота. Дъщеря ѝ успя да върне спомените и усмивката ѝ, накара я отново да страда и да изпитва страх. Затова, когато наближиха горската поляна, тревогата я връхлетя с пълна сила.

— Те знаят, че си тук. Очакват ни. Ще се опитат да те спрат и да ти попречат да си идеш — прошепна тя.

Анаид също усещаше дебнещата опасност. Беше шест часът. Разполагаха с не повече от час. Колко беше един час в пространство без време? Само часовникът можеше да отброи минутите.

— Милата ми Анаид, красавицата ми, знаех си, че ще дойдеш.

Анаид и Селене се заковаха, замръзнали от изненада. Пред тях се бе изпречила, очарователна и мила, самата Кристине Олав.

— Нямах представа колко съм щастлива да видя, че си жива и здрава и толкова красива, колкото съм си те представяла в най-смелите си фантазии. Селене, самозванката, никога не е мислела, че ще можеш да я засенчиш, но така стана. По-висока си от майка си, Анаид, по-стройна, по-млада, по-красива и притежаваш всемогъществото на избраницата.

Селене, пребледняла, запуши ушите на Анаид.

— Не я слушай, не вярвай на нито една нейна дума.

Смехът на Кристине, чист и звънлив, отекна в гората.

— Нищо ли не ѝ каза, Селене? Не ѝ ли обясни? Знаеш, че я обичам, че я обичам толкова, колкото и ти. Не желая да ѝ се случи нищо лошо. Не ѝ ли каза истината?

Селене застана между двете.

— Ако наистина я обичаш, остави ни да минем.

— А, не! Анаид е колкото твоя, толкова и моя, Селене. Веднъж вече ме излъга, но повече няма да го позволя.

Селене се изправи като лъвица срещу госпожа Олав и започна да настъпва към нея. Очите ѝ мятаха огън и жупел и дори Анаид изпита съчувствие към меката северна красота на Кристине, която изглеждаше крехка и безпомощна пред майка ѝ.

— Отдръпни се! — изръмжа Селене.

Крехкостта на Кристине обаче беше само привидна. Нежният ѝ глас беше твърд като стомана и криеше мощ, безкрайно по-голяма от тази на Селене. Мощта, придобита от хилядолетията и от безсмъртието.

— Не, скъпа, няма да се отдръпна и няма да ви оставя да си идете. Ще си я поделим — ти и аз. Като в едно добро семейство. Спомни си, Анаид, не те ли утешавах в прегръдките си? Не те ли направих щастлива? Отнасях се с теб като със собствена дъщеря. Някога причинявала ли съм ти нещо лошо? Защитих те в Таормина, бдях над теб и те спасих от Салма. Скрих се в гардероба, преобразена на котка. Кажи го на Селене, понеже на мен тя не вярва.

Анаид беше объркана. Госпожа Олав я объркваше. Всичко, което казваше, беше истина, а освен това със Селене изглежда имаха някакви отношения отпреди. Познаваха ли се? И какви права и претенции можеше да има Кристине Олав?

Селене я побутна.

— Не я слушай, Анаид, лъже. Бягай, Анаид, първият лъч всеки момент ще се появи. Махай се оттук. Спасявай се, това е капан.

За няколко секунди Анаид се поколеба. После, възвърнала самоувереността си, погледна госпожа Олав право в очите.

— Вярвам ти, но ни остави и двете да си вървим.

Госпожа Олав примигна. Анаид забеляза сълза, сълзица, която проблесна в ъгълчето на окото ѝ. Възможно ли е? Устните ѝ потрепераха, издавайки вълнението ѝ.

— Ти ми вярваш?

Селене я хвана за ръката.

— Стига, Анаид, не я гледай в очите, не...

Анаид обаче не послуша майка си, а продължи да разговаря с Кристине Олав открито и добронамерено:

— Остави ни да си идем.

- Това ли искаш, Анаид?
— Да.
— Добре, вървете си.
— И двете? — поиска потвърждение Анаид.
— Да, ако това е твоето желание.

В изблик на нежност Анаид прегърна Кристине Олав и се остави красивата дама да я притисне с дългите си изящни ръце. Почувства топлотата и силата на обичта ѝ към нея и на прощаване я целуна по бузата.

След това пред изумените им очи госпожа Олав се превърна в грациозна бяла котка и изчезна.

Анаид и Селене пристигнаха на поляната само минути преди седем часа. Оказа се обаче, че не са сами.

Криселда и Салма бяха тук и ги очакваха.

Като се видяха, и четирите онемяха. Салма първа наруши мълчанието и ги приветства с усмивка.

— Добре дошли, вече мислехме, че никога няма да дойдете.

Криселда, добрата Криселда, и Салма? Какво означаваше това? Какво се беше случило?

Анаид и Селене гледаха ту едната, ту другата, като се опитваха да проумеят коя от двете бе по-опасна и по-непредсказуема.

— Изпълни свещения си дълг като Омар.

Криселда извади *атамето* си, погледна Селене, а после Анаид.

— Няма да го сторя пред малката. Не искам тя да гледа. Щом тя се върне в реалния свят, веднага ще изпълня възложената ми задача.

Анаид отказа:

— Няма да си ида без мама.

Салма посочи ръката си, от която липсваше безименният пръст.

— Остави момичето на мен. Това е моя работа. С него имаме стари сметки за уреждане. Ти се захващай с избраницата. Още не е настъпил съвпадът, така че спокойно можеш да я пожертваш, не ни е необходима нито на вас, нито на нас. Спаси живота на едно бебе, а мен ме накара да повярвам, че го иска за себе си, да се храни от кръвта му.

Криселда, съсредоточила цялото си внимание върху бледата светлина, която постепенно пропъждаше мрака от поляната, хвърли

бърз и умолителен поглед към Анаид, а после и към Селене.

— Бягайте с лъча! — извика тя.

И с изумителна сила и пъргавина се хвърли върху Салма с *атамето* в ръка.

Селене изпищя, а Анаид дори не успя да разбере какво става. Неочакваната реакция на Криселда напълно я обърка. Леля й, вместо да изпълни клетвата си да елиминира Селене, атакуваше Салма. Понечи да й се притече на помощ и извади *атамето* си, изработено в ковачницата на змиите, но вече беше твърде късно.

Криселда се беше строполила, поразена от Салма, и лежеше безжизнена, мъртва или в безсъзнание.

Салма я гледаше изумена.

— Никога няма да разбера жените Омар. Способни са да пожертват живота си една за друга така нелепо и глупаво.

— Има много неща, които не разбираш, Салма — предизвика я нарочно Селене. — Може би глупавата си ти. Скиптърът е в мен. Отдръпни се или ще те унищожа.

Анаид видя тънката дيريا на първия лъч да пронизва тъмнината на мътния небосвод. Селене също го забеляза.

— Бързо, скачай отгоре — нареди й Селене.

Салма вървеше към Селене с протегната пръчица и щеше да я рани, както Криселда, ако не беше светкавичната намеса на Анаид, която се разрои на множество илюзорни образи на самата себе си и я прободеше със собственото си *атаме* от лунен камък. Този път то не се разпадна на части. Непобедимото оръжие, което бе изковала в дълбините на земята, превърна Салма в жертва на собственото й унищожително заклинание и я рани в рамото така жестоко, че я накара да изпищя от болка и да изпусне пръчицата си.

Болката на Салма отприщи страшна буря. Светкавици ослепиха Анаид и Селене и мрак ги погълна. Неимоверната сила и жестокост на Салма се разразиха в цялата си свирепа мощ. Чувстваха как ги сграбчва в ноктите си, как ги мачка, задушават ги и изцежда силите от телата им. Селене обгърна в прегръдките си Анаид, за да я защити, и дъщерята усети допира на скиптъра, който я привличаше неудържимо, като магнит. Без да се замисля нито за миг, изтръгна скиптъра от ръцете на майка си, размаха го силно над главата си и го насочи срещу Салма.

— О, скиптре! Унищожки безсмъртната и я върни от вечността в реалността на времето!

Оттук нататък всичко в съзнанието на Анаид се сля в неясен вихър от хаотични спомени. Спомени за ужасна експлозия, спомени за ръцете на Селене, които я дърпаха към слънчевия лъч и насила я накараха да се възкачи сама на него. Спомени за гласа на Криселда, която яростно убеждаваше Селене да я последва и да бягат заедно, като вземат и Аполо с тях, спомени за тях двете — Селене и Анаид, прегърнати и възседнали първия лъч на изгрева, все по-далеч от света без контрасти и без време, на път към ярката и ведрa светлина.

Като стъпи на земята, Аполо измяука и поздрави изгряващото слънце на новия ден.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

ЦЕНАТА НА ПРОРОЧЕСТВОТО

Анаид ридаше, вкопчена в Селене. Отново беше като малко дете, сгушено в обятията на майка си.

— Наистина ли я унищожих?

— Да, миличка, Салма се разпадна на части.

— Тогава значи...

Селене ѝ посочи към небето, трепереща.

— Съвпадът на планетите настъпи. Наистина впечатляващо. Виждаш ли ги? Наредени са една зад друга. Меркурий, Венера, Марс, Юпитер, Сатурн и, заедно с нас, Земята, Луната и Слънцето... Вече можеш да властваш? Ти си господарката.

Анаид се любуваше на невероятното природно явление, затаила дъх. Беше необикновено красиво, изумително.

С мъка откъсна очи от небосвода.

— Какво ще стане с леля Криселда?

Селене я погали по косите и се усмихна.

— Наскоро поглеждала ли си се в огледалото?

Анаид избърса сълзите си и поклати отрицателно глава. Един слънчев лъч леко кацна на главата ѝ и кротко се настани.

— *Косите в пламъци* — промълви Селене развълнувана.

— Наистина ли? Червена ли ми е?

— Кога за последно използваш твоя шампоан?

— Преди месец и половина или два.

— Трябва веднага да те боядисаме.

Анаид осъзна своята отговорност.

— Елена ме видя и разбра, предполагам, Карен също. Затова предупредиха Криселда, затова и Криселда се съгласи да продължи фарса за пред Салма.

— Възможно е.

Анаид беше неспокойна. Измъчваше я смътно подозрение.

— А защо Салма държеше точно Криселда да те елиминира?

Селене не се поколеба:

— За да не даде основание на графинята да я атакува. Графинята нямаше да позволи на Салма да ме унищожи, защото се нуждае от избраницата, за да оцелее. Тя вече гасне, силите ѝ се изчерпват и единствено избраницата може да спаси живота ѝ, тя държи ключа към безсмъртието ѝ.

— И какъв е ключът към безсмъртието ѝ?

— Скиптърът на властта, който ще ѝ позволи да сложи край на рода Омар.

Анаид беше много изплашена. Погледна лъскавия скиптър в ръцете си.

— Дори не знам как го направих. Само произнесох думите, които ми внуши скиптърът.

Селене се замисли.

— С Деметер грижливо криехме тайната за истинската избраница. Никой не знае истината, може би само Валерия се досеща, по интуиция.

Анаид не беше на същото мнение:

— Не, беше убедена, че си ти. Всъщност всички вярваха, че ти си избраницата, с изключение на Гая.

Селене язвително се изхили и се изправи.

— Гая, представям си само колко ще се зарадва, когато разбере, че е била права!

Анаид също се изправи.

— Още не съм готова.

— Знам, Анаид, затова трябва да продължим да пазим тайната и да се крием, докато не настъпи моментът.

— Като дете косата ти тъмна ли беше?

— Да.

— Тогава как успя да заблудиш Криселда и всички останали?

— Когато ти се роди, с баба ти се преместихме да живеем в Пиренеите, където никой не ни познаваше. Деметер съзнателно пусна слуха, че се крия и още от дете ми е боядисвала косата, но вече е безсмислено, защото Одишките са ме открили.

Анаид въздъхна, а после пое дълбоко и напълни дробовете си с кристалночистия и свеж утринен въздух; жадно попи есенните багри в цялото им богатство и многообразие на нюансите, полюбува се на

охрата, на жълтеникавите и бакърените оттенъци, наслади се на наситените цветове — червено, оранжево и виолетово. Колко красив беше нейният свят! Какво прекрасно чувство бе гладът! И колко изумително блажена бе премалата!

— Горката леля Криселда!

— Аз оцелях. Човек може да преживее небитието.

— Да, но ти си по-силна.

Селене се вгледа внимателно в нея, в пълно изумление.

— Наистина ли мислиш така?

Анаид убедено потвърди:

— Леля Криселда е истински кошмар, и идея си няма за...

Селене избухна в искрен смях.

— Не ти ли каза?

— Какво да ми каже?

— Тя беше приемницата на Деметер. Тя съхрани единството на племената. Тя бдеше над теб, тя те закриляше.

Анаид се изненада.

— А изглеждаше като че...

— Нямай вяра на привидното. Жените Омар никога не са това, което изглеждат външно.

— Нито пък Одишките — промълви Анаид, като си мислеше за госпожа Олав.

Внезапно Селене скочи и хукна да бяга.

— Едно, две, три! Който е последен, ще приготви закуската!

— Чакай! — извика Анаид. — Трябва да ми обясниш за Макс!

Големите магазини преливаха от стоки. Анаид никога не се бе чувствала толкова щастлива, колкото този следобед, тръгнала да пазарува заедно със Селене. Двете бяха решили да изкупят всичко, което можеше да се намери по щандовете за модерни дрехи.

— Наистина ли мога да си купя този пуловер? Откъде имаме толкова пари?

Селене дискретно се огледа на всички страни.

— Това е публична тайна. Нали бях Одиш, това ми е за отплата.

— Да, но ако похарчим всичко наведнъж, отново ще сме бедни.

— Аз съм по природа прахосница, Анаид, затова ми беше толкова лесно да ги заблудя и да ги накарам да повярват, че съм се поддала на изкушението. Обожавам пръстените с диаманти, хайвера и шампанското.

— Не те ли беше страх?

— И то много.

— Кога се почувства най-зле?

— Когато карах Салма да си мисли, че пия кръвта на едно бебе.

— Какъв ужас!

— Макар, трябва да призная, че целият този кошмар бе до известна степен възнаграден. Никога няма да гладуваме, уверявам те!

Излязоха от магазините толкова натоварени, че едва влачеха торбите, и вече на самия изход се сблъскаха с Марион. Анаид беше тази, която я позна.

— Марион!

В началото Марион не съобрази.

— Анаид?

Анаид я целуна несприинудено, все едно бяха стари приятелки.

— Благодаря ти за дрехите, които ми даде назаем. Страхотно ми стояха.

Марион беше много смутена.

— За нищо, аз... Наистина ли заминаваш?

— Ами да. Отиваме далеч.

— Къде?

— На север — неясно отвърна Анаид.

— Не, на юг — поправи я Селене.

Анаид сви рамене.

— Още не сме решили.

Селене се засмя и посочи дрехите.

— Купихме от всичко, за всеки случай.

— Я виж ти, колко забавно — рече Марион слисана.

Анаид я успокои:

— Да, това да. Наистина много се забавляваме.

Марион проточи срещата с неочаквано предложение:

— Искаш ли да излезеш с нас тази събота?

Анаид и за секунда не се замисли:

— Бих искала, но вече имам уговорка. При всички случаи, преди да тръгнем, ще вдигна голям купон.

— Купон ли? — изненада се Марион.

— Да, тържество за рожден ден. Това ще бъде моят празник. Чувствай се поканена.

— О, благодаря ти, аз... Жалко, че няма да бъдеш тук за моя...

— Не се безпокой, на моя купон ще дойдат всички и ще те запозная с най-добрата си приятелка. Казва се Клодия.

— Клодия? Уау! Звучи страхотно!

— А тя самата е още по-страхотна! Така ловко може да клъцне вратлето на заек, че чак ти радва окото да я гледаш! Супер е!

Марион пребледня.

На раздяла Анаид я целуна.

— Не се бой, предупредила съм зайците.

Марион плахо се усмихна и се обърна. Селене настигна Анаид на улицата и доволно ѝ прошепна на ухото:

— Имаш невероятно самообладание! Добре я преметна. Сервира ѝ поне три тлъсти лъжи.

— Нищо подобно, това е чистата истина.

— Как така?

— Тази събота имам уговорка да отида при езерото да видя леля Криселда. Мисля да празнувам рождения си ден, а Клодия, най-добрата ми приятелка, ще бъде почетна гостенка и сама ще се убедиш в думите ми, като видиш със собствените си очи как тя наистина прерязва вратлето на заек.

Селене остана като втрещена.

— Гледай ти, изглежда, изобщо не съм в час. Май много неща съм изпуснала.

Анаид се съгласи:

— Да, доста.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА НЕСИГУРНОТО БЪДЕЩЕ

СПОМЕНИТЕ НА ЛЕТО^[1]

Безкрайно се скитам насам и натам и тъй изминавам жизнения път. Поспирам при изворите, за да пия прясна водица и да си отдъхна за кратко. Разговарям с другите пътници и жадно чакам техния отговор. Думите им са единственият фар, който ориентира стъпките ми.

Не намирам утеха в мисълта, че и тя, избраницата, също трябва да измине дълъг път, изпълнен с болка и кръв, с лишения, самота и угризения.

Ще страда, както и аз съм страдала по прашните друмища, от жестокия пронизващ вятър и изгарящия пек. Но това няма да я уплаши.

Бих искала да ѝ спестя болезнената рана от разочарованието, но не мога.

Избраницата ще поеме своя път и ще израни краката си на камъчетата, предназначени само за нея.

Не мога да ѝ помогна да преглътне горчивината, която я очаква, нито пък мога да подсладя сълзите, които още не е изплакала.

Те ѝ принадлежат. Те са само нейни.

Те са нейната съдба.

Вятърът поклащаше студените води на езерото и леко нагъваше повърхността му. Анаид тръгна да обикаля по брега, като не откъсваше нито за миг очи от дъното, упорито, без умора. Собственият ѝ образ, отражението, което ѝ връщаше езерото, я смущаваше, но и изпълваше с гордост. Струваше ѝ се, че вижда Селене в стройната девойка с дълги коси и грациозна походка. Не това лице обаче търсеше да открие, а лика на любимата си леля Криселда, останала в плен на черната магия.

Най-сетне го откри.

— Ето там! Ето я! — сочеше Анаид развълнувана.

Селене коленичи до нея. Двете умили загледаха Криселда, която разресваше дългите си хубави коси до брега. Изглеждаше по-млада, някак успокоена и с отнесен поглед.

— Дали ни вижда? — тревожно попита Анаид.

Селене кимна.

— Знае, че я наблюдаваме. Виж, вгледай се по-внимателно.

И Криселда се усмихна благо, с мекотата на човек, постигнал душевен покой.

— Дали е щастлива?

Селене я прегърна.

— Ти си избраницата и си жива. Това ѝ стига.

— А и вече съм жена.

— Не го знае, но може да го почувства интуитивно. Погледни я и ѝ го кажи с очи.

Анаид на свой ред се усмихна на Криселда, с вид, обещаващ нови срещи. Никога няма да я забрави.

Тя въздъхна:

— Страх ме е.

Селене я утеши:

— Нормално е. Властта и могъществото причиняват главозамайване.

— Няма да ме изоставиш, нали?

— Ти си тази, която ще ме изостави.

— Аз ли?

— Такъв е законът на живота, Анаид.

— И с теб ли беше същото?

— Естествено.

— Тогава ли се запозна с Кристине Олав?

Селене пребледня.
— Това е дълга история.
Анаид вече се досещаше, че е така.
— Някой ден ще ми разкажеш ли?
Селене се умълча, отнесена в мислите си.
— Някой ден...
Внезапно Анаид се хвана за главата.
— По дяволите!
Селене я погледна стреснато.
— Какво има?
Анаид тръгна да се връща.
— Съвсем забравих, че трябва да изпълня една своя клетва.
— Клетва ли? Каква?
— Бях обещала на невярната дама и страхливия рицар да ги освободя от проклятието.
— Какво?
— Това, което току-що казах.
— Но...
— Дълга история — прекъсна я Анаид.
Селене разбра и ѝ намигна съзаклятнически.
— Някой ден ще ми разкажеш ли?
Анаид се умълча и се престори, че мисли.
— Някой ден...

[1] Лето — според древногръцката митология, богинята Лето, дъщеря на титаните Койос и Феба (Луна) и сестра на Астерия (Звезда), заченала от Зевс близнаците Аполон и Артемида. Разярена, Хера, жената на Зевс, я проклела да се скита и да не може да роди нито на континент, нито на остров или на което и да е друго място по света. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.